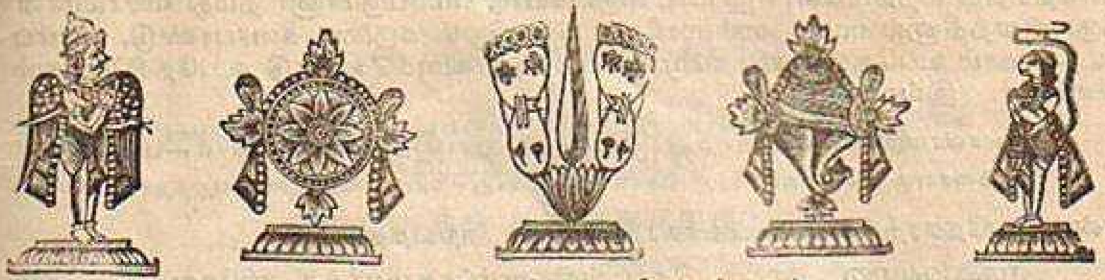
ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளையுலகாசிரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்டஜீவஜீவாதவே நம:.

முமுக்ஷுப்படி ஸாரார்த்த விவரணத்தின் முன்னுரை.

* மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து துன்பக்கடலுள் துவள்கின்ற நம்போலியர் நல் வீடு பெறுவதற்கு உறுப்பாகத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் பலபலவுண்டு. அவற்றுள் அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞானம் மிகவும் முக்கியமானது.

1. பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம். 2. ஜீவாத்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
3. உபாய ஸ்வரூபஜ்ஞானம். 4. புருஷார்த்த ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.
5. விரோதி ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.

என்கிற இவ்வைந்து விஷயவுணர்ச்சியே அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞான மெனப்படும்.

இவ்வர்த்த பஞ்சக ஜ்ஞானத்தைத் திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் வெகு விசதமாகவுண்டாக்குகின்றபடியால் முமுக்ஷுக்களுக்கு இந்த ரஹஸ்ய த்ரயமே முக்கியமாக அறியத்தக்கதாயிற்று.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் அவதரித்த க்ரமம் யாதெனில்: பெரிய திருமந்த்ரமென்றும் மூலமந்த்ரமென்றும் சொல்லப்படுகிற திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரமானது பதரிகாச்ரமத்தில் அவதரித்தது. அதாவது, நாராயணமூர்த்தி நரமூர்த்திக்கு இதனை உபதேசித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மந்த்ரரத்நமாகிய த்வயமானது ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே பிராட்டிக்காக வெளியிடப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது. சரமச்லோகமென்பது ஸ்ரீபகவத்கீதையிற் சேர்ந்ததாகையாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேயிருந்து அர்ஜுநனுக்காக அவதரிப்பிக்கப்பட்டதாம். ஆகவே இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ஸர்வேச்வரனேயாவன். இக்காரணத்தினால் ஆசார்ய பரம்பரையில் முதல் ஸ்தானம் ஸர்வேச்வரனுடையதாக ஆயிற்று. "லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்......வந்தே குருபரம்பராம்" என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச் செய்ததும் இது பற்றியேயாம்.

ஆகவிப்படி மஹாதயாளுவான ஸர்வேச்வரனாலே இந்நிலவுலகத்தில் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட இந்த ரஹஸ்யத்ரயமானது சொல்வடிவத்தில் சுருங்கியிருந்தாலும் மிகவும் கம்பீரமான அரிய பெரிய பொருள்களையுடையதாதலால் ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரவீணர்களான நம் பூருவாசாரியர்கள் இதில் பிரவேசித்து இதன் அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் அருமருந்தாக உபதேசித்து வந்தார்கள்.

எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள பூருவாசாரியர்கள் இந்த ரஹஸ்யத்ரயப் பொருள்களை மிகவும் சேமித்து வைத்துக்கொண்டிருந்து வெகு ஏகாந்தமாகவே உபதேசித்து வந்தார்கள். இப்படி வருகையில், எம்பெருமானார் தமது விசாலமான திருவுள்ளத்தினால் ஸகல ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலும் கருணை கரைபுரண்டு, வரம்பு கடந்து தாம் உபதேசித்தும், தம்முடைய சிஷ்யர்களைக்கொண்டு உபதேசிப்பித்தும் போந்தார். இவ்விஷயம்,

> "ஓராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர், ஏராரெதிராசரின்னருளால்—பாருலகில்
> ஆசையுடையோர்க்கெல்லா மாரியர்காள் கூறுமென்று, பேசி வரம்பறுத்தார் பின்"

என்ற, உபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரத்தினாலும் அறியத்தக்கது.

எம்பெருமானார் காலம் தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயார்த்த விசேஷங்கள் விரிவாகவே உபதேசிக்கப்பெற்றாலும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை அவ்வெம்பெருமானார் காலத்தில் ஏடுபடுத்தினவர்கள் யாருமில்லையென்றே சொல்லலாம்.

ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாகக் கூரத்தாழ்வான் ஒரு க்ரந்தம் அருளிச்செய்திருந்தாரென்று ஊஹிக்க இடமுண்டு; ஸ்ரீமத் வேதாந்த வாசிரியர் பணித்த ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் சரமச்லோகாதிகாரத்திலே "ஆழ்வானுடைய சரமச்லோக வ்யாக்கியானத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால் ஒரு விரோதமுமில்லை" என்று காணப்படுதலால், கூரத்தாழ்வான் ரஹஸ்ய வ்யாக்கியானம் அருளிச்செய்ததாகப் புலப்படுகின்றதன்றோ. ஆனால் அந்த க்ரந்தம் லுப்தம் [மறைந்துவிட்டது].

ஆழ்வானுடைய திருக்குமாரரான பட்டர் ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக அருளிச்செய்தது அஷ்டச்லோகீ என்கிற ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தம். இது ஸுப்ரஸித்தமானதே. எட்டு ச்லோகங்கள்கொண்ட இச்சிறிய க்ரந்தத்தில் அர்த்த விசேஷங்கள் பலவும் "பெரிய கனகவரையைச் சிறிய கடுகினில் அடைத்து வைப்பன்" (திருவரங்கக் கலம்பகம்) என்ற கணக்கிலே தொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

தேவப் பெருமானுடைய அபராவதாரமென்று ப்ரஸித்தரும், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் ஸர்வஜ்ஞருமான பிள்ளை லோகாசாரியர் தாமே ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் அநவத்யமாகவும் அருளிச்செய்தவராவர். அஷ்டாதச ரஹஸ்யம் என்று ஸுப்ரஸித்தமான க்ரந்தஜாலம் பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிச்செய்ததேயாம்.

இவர்க்குப் பிறகு ஆச்சான்பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யம் முதலான சில நூல்களையிட்டருளி ரஹஸ்யார்த்தங்களை வெளியிட்டார். அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள், யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, ச்ரிய:பதிப்படி என்னும் க்ரந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரய வ்யாக்கியானமாக அவதரித்தவைகள் இருந்தாலும், முமுக்ஷுப்படி என்னும் திவ்ய க்ரந்தமே பலபடியாலும் பெருமை பெற்றதாயிற்று. மற்ற க்ரந்தங்களானவை அதிஸங்க்ரஹம், அதிக விஸ்தரம், ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பாஹுள்யம் முதலியவற்றால் குறை பெற்றிருக்குமென்றும் அவ்வகைக் குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவையெல்லாவற்றுக்கும் பின்பு முமுக்ஷுப்படி யென்னும் இந்த க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் இந்த க்ரந்தத்தையே விசேஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கலாயினர் என்றும் அறியக் கிடக்கின்றது. மற்ற க்ரந்தங்களில் அருளிச் செய்யப்படாத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இதனில் குடிகொண்டிருக்கின்றனவென்பதும் ஓர் ஏற்றம். ... ...

முன்னுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களில்
பதினெட்டாவதான

முமுக்ஷுப்படி

மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவி அண்ணங்கராசார்ய தாஸன் எளிய
நடையில் தெளிய எழுதிய

ஸாரார்த்த விவரணத்துடன்.

1. முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.

கருத்துரை.

மோக்ஷத்திலே விருப்பமுடையவனுக்கு அவச்யம் அறியத்தக்க ரஹஸ்யங்கள் மூன்றாகும்.

விசேஷ விவரணம்

எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பெறவேணுமென்னும் விருப்பத்தினால் ஸம்ஸாரநிலத்தில் ஜிஹாஸை பிறந்தவன் முமுக்ஷு எனப்படுவான். அன்னவனுக்கு மிக அவசியமாக அறியவேண்டியவை மூன்று ரஹஸ்யங்களாம். ஒவ்வொருவரும் ஸ்வரூபத்தையும் உபாயத்தையும் புருஷார்த்தத்தையுமே முக்கியமாக அறிதல்வேண்டும். அம்மூன்றையும் ரஹஸ்யத்ரயமே உள்ளபடியறிவிக்கவல்லதாதலால் இதுவே முமுக்ஷுக்களுக்கு முக்கியமாக அறியவேண்டுவது என்னக்குறையில்லை. திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் என்னுமவையே ரஹஸ்யத்ரயமென்று உத்தேசிக்கப்படுகிறது. முமுக்ஷு என்னும் வடசொல் "மோக்தும் இச்சு:" என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் தேறும். ஸம்ஸாரவிமோசநத்தில் இச்சைபிறந்தவன் என்றதாயிற்று. ஆத்மப்ராப்தியாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தில் இச்சை பிறந்தவனுக்கும் 'முமுக்ஷு' என்கிற பெயர் உண்டாயினும் இந்த ஸ்தலத்தில் அவனைப்பற்றின விவக்ஷை இல்லை; ஏனென்றால், "அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று" என்று மேலே சொல்லுகிறபடிக்கு அவனுக்கு (இது) அறியவேண்டுவதன்றே. .... (1)

2. அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்.

அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தினுள் இவ்வதிகாரிக்கு முந்துற முன்னம் அறியவேண்டியதான ரஹஸ்யம், திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரம்.

2. முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டியவையாகச் சொல்லப்பட்ட மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்குள், முந்துறமுன்னம் அறியவேண்டியதான ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம் என்கிற திருவஷ்டாக்ஷரம். இதுவே முந்துற அறியவேண்டுவதென்பானென்? என்னில்: ஸ்வஸ்வரூபத்தின் உண்மையை நன்கு தெரிந்துகொண்ட பின்பே மற்றவையான உபாயோபேயங்களைத் தெரிந்துகொள்ள முயலவேண்டும் ஆகவே உபாயோபேயங்களைத் தெரிவிப்பனவான மற்றையிரண்டு ரஹஸ்யங்களிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபவுண்மையை நன்கு தெரிவிப்பதான திருமந்திரமே முந்துற அறியத்தக்க

தென்னத் தட்டில்லை. "ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டவன். எம்பெருமானையே உபாயமாக வுடையவன். எம்பெருமானையே போக்யமாகக் கொள்ள வுரியவன்" என்று தெரிந்து கொள்வதே ஸ்வஸ்வரூபவுண்மையைத் தெரிந்து கொண்டபடியாம். இதனைத் தெரிவிப்பதிலேயே முழுநோக்குடையதான திருமந்திரம் முற்படுவது உசிதமேயாகும்.

திருமந்திரமானது ப்ரணவமேன்றும் மந்த்ரசேஷமென்றும் இரண்டு பகுதியாயிருக்கும். ஓம் என்பது ப்ரணவமாகும்; நமோநாராயணாய என்பது மந்த்ரசேஷமாகும். ப்ரணவத்தை மந்த்ரசேஷம் விவரிக்கின்றது; அப்படியே மந்த்ரசேஷத்தை த்வயமென்கிற ரஹஸ்யம் விவரிக்கின்றது; த்வயத்தை சரமச்லோக ரஹஸ்யம் விவரிக்கின்றது; ஆக இந்த நியாயத்தாலும் திருமந்திரமே முற்படத் தகுவதாயிற்று.

மந்த்ரம் என்னும் வடசொல் "மந்தாரம் த்ராயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் தேறுகின்றது; தன்னை அநுஸந்திக்குமவர்களை ரக்ஷிக்குமது மந்த்ரம் என்றதாயிற்று. மந்த்ரம் செய்கிற ரக்ஷணம் இருவகைப்பட்டதாகும்; 1. சப்தசக்தியாலே ரக்ஷித்தல். 2. அர்த்தத்தை யுணர்த்தி அவ்வழியாலே ரக்ஷித்தல்.

(1) திருமந்திரத்தைக்கொண்டு ஜபம் பண்ணியும் ஹோமம் பண்ணியும் காரியங்கொள்ளப்பார்க்கின்ற உபாஸகர்கள் பெறும் ரக்ஷணம் சப்த சக்தியாலே விளையும் ரக்ஷணமாம். (2) எம்பெருமானே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்கள் பெறும் ரக்ஷணம் அர்த்த போதநத்தாலே விளையும் ரக்ஷணமாகும். இரண்டாவதான இந்த ரக்ஷணக்ரமத்தை அஷ்டச்லோகியில் பட்டர் ஒரு ச்லோகத்தினால் அருளிச்செய்துள்ளார்; அதாவது-"தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர் யதி பவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதி ஸ்யாத் ப்ரதமம் இதரசேஷத்வதீச் சேத் த்விதீயம். ஆத்மத்ராணோந்முகச்சேத் நம இதி ச பதம் பாந்தவாபாஸலோலச் சப்தம் நாராயணாக்யம் விஷயசபலதீச் சேத் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந:" என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது:—"தேஹமே ஆத்மா" என்று ஒருவன் பிரமித்தால் அவன் ப்ரணவத்தில் மூன்றாவது பதமாகிய மகாரத்தை நோக்க வேண்டும்; மகாரமானது அறிவுள்ளவனான ஆத்மாவைச் சொல்லுவதாதலால், அறிவு இல்லாத தேஹம் ஆத்மாவாக இருக்கமுடியாதென்று அதனால் உணரலாகும். 'தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டவன் ஆத்மா' என்று அறியப்பெற்றாலும், அந்த ஆத்மா சுதந்திரனே யல்லது பரதந்திரனல்லன்' என்று பிரமிக்கவுங் கூடுமாகையாலே அத்தகைய ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது முதற்பதமாகிய அகாரத்தை நோக்கவேண்டும். சதுர்த்திவிபக்தி [நான்காம் வேற்றுமை] ஏறிக் கழிந்திருக்கப்பெற்ற அந்த அகாரமானது 'ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கு சேஷப்பட்டவன்' என்கிற பொருளை யுணர்த்துதலால் ஜீவாத்மா சுதந்திரனல்லன் என்று அதனால் உணரலாகும். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தாலும் அவனுக்குப் போலவே பிறர்க்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கலா மாதலாலும், உலகத்தில் ஒருவன் ஒருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பதான நியமம் காணாமையாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதோடு கூடவே பிறர்க்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கலாமென்கிற ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது இரண்டாவது பதமாகிய உகாரத்தை நோக்க

வேண்டும். உகாரமானது பிரிநிலைப்பொருளதாய் 'எம்பெருமானுக்கே உரியவன்' என்னும் பொருளைக் காட்டுதலால் அந்யசேஷத்வப்ரமம் அதனால் தொலைந்ததாகும். பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையின்றிக்கே எம்பெருமானொருவனுக்கே அடிமைப் பட்டிருந்தாலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் தானே முயற்சி செய்து கொள்ளலாமன்றோ என்று நினைக்குமளவில் நம: என்கிற பதத்தை நோக்கவேணும்; தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு உரிமையில்லாமையை அந்த நம:பதம் காட்டுகையாலே நம்மை ரக்ஷிக்கும் கடமையும் எம்பெருமானையே சேர்ந்தது என்கிற உறுதி அதனாலுண்டாகும். *கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருமான ஆபாஸ பந்துக்களிடத்தே பற்று உண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தை நோக்கவேணும்; எல்லாவுறவு முறையும் நாராயணனேயென்று அறிதல் வேண்டுமென்கை. அற்ப விஷயங்களிலே ஊற்றம் உண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தீவிபக்தியை நோக்கவேணும்; அதனால் எல்லா வடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறதாகையாலே விஷய ப்ராவண்யத்திற்கு அவகாசம் அறும். ஆக இவ்வளவு அர்த்தங்களைத் திரு மந்திரம் தெரிவிக்கின்றதாகையாலே, இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை யுணர்த்தும் வழியால் இது ப்ரபந்நர்களுக்கு ரக்ஷகமாகுமென்றுணர்க. ... . (2)

3. திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்.

இத்திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தின் பெருமைக்குத் தகும்படி தனக்குண்டான ஆதரம் தோற்ற அசலறியாதபடி மறைத்துக்கொண்டிருந்து அநுஸந்திக்கவேணும்.

3. இத்திருமந்திரத்தினுடைய பலவகையான பெருமைகள் இனிமேல் சொல்லப்படப்போகின்றன. இதனை அநுஸந்திக்கவேண்டிய முறைமையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் ஒரு வைபவம் முந்துற முன்னம் காட்டப்படுகிறது. *ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச. ஸர்வம் அஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்.* [ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், ஆதர்வணவேதம் ஆகிய நான்கு வேதங்களும் மற்று எல்லாமும் திருவஷ்டாக்ஷர மந்திரத்திற்குள் அடங்கியுள்ளன] என்று சொல்லி யிருக்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமாயும், *மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம்; பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந:* [மந்த்ரங்களுக்குள்ளே சிறந்த மந்த்ரம்; ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளே உத்தமமான ரஹஸ்யம்; பவித்ரங்களான வஸ்துக்களுக்குள்ளே பரமபவித்ரம்—திருமந்திரம்] என்று சொல்லுகிறபடியே பரம மந்த்ரமாயும் பரம ரஹஸ்யமாயும் பரம பவித்ரமாயும் விளங்குகின்றமையாகிய சீர்மைக்குத் தகும்படியாக, கனிந்த நெஞ்சுடனும் அதி காரிகளல்லாதாருடைய செவியிலே விழாதபடியும் இதனை அநுஸந்திக்கவேணும். நெஞ்சு கனிவில்லாமல் சுஷ்கஹ்ருதனாய் [அதாவது— ஈரமில்லாத நெஞ்சுடனே] அநுஸந்திப்பதும் பிறர் காதிலேபட அநுஸந்திப்பதும் ஆகாது என்கிற நியமமும் இதிலே உறைந்திருக்கும். ... . (3)

4. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது.

இத் திருமந்த்ரத்திலும், இந்த மந்த்ரத்தின் உட்பொருளாயிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும், இந்த மந்த்ரத்தைத் தனக்கு உபகரித்த ஆசார்யன் விஷயத்திலும் அன்பு அதிரயித்து விளைந்தால் இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் காரியஞ் செய்யும்.

4. நெஞ்சுகனிந்த அன்புடன் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது; அந்த அன்பு திருமந்திரத்தில் மாத்திரம் உண்டானால் போதுமோவென்னில், போதாது; இத் திருமந்திரத்திலும் இதற்குப் பொருளாயிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும் இந்த மந்திரத்தைப் பரம கருணையோடு தனக்கு உபதேசித்த ஆசார்யன் திறத்திலும் அன்பு அதிகரித்திருக்குமாயின், அப்போதுதான் மந்திரம் கார்யகரமாகும். இவ்விஷயத்திற்கு "மந்த்ரே தத்தேவதாயாம் ச ததா மந்த்ர ப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதமஸாதநம்" என்கிற வசனம் பிரமாணமாக அநுஸந்திக்கவுரியது. .... (4)

5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து ஈச்வர கைங்கர்யத்தையுமிழந்து இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன், தன் க்ருபையாலே, இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ் சேரும்படி தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்ற திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினன்.

இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் கட்டுண்டுகிடக்கிற பத்தசேதநர்கள் அடிமையே வடிவான தங்களையும் ஸ்வாமித்வமே வடிவான எம்பெருமானையும் அறியாமல் (தங்களுடைய சேஷத்வத்தையும் எம்பெருமானுடைய சேஷித்வத்தையும் அறியாமையாலென்றபடி), எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்து வாழப்பெறாமல், முக்கியமானதை இழந்துவிட்டோமென்கிற அநுதாபமுமில்லாமல், கடக்கவரிதான ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே விழுந்து கிலேசப்படா நிற்கையில், எம்பெருமானானவன் தனது நிர்ஹேதுக கருணையாலே, இந்த ஸம்ஸாரிகள் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னையறிந்து ஸம்ஸாரக் கடலைக் கடந்து அக்கரைப் படும்படியாக, நாராயணனை தானே நரனாகவும் கோலத்தில் சிஷ்யனும் நாராயணனான கோலத்தில் ஆசார்யனும் நின்று, அர்த்த பஞ்சக ப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினன்.

5. இனி இத்திருமந்திரம் அவதரித்த அடைவைக் கூறும் முகத்தால் இதனுடைய வைபவம் விளக்கப்படுகிறது. அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் இடையறாது வருகின்ற பொய்ந்நின்ற ஞானம் பொல்லாவொழுக்கம் அழுக்குடம்பு கட்டுப் பரவசப்பட்டுப் பிறப்பிறப்பு முதலிய வருத்தங்களை யடைந்து உழல்கின்ற ஸம்ஸாரி சேதநர்கள், தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து கிடந்தார்கள். தங்களை மறக்கையாவது—"தாஸபூதா: ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹி ஆத்மாந: பரமாத்மந:, நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச" [ஸகல ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள்; இந்நிலவுலகில் இருக்கிற காலத்தோடு விண்ணுலகமெய்திய காலத்தோடு வாசியற எப்போதும் தாஸத்வமே ஆத்மாக்களுக்கு லக்ஷணம்; வேறுவிதமாக லக்ஷணமில்லை] என்று சொல்லியிருக்கிறபடி இயற்கையாகவே அமைந்த தங்களுடைய ஈச்வர சேஷத்வத்தை மறந்தொழிகையே

தங்களை மறக்கையாம். ஈச்வரனை மறக்கையாவது—• பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் சாச்வதம் சிவமச்யுதம்.• • ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்.• என்பது முதலிய ப்ரமாணங்களிற் சொல்லுகிறபடி எம்பெருமானுக்குள்ளதான ஸர்வேச்வரத்வத்தை அறியாதொழிகையாம்.

இப்படி ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை மறந்ததனாலே எம்பெருமான் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணுகையாகிற பரம புருஷார்த்தத்தையும் இழந்தார்கள். இழந்தார்களாயினும் 'ஐயோ இழந்துவிட்டோமே!' என்கிற அநுதாபமாகிலும் உண்டானால் குறையில்லை; அவ்வநுதாபந்தானுமில்லாதே யிருந்தார்கள். இப்படி யிருந்துகொண்டு ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலினுள்ளே விழுந்து பலவகைக் கஷ்டங்களையும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைக்கண்ட ஸர்வேச்வரன். •ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே து:க்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே• [இவ்விதமாக ஜீவாத்மவர்க்கங்கள் ஸம்ஸார சக்ரத்திலே கிடந்து தம் கருமங்களாலே சுழன்றுழன்று வருமளவில், எம்பெருமானுக்கு ஒரு கருணையுண்டாகிறது] என்று சொல்லியுள்ளபடியே தன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கங் கொண்டான். அதனால், 'இந்த ஸம்ஸாரிகள் நம்மையறிந்து பிறவிக் கடலைக்கடந்து அக்கரைப்படவேணும்' என்று சிந்தை கொண்டான். அதனால் "நரநாரணனாய் உலகத்து அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்" என்கிறபடியே நரநாராயண ரூபேண இரண்டுபடியாக அவதரித்து நரனான தான் சிஷ்யனுமாய் நாராயணனான தான் ஆசார்யனுமாய் நின்று, ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாயும் அர்த்த பஞ்சகத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுமதாயுமுள்ள திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான். (5)

6. சிஷ்யனாய் நின்றது—சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டார் அறியாமையாலே அத்தை யறிவிக்கைக்காக.

ஆசார்யர்களில் தலைவனான எம்பெருமான் சிஷ்யத்வத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு நின்றதானது (எதற்காகவென்னில்), சிஷ்யனிருக்கவேண்டிய ரீதியை இவ்வுலகத்தவர்கள் அறியாமையாலே, அதனை ஸ்வாநுஷ்டானத்தாலே அறிவிப்பதற்காகவே.

6. திருமந்திரத்தை வெளியிடவேண்டிய அவசியம்நேர்ந்தால் ஆசார்யனாக மட்டும் நின்று வெளியிட்டால் போராதோ? தானே சிஷ்யனாகவும் ஒரு கோலம் பூணவேணுமோ? என்னில்: சிஷ்யனிருக்கவேண்டிய இருப்பை உலகத்தார் அறியாமையாலே அந்த சிஷ்ய லக்ஷணத்தைத் தன்னுடைய அனுட்டான முகத்தாலே அறிவிக்க வேண்டியே சிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு நின்றது. சிஷ்ய லக்ஷணத்தை நாட்டார்க்கு அறிவிக்கவேண்டுமாகில் உபதேசத்தாலே அறிவிக்கலாகாதோ? அனுட்டானத்தாலேயே அறிவிக்கவேண்டுமோவெனில்; உபதேசத்தாலே அறிவிக்குமளவில் "தனக்கு ஒரு பெருமை தேடிக்கொள்ள வந்தான்போலும்" என்று நினைத்துவிடவுங்கூடும்; அப்படியல்லாமல் அனுட்டானத்தாலே அறிவிக்குமளவில் 'நமக்கும் இது வேணும்' என்று விரும்பிப் பற்றவுடலாயிருக்கும்; ஆனது பற்றியே சிஷ்யனுமாய் நின்றது.

சிஷ்யனிருக்கவேண்டியவிதம் யாதெனில்; •ஆஸ்திகோ தர்மசீலச் ச சீலவாந் வைஷ்ணவச் சுசி:, கம்பீரச் சதுரோ தீரச் சிஷ்ய இத்யபிதீயதே• என்கிறவிது சிஷ்ய

லக்ஷணம் கூறுகிற ஒரு பிரமாணம்: (இதன் பொருள்) சாஸ்த்ரவிச்வாஸமுடைய வனுயும், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட தருமங்களை அனுட்டிக்க வேணுமென்கிற மனமுடையவனுயும், அதற்குத் தக்கபடி ஆசாரமுடையவனுயும், விஷ்ணுபக்தி யுடையவனுயும், இவ்வளவால் வந்த தன் பெருமை நெஞ்சில் தட்டாதவனுயும், ஆசார்ய விஷயத்தில் தனக்குண்டான அன்பு பிறரால் அளவிடவொண்ணுதபடி யிருப்பானுயும், ஆசார்யனை அனுவர்த்திப்பதில் சதுரனுயும், ஆசார்ய கைங்கர்யத் தில் துணிவு உடையவனுயுமிருப்பான் யாவன் அவனே சிஷ்யனென்று சொல்லப் படுவானென்கை. •சரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணுந் அஸூந், குர்வர்த் தம் தாரயேத் யஸது ஸ சிஷ்யோ நேதரஸ் ஸ்ம்ருத:• என்பதும் ஒரு பிரமாணம். தன்னையும் தனது உடைமைகளையும் ஆசார்யனுக்கென்றே வைத்துக்கொண்டிருப் பவன் யாவனே அவனே சிஷ்யனுவான் என்றபடி.

•ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவி ஸமுசிதசரித: தத்வபோதாபிலாஷீ சுச்ரூஷு: த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரச்நகாலப்ரதீக்ஷ:, சாந்தோ தாந்தோநஸூயு: சரண முபகத: சாஸ்த்ர விச்வாஸசாலீ சிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவிதபிமதம் தத்வதச் சிக்ஷணீய:• என்பது ந்யாஸவிம்சதியில் ச்லோகம். இதுவும் சிஷ்யலக்ஷணத்தை விரிவாகத் தெரிவிக்குமது. (இதன் பொருள்.) இன்னது த்யாஜ்யம் இன்னது உபா தேயம் என்கிற பகுத்தறிவு உடையவனும் அதுக்கடியாகப் பெரியோர்களைப் பணியு மவனும், ஞானத்திற்குத்தக்க அனுட்டானத்தையுடையவனும், உண்மைப்பொருளை யுணர விருப்பமுடையவனும் ஆசார்யனுக்குக் குற்றேவல் செய்பவனும், அஹங்கார மற்றவனும் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்பவனும், கேட்கும் ஸமயத்தை எதிர் பார்த்திருப்பவனும், உள் இந்திரியங்களையும் வெளியிந்திரியங்களையும் அடக்கியிருப் பவனும், அஸூயை யில்லாதவனும், குருகுலவாஸம் பண்ணுமவனும், சாஸ்த்ரங் களில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், நன்றியறிவுள்ளவனுமான சிஷ்யன் பரீக்ஷாபூர்வக மாகத் திருத்திப் பணி கொள்ளப்பட வேண்டியவன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட சிஷ்ய லக்ஷணத்தை உலகத்தவர்களுக்கு உணர்த்துகைக்காகவே தானே சிஷ்யனு மாய் நின்றுனென்றதாயிற்று. ... ... (6)

7. ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் ஸ்வயமார்ஜிதம் போலே; திருமந்த்ரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞானம் பைத்ருகதனம் போலே.

சுருதிகள் ஸ்மிருதிகள் முதலான எல்லா சாஸ்திரங்களாலும் சேதநனுக்கு உண்டாகின்ற ஞானமானது. தானுக வொருவன் சிரமப்பட்டுச் சம்பாதிக்கும் பொருள்போலே மிகவும் ஆயாஸ ஸாத்யமாயிருக்கும்; திருவஷ்டாக்ஷரமந்திரத்தினுல் ஆசார்யோப தேசமடியாகப் பிறக்கும் ஜ்ஞானமானது பித்ருபிதாமஹ பரம்பரையாய்வந்த பொருள் போலே எளிதாயிருக்கும்.

7. உலகில் எம்பெருமான் காட்டிக்கொடுத்த பலபல சாஸ்த்ரங்கள் இல் லையோ? அவற்றை அதிகரித்து ஞானம் பெற்றுலாகாதோ? • ஞானக்கலைகள் • என்று நம்மாழ்வா ரருளிச்செய்தபடியே அந்த சாஸ்த்ரங்களும் ஞானத்திற்கு ஸாதனமாகத்தானே யிருக்கின்றன; அவற்றைவிட்டுத் திருமந்த்ரத்தினுலேயே ஞானம் பெறவேணுமென்று நியதியுண்டோவென்ன; அந்த சாஸ்த்ரங்களினுல்

ஸம்பாதிக்கப்படும் ஞானத்திற்காட்டிலும் திருமந்த்ரத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்படும் ஞானமே மிகச் சிறந்தது என்னுமிடம் த்ருஷ்டாந்தத்துடன் மூதலிக்கப்படுகிறது. ஒருவன் தானே தேஹச்ரமங்கள் பட்டுப் பொருளீட்டுகின்றான்; மற்றொருவன் தான் சிறிதும் சிரமப்பட வேண்டாதே தன்னுடைய முன்னோர்கள் சேமித்துவைத்த பொருளையநுபவிக்கிறான்; இவ்விருவரும் பொருளை அநுபவிக்கின்றார்களெனினும் முந்தினவன் அநுபவிப்பது ஆயாஸபூர்வமாகவும், பிந்தினவன் அநுபவிப்பது அநாயாஸமாகவுமுள்ளது. அதுபோலவே சாஸ்த்ரங்களால் பெறும் ஞானம் மிகவும் ஆயாஸப்பட்டுப் பெறவேண்டியிருத்தலால் வருத்தம் விஞ்சியிருக்கும்; அருளே வடிவெடுத்த ஆசார்யன் நிஷ்க்ருஷ்டமாக உபதேசித்தருளும் அர்த்த விசேஷங்கள் திருமந்த்ரம் மூலமாக நமக்குக் கிடைக்கின்றமையால் இவ்வர்த்த ஞானம் வருத்தமற்றிருக்கும். ... . (7)

8. பகவன்மந்த்ரங்கள்தான் அநேகங்கள்.

எண்ணிறந்த பகவத் குணங்களையும் அக்குணங்களுக்குப் பரிவாஹ ரூபங்களான அவதாரங்களையும் சார்ந்திருக்கின்ற மந்த்ரவிசேஷங்களானவை எல்லையில்லாதவையாயிருக்கும்.

8. சாஸ்த்ரங்களின் மூலமாக அறிவு ஸம்பாதிப்பதில் ஆயாஸமுண்டு என்கிற விஷயத்தை அப்படியே இசைந்துகொள்வோம்; மந்த்ரோபதேசம் மூலமாகவே அறிவு பெறவேணுமானாலும், திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தையே கொள்ளவேணுமென்று என்ன நிர்ப்பந்தம்? மற்றும் பல பல மந்த்ரங்கள் இல்லையோ? என்று கேள்வியுண்டாக; ஸகல மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் திருமந்த்ரத்திற்குண்டான ஏற்றத்தைத் தெரிவித்தருள விரும்பி, எம்பெருமான் விஷயமான மந்த்ரங்கள் அநேகம் உள்ளனவென்பதை முந்துற இசைந்து அவற்றை இரண்டுவகுப்பாகப் பிரித்து ஒரு வகுப்பிலே நமக்கு ஊற்றமில்லாமையைக் காட்டி, மற்றொரு வகுப்பிலே திருமந்த்ரமே பலபடியாலும் சிறப்புற்று விளங்குவதென்பதை விரிவாக அருளிச்செய்கிறபடி. [மேல் பதின்மூன்றுவது சூர்ணையோடு ஒருவாறு முடிவுபெறும்.]

எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் எண்ணிறந்தவை; அந்தத் திருக்குணங்களடியாக ஏற்படுகின்ற அவதாரங்களும் எண்ணிறந்தவை. இதுபோலவே திருக்குணங்களைப்பற்றின மந்த்ரங்களும் எண்ணிறந்தவை, திருவவதாரங்களைப்பற்றின மந்த்ரங்களும் எண்ணிறந்தவை. மந்த்ரங்களானவை எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைப்பற்றித் தெரிவிப்பனவாகச் சில இருக்கும்; திருவவதாரங்களைப்பற்றித் தெரிவிப்பனவாகச் சில இருக்கும். அந்தத் திருக்குணங்களுக்கும் திருவவதாரங்களுக்கும் தொகையில்லையென்றபோதே அவற்றைப்பற்றின மந்த்ரங்களுக்கும் தொகையில்லை என்பது விளங்கிற்று. .... (8)

9. அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கம்.

அந்த அஸங்க்யேயங்களான பகவன் மந்த்ரங்களானவை, ஸர்வவ்யாபகமான பகவத் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும், பகவதவதார குணசேஷ்டிதங்களில் ஒரோன்றை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் இருவகை வகுப்பாகப் பிரிவுறும்.

9. எம்பெருமானைப்பற்றின மந்த்ரங்களெல்லாம் ஒரே வகுப்பாக இருப்பதில்லை; வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும், அவ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் ஆக இரண்டு வகையாக வகுக்கப்படுகின்றன. 'எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ஸர்வவ்யாபகம்' என்னுமிடத்தைக் காட்டுகின்ற மந்த்ரங்கள் வ்யாபக மந்த்ரங்களாகவும், அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களோ குணங்களோ சேஷ்டிதங்களோ இவற்றில் ஒரொன்றைக் காட்டுகின்ற மந்த்ரங்கள் அவ்யாபக மந்த்ரங்களாகவும் வகுக்கப்படுகின்றன. .... (9)

10. அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ச்ரேஷ்டங்கள்.

கீழே காட்டிய விவரணப்படி அவ்யாபகங்களான ஸகல மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும், நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணுநாமங்களைக்கொண்ட அஷ்டாக்ஷரி, த்வாதசாக்ஷரீ, ஷடக்ஷரி என்கிற மூன்று வியாபக மந்த்ரங்களும் சிறந்தவை.

10. கீழ் இரண்டு வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களுள் அவ்யாபக வகுப்பிற் சேர்ந்த மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் வ்யாபக வகுப்பில் சேர்ந்த மந்த்ரங்கள் சிறந்தவை. அந்த வ்யாபக வகுப்பிலும் மூன்று மந்த்ரங்களே ச்ரேஷ்டங்கள். *நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி. தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் * என்கிறவிது காயத்ரியென்று ப்ரஸித்தம். இதில் நாராயண, வாஸுதேவ விஷ்ணு என மூன்று திருநாமங்கள் ஓதப்பட்டுள்ளன. இவை மூன்றும் ஸர்வ வ்யாபகமான பகவத் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவாதலால் வ்யாபக மந்த்ரங்களாகும். அவ்யாபக மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் இம்மூன்று வியாபக மந்த்ரங்களும் சிறந்தவைகளாம்.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய விஷ்ணு காயத்ரியில் நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு சப்தங்கள் உள்ளனவேயன்றி மந்த்ரங்கள் இல்லையேயென்று சங்கை பிறக்கக்கூடும். உள்ளவை நாமங்களேயானாலும், அவை அந்த மூன்று மந்த்ரங்களுக்கும் உள்ளீடான நாமங்களேயாகையாலும், ஸகல மந்த்ரங்களுக்கும் பொதுவான ப்ரணவம், நமஸ்ஸு, சதுர்த்தி ஆகிய இவைகளை இவற்றோடே சேர்த்தால் மந்த்ரங்களாக ஆகக்கூடியவையாகையாலும் விஷ்ணு காயத்ரியிலுள்ள அந்த மூன்று நாமங்களும் மூன்று மந்த்ரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகுமென்று கொள்க. .... (10)

11. இவைமூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதானம்.

அவ்யாபகமந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் சிறந்தவையான வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றினுள்ளும் திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரம் ப்ரதானமாயிருக்கும்.

11. * ஓம் நமோ நாராயணாய * ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய * ஓம் நமோ விஷ்ணவே * என்கிற வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றினுள்ளும், பெரிய திருமந்த்ரம் என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரமே மேம்பட்டிருக்கும். *யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர:, ததா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத் பர:. *என்று நாரதீய அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யையில் சொல்லிற்று. தெய்வங்களுக்குள்ளே நாராயணனுக்கு மேற்பட்ட தெய்வமில்லாதாப்போலவே மந்த்ரங்களுக்குள்ளே அஷ்டாக்ஷரிக்கு மேற்பட்ட மந்த்ரமில்லை

யென்பது இதன் பொருள். *ஆத்வோர்த்வபாஹுரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ, ஹே புத்ர சிஷ்யா! ச்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்பர:* என்று நாரஸிம்ஹ புராணத்தில் சொல்லிற்று. ஓ மக்களே! மாணுக்கர்களே! உங்களுக்கு ஆணையிட்டுக் கைதூக்கிச் சொல்லுகின்றேன்; திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்திற்கு மேற்பட்ட மந்த்ரமில்லை—என்றபடி. விஷ்ணு காயத்ரியில் நாராயண மந்த்ரத்தை முந்துற முன்னம் எடுத்திருக்கையாலும் இதன் ஏற்றம் அறியவெளிது. ... (11)

12. மற்றையவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு.

அஷ்டாக்ஷரமஹாமந்த்ரம் தவிர்ந்த த்வாதசாக்ஷரியும் ஷடக்ஷரியுமாகிய இரண்டு வ்யாபகமந்த்ரங்களுக்கும், குத்ருஷ்டிகள் மிகவும் ஆதரித்துப் போருகையாகிற அசிஷ்டபரிக்ரஹமும், அத்யாஹாரம் முதலியவை அபேக்ஷிதமாயிருக்கையாகிற அபூர்த்தியுமுண்டு.

12. வாஸுதேவ மந்த்ரமும் விஷ்ணு மந்த்ரமும், நாராயண மந்த்ரம் போலவே வ்யாபக மந்த்ரங்களாகப் பேர்பெற்றிருக்கச் செய்தே அவை யிரண்டிற் காட்டிலும் இதுவே சிறந்தது என்னும்படியாக அவற்றுக்குண்டான தாழ்வு ஏதென்ன; அவையிரண்டுக்கும் அசிஷ்ட பரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு என்று காரணம் கூறப்படுகிறது.

அசிஷ்டபரிக்ரஹமாவது நிர்விசேஷ சின்மாத்ர வஸ்துவாதிகளான குத்ருஷ்டிகளால் ஆதரிக்கப்படுகை. அபூர்த்தியாவது—பிரதிபாதிக்கப்படவேண்டிய அர்த்தங்களெல்லாம் குறையற ப்ரதிபாதிக்கப்படாமல் ஸ்வல்பபாகம் பிரதிபாதிக்கப் பெற்றிருக்கை. விஷ்ணு மந்த்ரத்தையும் வாஸுதேவமந்த்ரத்தையும் குத்ருஷ்டிகள் அதிகமாக ஏன் ஆதரித்துப் போருகிறார்களென்றால்; கேண்மின்; அவர்களோ நிர்விசேஷ சின்மாத்ர ப்ரஹ்மவாதிகள் : பகவானுக்கு விசேஷணமாகக்கூடிய குண விக்ரஹ விபூதிகளொன்றையும் ஸத்யமாகக் கொள்ளாமல் [விசேஷண சூந்யமாய்] வ்யாபகமான ஸ்வரூபமாத்திரத்தையே அங்கீகரிப்பவர்கள் என்றபடி. விஷ்ணு வாஸுதேவ சப்தங்கள் விசேஷணங்களான குண விக்ரஹ விபூதிகளைக்காட்டாமல் வ்யாபகமான ஸ்வரூபமாத்திரத்தையே காட்டுகின்றனவாதலால் இவற்றிலே அவர்களுக்கு ஆதரம் மிக்கது.

அசிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்து விட்டாலென்ன? நாம் உண்ணுகிற வஸ்துவை அசிஷ்டர்களும் உண்பர்களானால் அதுகொண்டு அதற்கு ஒரு குறை சொல்லலாகுமோ? என்று சிலர் கேட்கக்கூடுமாதலால் இரண்டாவது காரணம் அருளிச்செய்கிறார்—அபூர்த்தியுமுண்டு என்று.

வ்யாப்தியைச் சொன்னமாத்திரத்தில் த்ருப்தி பிறவாது; வியாபிக்கப்படும் பொருள் இன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபிக்கிறவிதம் இன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபிப்பதற்குப் பலன் இன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபகனுடைய குணங்களையும் காட்டவேணும். விஷ்ணுமந்த்ரம் இவற்றைக் காட்டவில்லை. வாஸுதேவ மந்த்ரமோவென்னில்; [வஸதீதி வாஸு:] என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே அந்தர்யாமித்வத்தைத் தெரிவிக்கிறபடியால் வியாபிக்கிறவிதத்தைக் காட்டிற்றாக

ஆனாலும் வியாபிக்கப்படுகிற வஸ்துவுக்கு வாசகமான சப்தம் இல்லை; குணங்களைக் காட்டுகிற சப்தம் அடியோடு இல்லை; அதற்காகவே 'பகவதே' என்று வேறொரு சப்தம் இதில் கூட்டிக்கொள்ளப்பட வேண்டியதாகிறது. எதற்காக வ்யாப்தி? என்று வ்யாப்தியின் பலனும் சொல்லப்படவில்லை; ஆகையாலே த்வாதசாக்ஷரியான வாஸுதேவ மந்த்ரமும் அபூர்த்தியையுடையதாயிற்று. திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்திற்கு இப்படி அபூர்த்தி சொல்லவொண்ணாது; நாரசப்தத்தாலே வியாபிக்கப்படும் வஸ்துக்கள் சொல்லிற்று. நாராயணபதத்தில் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தாலே அந்தர்யாமித்வம் சொல்லிற்று. தத்புருஷ ஸமாஸத்தாலே தாரகத்வம் சொல்லிற்று. அயந சப்தத்தில் கரணே வ்யுத்பத்தியால் உபாயத்வமும், கர்மணி வ்யுத்பத்தியால் உபேயத்வமும் சொல்லிற்று. ஆக, வ்யாப்ய பதார்த்தங்கள், வ்யாபக ப்ரகாரம், வ்யாப்திபலன் வ்யாபகனுடைய குணங்கள் ஆகிய எல்லாமும் சொல்லப்பட்டனவாதலால் இதுவே அர்த்தபூர்த்தியை யுடையதாயிற்று. ... . (12)

13. இத்தை வேதங்களும் ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.

இத்திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தை, நாராயணநுவாகம், ஸுபாலோபநிஷத்து, மஹோபநிஷத்து, அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணம் முதலான வேதங்களும், வேதார்த்தங்களை விசதீகரிக்கத் தோன்றிய வ்யாஸர் முதலான பரமர்ஷிகளும், பொய்கையார் முதலாகத் திருமங்கையாழ்வாரீருகவுள்ள ஆழ்வார்களும், ஸ்ரீமந்நாதயாமுந யதிவராதிகளான ஆசாரியர்களும் மிகவும் ஆதரித்திருப்பது காணுநின்றோம்.

13. பெரிய திருமந்த்ரம் தவிர்ந்த மற்ற மந்த்ரங்களுக்கு அபூர்த்தி காரணமாகவே அசிஷ்ட பரிக்ரஹம் ஏற்பட்டதுபோல, திருமந்த்ரத்திற்கு அர்த்த பூர்த்தி காரணமாகவே சிஷ்ட பரிக்ரஹாதிசயம் ஏற்படவேண்டியது ப்ராப்தமாதலால் அங்ஙனம் ஏற்பட்டிருக்கின்றமை நிரூபிக்கப்படுகிறது. வேதங்கள் என்றது வேதங்களின் சிகர பாகமாகிய உபநிஷத்துக்கள் என்றபடி. பல உபநிஷத்துக்களிலும், மஹர்ஷிகள் பணித்த இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலும் ஆசாரியர்களின் உபதேச பரம்பரையிலும் திருவஷ்டாக்ஷரமஹாமந்த்ரப் பெருமை ஸுப்ரஸித்தமேயாம். .... (13)

14. வாச்யப்ரபாவம்போலன்று, வாசகப்ரபாவம்.

பகவானுக்கு வாசகமான மந்த்ரத்தினுடைய பெருமையானது, தனக்கு வாச்யனாயிருக்குமுள்ள எம்பெருமானுடைய பெருமை போன்றதன்று; (அதைவிட அதிகமானது என்றபடி.)

14. மற்ற மந்த்ரங்களிற்காட்டிலும் திருமந்த்ரம மிகச்சிறந்ததென்று இதுவரையில் நிரூபிக்கப்பட்டது; எம்பெருமானைக்காட்டிலுங்கூட இத்திருமந்த்ரம் சிறப்புற்றதென்கிறது இனி.

வாச்யன்—சொல்லின் பொருளான எம்பெருமான்; வாசகம்—சொல்லாகிய திருமந்த்ரம். எம்பெருமானுடைய பெருமை எவ்வளவோ அவ்வளவேயன்று திருமந்த்ரத்தினுடைய பெருமை; இஃது அதிற்காட்டிலும் விஞ்சியது என்க. ... (14)

15. அவன் தூரஸ்தனானாலும் இது கிட்டிநின்று உதவும்.

வாச்யனான எம்பெருமான் ஸமீபஸ்தனாகவல்லாமல் தூரஸ்தனாயிருந்தாலும், வாசகமானவிது அணுகியிருந்து, தன்னைச் சொன்னவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்.

15. வாச்யனான எம்பெருமானுடைய பெருமையிற்காட்டிலும் வாசகத்தினுடைய பெருமை அதிகம் என்பது எத்தாலே தெரிகிறதென்னில். வாசகமானவிதற்கு அர்த்தபூதனான எம்பெருமான் ஸமீபஸ்தனல்லாமல் தூரத்திலிருந்தானாகிலும் அக்காலத்திலும் வாசகமானவிது ஸமீபஸ்தமாக இருந்துகொண்டு, தன்னை உச்சரித்தவர்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்குமதனால் தெரிகின்றதென்கை.

16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

ஸதஸ்ஸிலே துச்சாஸநனால் பரிபவிக்கப்பட்ட த்ரௌபதிக்கு அவ்வாபத்திலே சேலையை வளர்த்துக் கொடுத்து ரக்ஷணம் பண்ணினது கோவிந்த நாமமேயன்றோ.

16. வாச்யனான எம்பெருமான் வெகுதூரத்திலிருக்கச் செய்தேயும் வாசகமானது ஸமீபஸ்தமாய்க் கொண்டு உதவுகிறபடிக்கு ஒரு உதாஹரணம் காணலாம்; பாண்டவர்கள் சூதிலே தோற்று த்ரௌபதியை இழந்தமை ப்ரஸித்தம்; அவளைப் பெரியதொரு ஸதஸ்ஸிலே துச்சாஸநன் வஸ்த்ராபஹாரம் பண்ணத்தொடங்கினான். அப்போது த்ரௌபதியானவள் தன்னைத்தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயன்று பார்த்தும் அந்த முயற்சி பயன்படாமை கண்டாள். 'மஹத்தான ஆபத்து உண்டானால் பகவானான ஹரியை ஸ்மரிக்கக்கடவது' என்று ஏற்கெனவே ஒருகால் தனக்கு வஸிஷ்ட முனிவர் சொல்லிவைத்திருந்ததை ஸ்மரித்த அவள் "சங்கசக்ரகதாபாணே! த்வாரகா நிலயாச்யுத!, கோவிந்த! புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" (இதன் பொருள்:- சங்கு சக்கரம் கதை ஆகிய இவற்றைத் திருக்கையிலேந்தியுள்ளவனே! த்வாரகாபுரியில் வாழ்பவனே! அடியவர்களை ஒரு காலும் நழுவவிடாதவனே! கோவிந்தனே! செந்தாமரைக்கண்ணனே! அடைக்கலம் புகுந்தவென்னைக் காப்பாற்றியருளவேணும்.) என்று சொல்லிச் சரணம் புகுந்தாள். அந்த ஸமயத்தில் கண்ணபிரான் அருகின்றிக்கே நெடுந்தூரத்திலிருந்தானென்பது "கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம், ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாத் நாபஸர்ப்பதி." (இதன் பொருள்: த்ரௌபதியானவள் நெடுந்தூரத்திலிருந்த வென்னை கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! என்று சொல்லிக் கதறினாளே, அஃது என்னெஞ்சை விட்டு ஒருநாளும் அகலமாட்டாத வருத்தம்; வட்டியேறின கடன்போலவே அது என்னை வருத்தாநின்றது) என்கிற பகவத் வசனத்தினால் விளங்குகின்றது. வாச்யனான பகவான் இங்ஙனம் தூரஸ்தனாயிருக்கச் செய்தேயும் த்ரௌபதிக்குப் புடவையை வளர்த்திக் கொடுத்து மாநஸம்ரக்ஷணம் பண்ணினது அந்த அவதாரத்திற்கு வாசகமான கோவிந்த நாமமேயன்றோ.

நாராயண நாமத்தின் பெருமையை நிரூபிக்க வேண்டியதான இவ்விடத்தில் கோவிந்த நாமத்தைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவம் செய்வது எதற்காகவென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; நாராயண நாமத்தின் பொருள்களில் ஏகதேசத்திற்கு வாசகமான கோவிந்த நாமம் செய்ததே இதுவானால் அந்த நாராயண நாமத்தின் பெருமை சொல்லவும் வேணுமோவென்று கைமுதிகந்யாயத்தாலே காட்டினபடி. .... (16)

17. சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

தன்னைத் தஞ்சமாக விச்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் தப்பி, ஸங்கேதஹேளனாதிவகைகளினாலே சொன்னாலும் தன்னைச் சொன்னவர்களைத் தான் ரக்ஷிக்கையாகிற ஸ்வரூபத்தில் நழுவதில்லாது.

17. மற்றுமொருவகையாகவும் திருநாமத்தின் வைபவம் கூறப்படுகிறது. மந்த்ரங்கள் அனேகங்கள் என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டுள்ளது. எந்த மந்த்ரமும் தன்னைப் பரிபூர்ணமாக நம்பி பக்திச்ரத்தைகளோடு உச்சரிப்பவர்களுக்குக் காரியம் செய்யுமேயல்லது மற்றையோர்க்குக் காரியம் செய்யமாட்டாது. இத்திருமந்த்ரமோவென்னில், தன்னைத் தஞ்சமாக நம்பிச் சொல்லுகையாகிற அடைவு தவறி ஏதேனுமொருபடி சொன்னாலுங்கூட சொன்னவர்களை க்ரமத்திலே ரக்ஷித்தே தீரும். ரக்ஷிப்பதாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நின்று நழுவமாட்டாது. ... (17)

18. இதுதான் "குலந்தருமென்கிறபடியே எல்லாவபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

இம்மந்த்ரமானது, "குலந்தரும் செல்வந்தந்திடும்" என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரப்படியே அதிகாராநுகுணமான அபேக்ஷிதங்களை யெல்லாம் கொடுக்கும்.

18. அவரவர்களுக்கு அபேக்ஷிதங்களான அசேஷபலன்களையும் அளிக்கவல்லது இந்தத் திருமந்த்ரம் என்று இவ்வழியாலும் இதனுடைய வைபவம் இனி நிருபிக்கப்படுகின்றது. "குலம்தரும் செல்வம் தந்திடுமடியார் படுதுயராயினவெல்லாம் நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடு பெருநிலமளிக்கும், வலந்தரும் மற்றும் தந்திடும் பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும், நலந்தருஞ்சொல்லை நான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம்" என்பது திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல். இதன் பொருளாவது - நாராயண நாமமானது தன்னை அநுஸந்திக்குமவர்கட்கு உயர்ந்த குலத்தைக் கொடுக்கும்; ஐச்வர்யத்தை யளிக்கும்; அடியவர்கள் அநுபவிக்கிற துக்கமென்று பேர் பெற்றவை யெல்லாவற்றையும் தரைமட்டமாக்கி விடும்; பரமபதத்தைக் கொடுக்கும்; எம்பெருமானுடைய க்ருபையையும் உண்டாக்கும்; பகவதநுபவத்திற்குப் பாங்கான சக்தியைக் கொடுக்கும்; இன்னமும் வேண்டிய நன்மைகளை யெல்லாம் செய்து கொடுக்கும் — என்கை. ஆகையாலே அதிகாராநுகுணமாக அபேக்ஷிதங்களை யெல்லாம் இத்திருமந்த்ரம் தருமென்றதாயிற்று. ... (18)

19. ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

இஹலோகபரலோக ஐச்வர்யங்களையும், ஆத்மபோகமாகிற கைவல்யத்தையும், பரமபுருஷார்த்தமான பகவதநுபவத்தையும் ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு, ஜபஹோமாதிகளாலே தான் ஸாதனமாயிருந்துகொண்டு அவ்வோ புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கும்.

19. எல்லாவபேக்ஷிதங்களையுங் கொடுக்குமென்று கீழ்ச்சொன்னது விசதீகரிக்கப்படுகிறது. ஐச்வர்யமானது இஹலோகத்துச் செல்வமென்றும் பரலோகத்துச் செல்வமென்றும் இருவகைப்படும். இந்நிலவுலகின்கண் ராஜாதிராஜனாய் விளங்குவது இஹலோகத்துச் செல்வமாகும். சுவர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களில் பல பதவிகளை நிர்வஹிக்கப்பெறுவது பரலோகத்துச் செல்வமாகும். ஆக இவ்விரு

வகையான ஐச்வர்யங்களையும், பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை யநுபவிப்பதாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தையும், பரம புருஷார்த்தமான பகவத் ப்ராப்தியையும் ஆசைப் பட்டவர்களுக்கு இத்திருமந்திரமானது ஜபம் ஹோமம் முதலிய வழிகளாலே தானே ஸாதனமாயிருந்து கொண்டு அந்தந்தப் பேறுகளைப்பெறுவிக்குமென்றதாயிற்று. * இஹலௌகிகமைச்வர்யம் ஸ்வர்க்காத்யம் பாரலௌகிகம், கைவல்யம் பகவந்தஞ்ச மந்த்ரோயம் ஸாதயிஷ்யதி. * என்ற பிரமாணம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ... (19)

20. கர்மஜ்ஞாநபக்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

கர்மயோகத்திலோ ஜ்ஞாநயோகத்திலோ பக்தி யோகத்திலோ அந்வயித்தவர்களுக்கு, (தன்னை ஸஹாயமாகக்கொள்ளுமளவில்) அந்தந்த யோகங்களை ஆரம்பிப்பதற்கு விரோதியான பாபத்தைப் போக்கி அந்தந்த யோகங்களை நிறைவேற்றித் தரும்.

20. கர்மயோகம் முதலான உபாயங்கள் நிறைவேறுவதற்குத் துணையாயிருக்கையாகிற வைபவமும் இத்திருமந்திரத்திற்கு உண்டென்று இனி நிரூபிக்கப்படுகிறது. கர்மயோகமாவது, " கர்மயோகஸ் தபஸ்தீர்த்த தாநயஜ்ஞாதிஸேவநம் " என்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடி, தவம், வேள்வி முதலானவற்றைப் பலன் பெறுமளவும் ஆதரத்தோடும் நியமத்தோடும் நிரந்தரமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாம். ஜ்ஞாநயோகமாவது. *ஜ்ஞாநயோகோ ஜிதஸ்வாந்தை: பரிசுத்தாத்மநி ஸ்திதி:* என்கிறபடியே இந்த்ரியஜய பூர்வகமாய் நிரந்தர சிந்தந ரூபமாகப் பரிசுத்தாத்மத்யானத்திலே ஊன்றி யிருக்கையாம், பக்தியோகமாவது *பக்தியோக: பரைகாந்தப்ரீத்யா த்யாநாதிஷு ஸ்திதி:* என்கிறபடியே பரமபுருஷனிடத்திலே ஐகாந்திகமான ப்ரீதியோடே த்யானம் அர்ச்சனம் ப்ரணாமம் முதலியவற்றிலே நிலைத்திருக்கையாம். ஆக இப்படிப்பட்ட யோகங்களுக்குள்ளே, கர்மயோகத்தில் சிலர் இழிந்தால் அவர்கள் ஜபம் ஹோமம் முதலியவற்றாலே இத்திருமந்திரந்தன்னைத் துணைகொள்ளுமளவில், கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கே இடையூறாய் நிற்கும் பாபங்களைப் போக்கி அந்தயோகம் இடையறாது செல்லும்படியாக அதனை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் இத்திருமந்த்ரம். கர்மயோகத்தில் இழியாதே முதலிலேயே ஜ்ஞானயோகத்தில் இழிந்தால் அவர்கள் இத்திருமந்த்ரத்தைத் துணை கொள்ளுமளவில், கர்மயோகஸாத்யமான ஜ்ஞான யோகத்தின் ஆரம்பத்திற்கு இடையூறான பாபங்களைப்போக்கி அந்த ஞானயோகம் நாடோறும் அதிசயம் பெறும்படி பண்ணுநின்றுகொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். பக்தியோகத்திலே யிழிந்தால் அவர்கள் இத்திருமந்த்ரத்தைத் துணை கொள்ளுமளவில் பக்தியோகத்தை ஆரம்பிக்க வொட்டாமல் தடைசெய்யும் பாவங்களைப் போக்கி பக்தியோகம் வளரும்படி செய்வதாய்க் கொண்டு அதை நிறைவேற்றும். .... (20)

21. ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்தியிலே யிழிந்தவர்களுக்கு, அதுக்குறுப்பான பகவத் பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்தை யுணர்த்தி, அர்த்தாநுஸந்தாநாதிகளாலே போது போக்குகைக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வயம் பரமபோக்யமுமாயிருக்கும்.

21. கீழ்ச்சொன்ன கர்மஜ்ஞான பக்தியோகங்கள் அனுஷ்டிக்க அரியன வாயும், ஸ்வரூபவிருத்தங்களாயுமிருப்பது கண்டு அவற்றில் இழியாமே எளிதாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயுமுள்ள ப்ரபத்தியிலே யிழிந்தால் அவர்களுக்கு அதற்குத் தகுதி யான பகவத் பாரதந்திரியமாகிற ஸ்வரூபத்தின் உணர்ச்சியைப் பிறப்பித்து அர்த் தாநுஸந்தானம் முதலியவற்றால் போது போக்குகைக்குக் காரணமாயும், • எனக் கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம், நானுஞ் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோ நாராயணமே • என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த படியே • எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக் கோனே • என்கிற எம்பெருமானைப் போலே இதுதானும் ஸ்வயம் பரமபோக்யமா யிருக்கையாலே போகத்துக்கு ஹேதுவாயுமிருக்கும். [போகமாவது - இனிமையான அநுபவம். ... . (21)

22. மற்றெல்லாம் பேசிலுமென்கிறபடியே அறியவேண்டு மர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

"நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிற திருமங்கையாழ் வார் பாசுரப்படியே, ஆத்மோஜ்ஜீவனத்திற்காக அறியவேண்டிய அர்த்த விசே ஷங்களெல்லாமும் இத்திருமந்த்ரத்திலடங்கியுள்ளன.

22. அறியவேண்டிய அர்த்தங்களையெல்லாம் தன்னிலே உடைத்தாயிருக் கையாகிற பெருமையும் இதற்குண்டென்னுமிடம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. திருமங்கை யாழ்வர் • மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றதும் உன்னடி யார்க்கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நான் கண்ண புரத்துறையம்மானே!• என்றார். இதன் பொருளாவது:- திருக்கண்ணபுரத்தெம் பெருமானே! உன்னைக்காட்டிலும் வேறொரு தெய்வம் ஆச்ரயிக்க உரியதாகவுண்டு என்று நினைத்திருப்பவர்களோடே நான் இணங்கமாட்டேன்; உனது திருவஷ் டாக்ஷர மந்திரமானது அறிய வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களையும் சொல்லுகின்ற தாகிலும் அப்பொருள்களிலே நெஞ்சைச் செலுத்தாமல் பாகவத சேஷத்வமொன் றையே திருமந்திரப் பொருளாக நான் தெரிந்து கொண்டேனென்கை. இதில் "மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்றபடியாலே ஆத்மா உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பான அர்த்தங்களெல்லாம் இத்திருமந்த்ரத்திலே உண்டென்பது ஸித்தமாயிற்று. (22)

23. அதாவது அஞ்சர்த்தம்.

அறிய வேண்டுமர்த்தமெல்லாம் எவை யென்னில்; இறைநிலை, உயிர் நிலை, உபாய நிலை, விரோதிநிலை, பேற்றின்நிலை ஆகிய அர்த்தபஞ்சகம்.

23. வேதங்களும் வேதாங்கங்களுமெல்லாம் ஐந்து அர்த்தங்களையே முக் கியமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றன; அவையாவன-ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ப்ராப்தாவான சேதநனுடைய ஸ்வரூபம், எம்பெருமானை யடைதற் குறுப்பான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், அடைந்து பெறவேண்டிய பேற்றின் ஸ்வரூபம், அப்பேற்றைப் பெறவொட்டாத பிரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம் என்பனவாம். இவையே அர்த்த பஞ்சகமெனப்படும். 'மிக்க இறைநிலையும் மெய்யாம் உயிர் நிலையும், தக்கநெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும் ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு

யோதுங் குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல்" (திருவாய்மொழித்தனியன்)
என்கிறபடியே திருவாய்மொழியாயிரத்தினுள்ளும் இவ்வர்த்த பஞ்சகமே விவரிக்
கப்பட்டுள்ள தென்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது. திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவத்தாலே
சேதநஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோதியினுடையவும் உபாயத்தினுடைய
வும் ஸ்வரூபத்தையும், நாராயண பதத்தாலே பரம புருஷனது ஸ்வரூபத்தையும்,
அதில் சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதி பாதிக்கையாலே திருமந்
த்ரம் அர்த்த பஞ்சக ப்ரதிபாதகம் என்னுமிடம் தேறிநிற்கும். ... (23)

24. பூர்வாசார்யர்கள் இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக
நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு "பிறந்தபின் மறந்திலே
னென்கிறபடியே இத்தை யொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் முதலான நம் பூருவாசாரியர்கள். இத்திருமந்த்ரத்தின் பொருளை
உணரப் பெறுதவளவில் "அன்று நான் பிறந்திலேன்" என்கிற திருமழிசையாழ்வார்
பாசுரத்தின்படியே தங்களை அஸத்கல்பராகவே நினைத்திருந்தார்கள்; திருமந்த்
ரார்த்தஜ்ஞான முண்டான பின்பு, "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்ற அத்திரு
மழிசைப்பிரான் பாசுரப்படியே இத்திருமந்த்ரார்த்தம் தவிர வேறொன்றாலும்
போது போக்கியறியார்கள்.

24. இத்திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தத்தின் பெருமையைப் பொதுவாக
அருளிச் செய்கிறார்; ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான
நம்முடைய பூருவாசார்யர்கள் திருமந்த்ரத்தின் பொருளைத் தாங்கள் அறிவதற்கு
முன்னம் "அன்று நான் பிறந்திலேன்" என்கிற திருமழிசை யாழ்வாரருளிச் செய
லின்படி தங்களைப் பிறந்தவர்களாகவே நினைத்திருக்கமாட்டார்கள்; இதன் பொருளை
நன்குணர்ந்த பின்பு "பிறந்த பின் மறந்திலேன்" என்கிற அவ்வாழ்வாரருளிச் செய
லின் படியே இத்திருமந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தைத் தவிர்த்து வேறு எது கொண்டும்
போது போக்கியறியார்கள்.

"அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கிற பாசுரம்
திருச்சந்த விருத்தத்தில் அறுபத்துநான்காவது; ஞானமில்லாதபோது ஆத்மாவுக்கு
ஸத்தையில்லை யென்கிற நூற்கொள்கையைக் கொண்டு "அன்று நான் பிறந்
திலேன்" என்றது. எம்பெருமான் மயர்வற மதிநலமருளின பின்பு ஸத்தைபெற்று
சாச்வதமாக உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றபடியைக் கொண்டு "பிறந்தபின் மறந்திலேன்
என்றது. திருமந்த்ரப் பொருளின் உணர்ச்சியில்லாமை ஸத்தாஹாநி; அந்த
ஞானத்தின் இடையறுதநிகழ்ச்சி - ஸத்தை என்றதாயிற்று,

"பூர்வாசாரியர்கள் இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணி
யறியார்கள்" என்று சொல்லத்தகுமோ? வேதசாஸ்த்ரங்களாலும் ஆழ்வாரருளிச்
செயல்களாலும் போது போக்குவதில்லையோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அஃது
உண்மையே; அவற்றால் போது போக்கும் போதும் இத்திருமந்த்ரத்தின் அர்த்
தத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கையாலே இங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லை
யென்றுணர்க. ... ... (24)

25. வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கு அடி ஈச்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

கீழே உபபாதித்தபடி வாச்யனான எம்பெருமானிற் காட்டிலும் அதிகமான ப்ராபவம் பொலிந்த வாசகம் (திருமந்த்ரம்) இருக்க, இதிலுங்காட்டில் இம்மந்த்ரத்தின் வாச்யனான எம்பெருமானளவிலே நம் முதலிகள் அதிகமாக அபிநிவேசங் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்றால்; இதர பலன்களை மேவி இத்தை ஸாதனமாகக்கொண்டு ஸாதிப்பதோ, வேறு உபாயங்களை மேவி இத்தை ஸஹகாரியாகக் கொள்ளுதலோ இவை யொன்றுமில்லாதபடி உபாயமும் உபேயமும் ஈச்வரனே யென்று திண்ணிய அத்யவஸாயங் கொண்டிருக்கையேயாம்.

25. திருமந்த்ரத்தினுடைய சக்திவிசேஷங்கள் கீழே பரக்க உபபாதிக்கப் பட்டன; திருமந்த்ரந்தானே ஸகல பலன்களுக்கும் ஸாதனமாயிருக்குமென்றும் கர்மஜ்ஞான பக்தி முதலிய யோகங்களுக்கும் இதுவே துணையாய்நின்று அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டதே; ஆக திருமந்த்ரத்திற்கு இவ்வளவு சக்தி அமைந்திருக்கும்போது அனைவரும் இந்த மந்த்ரத்திலேயே ஊன்றியிருக்கலாமே; அப்படியில்லையே; நம் பூருவர்கள் மந்த்ரத்திற்காட்டிலும் மந்த்ர ப்ரதிபாத்யனான எம்பெருமான் பக்கலிலே அதிகமாக ஊன்றியிருக்கிறார்களே; இதற்குக் காரணம் ஏது? என்னில்; அநந்யோபாயத்வம், அநந்யோபேயத்வம் என்கிற இரண்டும் நம்மவர்களுக்கு அஸாதாரணமானவை. வேறொரு பலனை விரும்பி அதற்கு ஸாதனமாகத் திருமந்த்ரத்தைக் கொண்டு அந்தப்பலனை ஸாதித்துக் கொள்ளுகின்றவர்களாயும், (அல்லது) எம்பெருமானையே உபேயமாகக்கொண்டு கருமயோகம் ஞானயோகம் முதலான உபாயாந்தரங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களாய் அவற்றுக்கு இத்திருமந்த்ரத்தைத் துணையாகக் கொள்ளுகின்றவர்களாயுமிருக்கின்ற மற்றையோர்களைப் போலன்றிக்கே நம்மவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கின்றவர்களாதலால், இது காரணமாகவே வாசகமான மந்த்ரத்திலுங்காட்டில் வாச்யனான எம்பெருமான் பக்கலிலே அதிகமாக ஊன்றுகின்றார்கள். ஆக இவ்வளவும் இத்திருமந்த்ரத்தினுடைய வைபவம் பலபடியாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. .... (25)

26. இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் - ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்.

இத்திருமந்த்ரத்தில் சொல்லப்படுகிற பொருளாவது. இவ்வாத்மாவின் சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற கைங்கர்ய மாகிற ப்ராப்யமுமாம். (அன்றிக்கே) ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸாலே தான் கையொழிந்திருக்கையாகிற உபாயமும், நாராயணாய என்பதனாலே பலமும் சொல்லுகிறது என்று நிர்வஹிப்பதுமுண்டு.

26. இனிமேல் இத்திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தங்கள் அலகலகாகப் பிரதிபாதிக்கப்படும். முதலில் ஸமுதாய வாக்யார்த்தம் இரண்டுவகையாகப் பிரதிபாதிக்கப் படுகிறது. ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும் இத் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாக ஒரு வாக்கியார்த்த யோஜனை. ஸ்வரூபமும் உபாயமும்

பலனும் பிரதிபாதிக்கப்படுவதாக மற்றொரு வாக்யார்த்த யோஜநை. இவ்வாத்மாவினுடைய சேஷத்வமும் பாரதந்திரியமும் ஸ்வரூபமெனப்படுகிறது. கைங்கர்யமானது ப்ராப்யமெனப்படுகிறது. திருமந்த்ரத்தில் முதலிலுள்ள ப்ரணவமும் அதற்கடுத்தபடியுள்ள நமஸ்ஸும் ஸ்வரூபமாகிய சேஷத்வ பாரதந்த்ரியங்களைக் காட்டுகின்றன. நாராயணாய என்பதனாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் [அதாவது, கைங்கரியம்] காட்டப்படுகிறது. ஆகவே "ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும் இதில் சொல்லுகிற அர்த்தம்." என்று முதல் வாக்யார்த்த யோஜநை பணிக்கப்பட்டது. இனி, "ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்" என்கிற இரண்டாவது யோஜநைக்குச் சார்பாகத் திருவுள்ளம்பற்றினபடி என்னென்னில் :—ப்ரணவம் நமஸ்ஸு ஆகிய இரண்டாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளுகையன்றிக்கே. ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸாலே உபாயமும், நாராயணாய என்பதாலே பலனும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளக்கடவது.

நமஸ்ஸாலே உபாயம் எப்படி பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்னில், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே உபாயமாதலால், அதற்கு உறுப்பாக ஸ்வஸ்வாதந்திரியம் கழியவேண்டுதலால் அது நமஸ்ஸாலே கழியுண்டபடியால் உபாயம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாகத் தேறுகின்றது. ... (26)

27. பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயசேகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்.

இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலன் இப்படிப்பட்டதென்பதை, ப்ரமேய சேகரமென்கிற ரஹஸ்யத்தில் சுருக்கமாகவும் அர்ச்சிராதிகதியென்னும் ரஹஸ்யத்தில் விரிவாகவும் சொன்னோம்.

27. கீழ்ச்சொன்ன வாக்யார்த்த யோஜநையில் நாராயண பதத்தாலே பலன் சொல்லுகிறதாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கிறதே; அந்த பலஸ்வரூபம் எப்படியிருக்குமென்று அறிய விருப்பமுண்டாமளவில் இதைப்பற்றி ஏற்கெனவே இரண்டு ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் அருளிச்செய்திருக்கையாலே அதை இங்கு நினைப்பூட்டியருளுகிறார் "பலமிருக்கும்படி ப்ரமேய சேகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்" என்று; முமுக்ஷுத்வமுண்டாவது தொடங்கி நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே அத்தாணிச் சேவகம் பெறுவது ஈருகவுள்ள பலனை ப்ரமேய சேகரமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே சுருக்கமாகவும், அர்ச்சிராதிகதியென்னும் ரஹஸ்யத்திலே விரிவாகவும் அருளிச்செய்திருக்கையாலே அங்கே கண்டுகொள்வது என்றாராயிற்று. ... ... (27)

28. இதுதான் எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

இத்திருமந்த்ரமானது. எட்டெழுத்துக்களையுடையதாயும், மூன்று பதங்களையுடையதாயுமிருக்கின்றது.

28. இத்திருமந்த்ரத்தினுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும் பதஸங்க்யையையும் கூறினபடி. மேலே ப்ரதிபதம் பொருள் விவரிக்கைக்காக

சிலர் ஸமஸ்தபதமான நாராயண பதத்தில் நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷடக்ஷரமாக்கி [அதாவது 'நார அயநாய' என்று ஆறு அக்ஷரமாகக்கொண்டு] ப்ரணவ

பில்லாமலே அஷ்டாக்ஷரமாய் விடுகிறதென்று சொல்லுவர்கள் ; அது •ஓமித்யேகா
க்ஷரம். நம இதி த்வே அக்ஷரே, நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி• என்கிற
ச்ருதிக்கு நேர்விருத்தமாகையாலே அந்த பக்ஷம் அவைதிகமென்றிட்டு அநாதர
ணீயமென்பது இங்கே ஸூசிதம். ... ... (28)

29. மூன்று பதமும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

ப்ரணவமும் நமஸ்ஸும் நாராயணாயவுமாகிற மூன்று பதங்களும், (அடுத்த சூர்ணை
யில் விவரிக்கிறபடி) மூன்று அர்த்தங்களைத் தெரிவிக்கிறது.

29. கீழே "இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநு
ரூபமான ப்ராப்யமும்" என்றருளிச் செய்த யோஜனைக்குச் சேர 'மூன்று பதமும்
மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்று கொள்க. ... ... (29)

30. அதாவது சேஷத்வமும், பாரதந்த்ர்யமும், கைங்கர்யமும்.

அந்த மூன்று அர்த்தம் எவையென்னில்; ப்ரணவத்தின் அர்த்தம் சேஷத்வம்;
நமஸ்ஸின் அர்த்தம் பாரதந்த்ர்யம்; சரமபதத்தின் அர்த்தம் கைங்கர்யம்.

30. அந்த அர்த்தங்கள் எவையென்னில், சேஷத்வமும், பாரதந்த்ரியமும்
கைங்கர்யமுமாகும். சேஷத்வ பாரதந்த்ரியங்களிரண்டும் சேர்ந்து ஸ்வரூபம்;
கைங்கர்யம் பலன் ; ஆகையாலே 'ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்'
என்றயோஜனை விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரணவமாகிற முதற்பதத்தாலே சேஷத்
வமும், நமஸ்ஸாகிற இரண்டாவது பதத்தாலே பாரதந்த்ரியமும். ஆக இரண்டா
லும் ஸ்வரூபமும்; நாராயணாயவென்கிற மூன்றாவது பதத்தாலே கைங்கர்யமும்
சொல்லப்பட்டதாக உணர்க. ... ... (30)

31. இதில் முதற் பதம் ப்ரணவம்.

இம்மூன்று பதத்தினுள், முதற்பதம் ப்ரணவமென்பதாம்.

31. •ஓம் என்கிற ப்ரணவமானது திருமந்த்ரத்தில் முதற்பதமாகவுள்ளது.
சில• ப்ரணவத்தை விட்டும், அதன் ஸ்தானத்தில் 'அம்' என்று சொல்லியும்
அஷ்டாக்ஷர மந்த்ரமாகக் கொள்வதுண்டாகையாலே அந்தக் கொள்கையைத்
தவிர்ப்பதற்காக 'இதில் முதல் பதம் ப்ரணவம்' என்றருளிச்செய்கிறார் போலும்.
'ஓம்' என்று எடுத்துக் காட்டாமல் ப்ரணவம் என்றே காட்டினது அது உபதேச
முகத்தாலேயே பெறவேணுமென்பதற்காக. .... (31)

32. இது அ என்றும் உ என்றும் ம என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.

இந்த ப்ரணவமானது அகாரோகார மகாரங்களாகிற மூன்றெழுத்தின் சேர்க்கையாம்.

32. இனிமேல் ப்ரணவத்தின் அக்ஷரங்கள் பிரித்துக் காட்டப்படுகின்றன.
அகாரமும் உகாரமும் சேர்ந்து குணஸந்தி பெற்று 'ஓ' என்றாகுமாதலாலும், அதற்கு
அடுத்தபடியாக மகாரம் இருக்கிறபடியாலும், இந்த ப்ரணவமானது அ என்றும்,
உ என்றும், ம என்றும் மூன்று திருவக்ஷரமாக இருக்கின்றதென்று கொள்க.
ச்ருதியில் •ஓமிதி ஏகாக்ஷரம்• என்று ப்ரணவத்தை ஒரு அக்ஷரமாகவே சொல்லி

பிருக்க மூன்று அக்ஷரமாகப் பிரிப்பது தகுதியோ என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதில் ஸம்ஹிதாகாரம், அஸம்ஹிதாகாரம் என்று இரண்டுபடியுண்டு. ஸந்திபெற்ற ஆகாரத்தை ஸம்ஹிதாகாரமென்றும், ஸந்திபெறாத ஆகாரத்தை அஸம்ஹிதாகார மென்றும் சொல்லுவது. அஸம்ஹிதாகாரத்தையிட்டுப் பார்க்கும்போது ப்ரணவ மானது ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு பதமாகையாலே மூன்று பதமாயும் மூன்று அர்த்தங்களைத் தெரிவிப்பதாயுமிருக்கும். ஸம்ஹிதாகாரத்தையிட்டுப் பார்க்கும் போது ஒரே எழுத்தாய் ஒரே பதமாய், ஒரே பொருளைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கும்: ஆகவே, "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" என்று ச்ருதி சொன்னதானது ஸம்ஹிதாகாரத்திலே நோக்காகச் சொன்னதென்று கொள்ளக்கடவது. ... ... (32)

33. மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையுமெடுத்தது.

34. ஆகையால் இது ஸகல வேதஸாரம்.

மூன்று பாத்திரங்களிலே, தயிரை நிறைத்து - தனித்தனியே கடைந்து, வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினாப்போலே. மூன்று வேதங்களிலிருந்தும், பூ: புவ: ஸுவ: என்ற வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தின் பரிணாமமான அகாரோகார மகாரங்களை யெடுத்தது மூன்றக்ஷரமும் மூன்று வேதத்தினுடைய ஸாரமாக எடுக்கப்பட்ட தாகையாலே. இந்த ப்ரணவமானது, எல்லா வேதங்களினுடையவும் ஸாரமா யிருக்கும்.

33, 34. *ஓமித்யேகாக்ஷரம்* என்று ஸ்பஷ்டமாக ச்ருதி சொல்லியிருக்க, ஸம்ஹிதாகாரம் அஸம்ஹிதாகாரம் என்று இருவகையிட்டு அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்று அக்ஷரங்கள் என்று சொல்லிப் பிரிப்பது கூடுமோ? என்று சிலர் சங்கித்துக் கொண்டேயிருக்க, மூன்று அக்ஷரமாகப் பிரிப்பதும் ச்ருதி ஸம்மதந்தான் என்பதும் இம்மூன்றக்ஷரங்களும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரம் என்பதும் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

இந்த பிரணவத்தின் அக்ஷரங்களான அகார உகார மகாரங்களானவை ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் என்கிற மூன்று வேதங்களில் நின்றும் தோன்றினவையாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில், அந்த மூன்று வேதங்களில் நின்றும் பூ:, புவ:, ஸுவ: என்கிற வ்யாஹ்ருதிகளெனப்படுகிற மூன்றையும் ஸர்வேச் வரன் தோன்றுவித்து, அவற்றைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓடவைத்து அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற மூன்று அக்ஷரங்களையும் அடைவே தோன்றும்படி பண்ணி இப்படி ஸமுத்தரித்தபடியைப் பார்த்தால், மூன்று தாழி களிலே தயிரை நிறைத்து அதைத் தனித்தனியே கடைந்து அதன் ஸாரமான வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினால் அந்த வெண்ணெயானது மூன்று தாழித் தயிருடையவும் ஸாரம் என்று சொல்லலாமன்றோ; அப்படியே இம்மூன்றக்ஷரங் களும் மூன்று வேதங்களினுடையவும் ஸாரம் என்னத் தட்டில்லை இவ்விஷயத் தில் ப்ரமாணமுண்டோவென்னில், * பூரிதி ருக்வேதாத் * இத்யாதியான ச்ருதியே ப்ரமாணமென்று கொள்க. .... (33, 34)

35. இதில் அகாரம் ஸகல சப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமா யிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனை எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களுள் முதலக்ஷரமான அகாரமானது, வைதிகங்களான ஸகல சப்தங்களுக்கும் காரணமாயும், ஸர்வரக்ஷகனென்னுமர்த்தமுடைய நாராயண பதத்துக்கும் ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகல ஜகத் காரணபூதனும், எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனுமிருக்கிற எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

35. இனி அகாரத்தின் அர்த்தம் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஸகல ஜகத் காரணபூதனுய் ஸர்வரக்ஷகனுன எம்பெருமான் அகாரத்திற்கு அர்த்தம். இவ்விரண்டு அர்த்தங்களும் [காரணத்வம் ரக்ஷகத்வம் என்பவை] அகாரத்தினுல் எங்ஙனே தெரியவருகின்றனவென்னில், ப்ரக்ருதி சக்தியென்றும் தாது சக்தியென்றும் இரண்டு சக்திகள் கொள்ளப்படுகின்றன. ப்ரக்ருதி சக்தியினுல் காரணத்வமும், தாது சக்தியினுல் ரக்ஷகத்வமும் பொருளாகத் தேறுகின்றன. ப்ரக்ருதியாவது ஸ்வபாவம். அகாரத்தின் ஸ்வபாவம் எப்படிப்பட்டதென்றால், * அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் * என்கிறபடியே ஸகல சப்தங்களுக்கும் தான் காரணமா யிருக்கை அகாரத்தின் ஸ்வபாவமாகும். இந்த ஸ்வபாவத்துக்குச் சேர்ந்ததான ஸ்வபாவம் எம்பெருமான்பக்கலிலே யிரா நின்றது; அதாவது, எல்லா ஜகத்துக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை. ஆக, இந்த ஸ்வபாவஸாம்யத்தையிட்டு ஸகல ஜகத் காரணபூதனுன நாராயணன் அகாரார்த்தம் என்று கொள்ளுவதானது ப்ரக்ருதி சக்தியினுலே ஸித்தித்த அர்த்தமாகும்.

இனி, தாது சக்தியினுலே ரக்ஷகத்வம் ஸித்திக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில், * அவ-ரக்ஷணே * என்கிறபடி ரக்ஷணத்தைப் பொருளாகவுடைத்தான 'அவ' என்னும் தாதுவடியாக அகாரம் நிஷ்பத்தியடைந்தபடியாலே ஸர்வரக்ஷகனுன எம்பெருமானைச் சொல்லக் குறையில்லை. ... ... (35)

36. ரக்ஷிக்கையாவது விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

எம்பெருமான் சேதநர்களை ரக்ஷிக்கையாவதென்னவென்றால், அநிஷ்ட நிவாரணமும் இஷ்ட ப்ராபணமுமாகும்.

36. ஸகல ஜகத்காரணபூதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமான் அகாரத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொல்லிநின்றது கீழ். இதில் ஸர்வரக்ஷகத்வ ரூபமான அர்த்தமே மிகவும் முக்கியமாகையாலே ரக்ஷகத்வமாவது என்ன? என்று விவரிக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று. உலகத்தில் ஒருவனை ரக்ஷிப்பதாவது—அவனுக்குண்டான அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகையேயாம். ஆகவே, அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வமும் இஷ்ட ப்ராபகத்வமுமாகிற இவையிரண்டும் சேர்ந்து ரக்ஷணமெனப்படும். அநிஷ்ட நிவாரண பூர்வகமாய் இஷ்டப்ராபணம் பண்ணுவதே ரக்ஷணம் என்றதாயிற்று. துக்கங்களைத் தரும்படியான விரோதியைப்

போக்குகையும் ஸுகத்தைத் தரும்படியான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும் ரக்ஷகத்வமென்கை. ... ... (36)

37. இவையிரண்டும் சேதநர் நின்றநின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

எம்பெருமான் சேதநர்களுக்குப் போக்கும் விரோதியும் கொடுக்கும் அபேக்ஷிதமும் அவரவர்களின் நிலைமைக்குத் தக்கபடியிருக்கும்.

37. ரக்ஷ்யவர்க்கங்களுக்கு விரோதிகள் எவை? அபேக்ஷிதங்கள் எவை? என்கிற கேள்வி அடுத்தபடியாக உண்டாகும். ரக்ஷ்யவர்க்கங்கள் ஸம்ஸாரிகளென்றும் முமுக்ஷுக்களென்றும் முக்தர்களென்றும் நித்யர்களென்றும் நான்கு வகைப்பட்டிருக்கையாலே அவரவர்களுடைய நிலைமைக்குத் தக்கவாறு இஷ்டங்களும் அநிஷ்டங்களும் வெவ்வேறுபட்டிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. (37)

38. ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி சத்ருபீடாதிகள், அபேக்ஷிதம் அந்ந பாநாதிகள்; முமுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி ஸம்ஸாரஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம்—பரமபதப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி—கைங்கர்யஹாநி, அபேக்ஷிதம்—கைங்கர்யவ்ருத்தி.

அஸ்மதாதிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சத்துருக்களால் வரும் பீடை முதலானவையே விரோதியாயிருக்கும்; சோறு தண்ணீர் முதலானவை வேண்டப்படுவனவாயிருக்கும். ஸம்ஸாரத்திலடிக்கொதிப்பாலே மோக்ஷத்திற்குப்போக விருப்புமவர்களுக்கு இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் வாஸம் அநிஷ்டமாயிருக்கும்; திருநாடு சேருகை இஷ்டமாயிருக்கும்; நித்ய முக்தர்களுக்கு அநிஷ்டம் கைங்கர்ய விச்சேதம்; மேன்மேலும் அடிமை செய்துகொண்டு போகை இஷ்டமாயிருக்கும்.

38. அதை வ்யக்தமாகச் சொல்லலாகாதோவென்ன, வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறது. தேஹத்திற்கு மேற்பட்ட ஆத்மாவென்று ஒரு பொருள் இருப்பதாக நினையாதவர்களாய் சப்தாதி விஷயபோகமே போது போக்காயிருப்பவர்களான பத்தஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்திக்கப்படவேண்டிய விரோதி — சத்துருக்களால் வரும் பீடைகளும், தேஹவியாதி மநோவியாதி முதலியவற்றால் வரும் பீடைகளுமாம். சோறு, தண்ணீர், வெற்றிலை, பாக்கு முதலானவை அபேக்ஷிதங்களாம். ஆகவே சத்ருபீடாதிகளைப் போக்கி அன்னபாநாதிகளைக் கொடுப்பது ஸம்ஸாரிகளுக்குச் செய்யும் ரக்ஷணமாகும்.

* இருள் தருமாஞாலத்துள் இனிப்பிறவி யான் வேண்டேன் * என்றும் * ஆதலால் பிறவி வேண்டேன் * என்றும் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலே * நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுக விரும்பி * தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக் கொள்ளுங்காலம் இன்னங் குறுகாதோ * என்றிருக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு * பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்புமாய் இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலேயிருக்குமிருப்பு விரோதியாயிருக்கும். எம்பெருமானை யதேஷ்டமாக அநுபவிக்கைக் குறுப்பான பரமபத ப்ராப்தியானது அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். ஆகவே, ஸம்ஸாரபந்தத்தைப் போக்கி, பரமபத ப்ராப்தி பண்ணிவைப்பது முமுக்ஷுக்களுடைய ரக்ஷணமென்றதாயிற்று.

நெடுங்காலம் ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலிருந்து * வினைபற்றறுக்கும் * என்கிற படியே ஸம்ஸாரப்பற்று அற்றுப் பரமபதம் சென்று சேர்ந்தவர்களான முக்தர்களுக்கும், ஒருநாளும் ஸம்ஸார நிலத்திற்கு வாராதே *ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்துகொண்டிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் விரோதி— எம்பெருமான் திருவடிகளிலே தாங்கள் பண்ணிக்கொண்டு போருகிற கைங்கரியத்திற்கு நேரும் இடையூறு; அப்படி இடையூறின்றிக்கே மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாகவே கைங்கரியம் செய்துகொண்டு போவதாகிற கைங்கர்யாபிவிருத்தியே அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதமாகும். ஆகவே இங்ஙனம் அவரவர்களுடைய அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி விரோதிகளைப் போக்கி அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுப்பவன் எம்பெருமானேயாதலால் அவனே ஸர்வரக்ஷகனென்பது அறியத்தக்கது. (38)

39. 'ஈச்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்' என்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

ஸர்வேச்வரனொருவன் தவிர மற்ற யாரும் ரக்ஷிக்க சக்தரல்லரென்பதை, ப்ரபந்ந பரித்ராணமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே சொன்னோம்.

39. எம்பெருமானொருவனே ரக்ஷகன் என்று சொல்லவொண்ணுமோ? உலகத்தில் மற்றும் பல ரக்ஷகர்களை நாம் காணா நின்றோமே; புத்திரனுக்குப் பிதா ரக்ஷகன்; தம்பிக்குத் தமையன் ரக்ஷகன், மனைவிக்குக் கணவன் ரக்ஷகன்; குடிமக்களுக்கு அரசன் ரக்ஷகன். மற்றும் இந்திரன் ஸூர்யன் வருணன் என்று சொல்லப்படுகிற தேவதைகளும் ரக்ஷகர்கள்; என்று இங்ஙனே ரக்ஷகராகச் சொல்லக்கூடியவர்கள் பலரும் இல்லையோவென்ன, அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள் ஒன்றான ப்ரபந்ந பரித்ராணம் என்கிற ரஹஸ்யத்திலே இதைப்பற்றி விசதமாக அருளிச்செய்து வைத்திருக்கையாலே அங்கே கண்டுகொள்வதென்று அருளிச்செய்கிறார். நிருபாதிக பந்துவாயும் ஒருபோதும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போருமவனுயுமிருக்கிற ஸர்வேச்வரனொருவன் தவிர, மற்றைப்படி ஔபாதிக பந்துக்களான மாதா, பிதா முதலானவர்களும் மற்றுமுள்ள தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷிக்க சக்தியுடையரல்லர் என்னுமிடம் அனேக இதிஹாஸபுராண வரலாறுகளைக் காட்டி ஸப்ரமாணமாக மூதலிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியை அந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தத்திலே கண்டுகொள்வது.

அதிலிருந்து சில ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறோம்; ப்ராதாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் வாலி பக்கலிலும் ராவணன் பக்கலிலும் காணலாம். புத்ரர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ருத்ரன் பக்கலிலும் கம்ஸன் பக்கலிலும் காணலாம். மாதா பிதாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் கைகேயி பக்கலிலும் ஹிரண்யன் பக்கலிலும் காணலாம். மாதா பிதாக்கள் யௌவந விரோதியென்று உபேக்ஷித்தல் க்ஷாமகாலம் வந்தவாறே ஆள்பார்த்துத் தூற்றிலே பொகடுதல், விலைகூறி விற்றல் ஆபத்து வந்தவாறே நெகிழ நினைத்தல், அர்த்தக்ஷேத்ராதிகளுக்காக எதிரிட்டுக் கொல்லுதல் முடியுமவஸ்தையிலே * சோர்வினால் பொருள் வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றுமிருந்து * என்கிறபடியே ஈச்வரனை ஸ்மரித்துக் கரைமரஞ் சேரவொட்டாதபடி யலைத்தல் முடித்தல் செய்யாநிற்பர்கள். ஸ்த்ரீகளுக்கு பர்த்தாக்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் தர்மபுத்திரன் பக்கலிலும் நளன் பக்கலிலும்

காணலாம்.......சந்திராதித்யர்களும்.......ஹிரண்ய ராவணாதிகள் கையிலே அகப்பட்டு அவர்களுக்கு இழிதொழில் செய்து திரிவார் சிலராகையாலே ரக்ஷகராகமாட்டார்கள்......ப்ரஹ்மாவும் மதுகைடபர்கள் கையிலே யகப்பட்டு வேதங்களைப் பறிகொடுத்து 'கண்ணிழந்தேன் தனமிழந்தேன்' என்று நிலம் துழாவுகையாலும் ருத்ரன் கையிலே தலையறுப்புண்கையாலும் ரக்ஷகனாகமாட்டான்'—இத்யாதி. (39)

40. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலே,
இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம்.

எம்பெருமான் சேதநர்களை ரக்ஷிக்குமிடத்தில், பிராட்டி உடனிருந்தே தீர வேண்டுதலால், ரக்ஷகனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியின் ஸம்பந்தம் அநுஸந்திக்கத் தக்கது. ('ஸ்ரீஸம்பந்தமுமநுஸந்தேயம்' என்று மூலத்திலும் வியாக்கியானத்திலும் உம்மைசேர்ந்த பாடமுமுண்டு.)

40. ப்ரணவத்தில் முதற்பதமான அகாரத்தின்பொருளை நிரூபித்து வருகையில் ஸர்வ ரக்ஷகனை எம்பெருமான் அகாரத்திற்குப் பொருள் என்பதும், ரக்ஷிக்கையாவது இன்னது என்பதும், இன்னின்னாரை இன்னின்னவிதமாக ரக்ஷிப்பதும், அவனொருவனுக்கே ரக்ஷகத்வம் ஏற்கும் என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டனவாயின. இந்த அகாரத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் அநுஸந்திக்கப்படவேணுமென்பது இனி நிரூபிக்கப்படுகிறது. ரக்ஷிக்கும் விஷயத்திலே எம்பெருமான் யாதொரு ஸஹாயாந்தரத்தையும் அபேக்ஷியாதபடி தானே ஏகாகியாய் ரக்ஷிக்கவல்லவனானாலும், பிராட்டியைத் துணையாகக்கொண்டு ரக்ஷிக்கிறானென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. *லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா, ரக்ஷகஸ் ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே* என்று இது முதலான பல ப்ரமாணங்கள் பகவச்சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றில் காணப்படுகின்றன. காருண்யமே வடிவெடுத்தவளான பிராட்டியோடு கூடியே எம்பெருமான் ரக்ஷித்தருளுகிறானென்று ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் முறையிடப்படுகின்றதென்பது மேலெடுத்துக் காட்டிய ப்ரமாண வசனத்தின் பொருள். அடிபணிகின்ற சேதநர்களுடைய குற்றங்குறைகளைக்கண்டும் தன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக்கொண்டும் ரக்ஷியாதே எம்பெருமான் உபேக்ஷித்துவிடவுங் கூடுமாகையாலே, அப்படி உபேக்ஷியாமல் விஷயீகரிக்கைக்கு உறுப்பான க்ருபையைப் பிறப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியினுடைய ஸந்நிதானம் எம்பெருமான் ரக்ஷிக்கும்போதைக்கு வேண்டியிருக்கையாலே ரக்ஷகனானவனைச் சொல்லுகிற இந்த அகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் அநுஸந்திக்கப்படவேணும். அதாவது—பிராட்டியோடு இணைபிரியாதவனான நாராயணன் அகாரார்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணுமென்கை.

நாராயணன் ஸித்திக்கும்போதே லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனாகவே ஸித்திக்கின்றவனாகையாலே 'இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம்' என்று விசேஷித்துச் சொல்லவேணுமோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும்; உள்ளதாயிருந்தாலும் நினைப்பூட்டவேணுமே. 40

41. அத்ர பகவத்ஸேநாபதிமிச்ரர் வாக்யம்:—
" அவன் மார்பை விட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப் பிரிவது."

இவ்விடத்திலே, மஹாஜ்ஞாதாவான ஸ்ரீ ஸேநாபதி ஜீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தையொன்றுண்டு; (அதாவது என்னென்னில்;) (பிராட்டி) எம்பெருமானுடைய திருமார்பை விட்டுப் பிரிவது உண்டானால் இவ்வகாரத்தை விட்டுப் பிரிவதுமுண்டாம் - என்பதாம்.

41. ஸ்ரீஸேநாபதி ஜீயர் என்றொரு ஸ்வாமி பண்டைக்காலத்தவர்; அவர் ஸாதிப்பராம்—" அவன் மார்வைவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது" என்று. அதாவது—* அகலகில்லேனிறையுமென் றலர்மேல்மங்கையுறை மார்பா * என்கிறபடியே பிராட்டி எம்பெருமான் திருமார்பை ஒரு க்ஷணகாலமும் விட்டுப் பிரிவது எப்படியில்லையோ அப்படியே அந்த எம்பெருமானுக்கு ப்ரதிபாதகமான இந்த அகாரத்தையும் அவள் விட்டுப் பிரிவதில்லை என்றபடி. எம்பெருமான் திருமார்பிலே அவள் நித்ய ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதுபோலே அகாரத்திலும் நித்ய ஸம்பந்தம் பெற்றேயிருக்கின்றாளென்றதாயிற்று. ... ... (41)

42. பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதம சரமபதங்களை விடாதே யிருக்குமிருப்பு.

கணவனுடைய சயனத்தையும், குழந்தையினுடைய தொட்டிலையும் விடாமல் இரண்டையும் அநுவர்த்தித்திருக்கிற தாயைப்போல, முதற்பதமான அகாரத்தையும் கடைப்பதமான மகாரத்தையும் பிராட்டி விடாதே இரண்டிலும் அந்வயித்திருக்கிறபடி.

42. உலகில் தத்வத்ரயமேயுள்ளது; பிராட்டி எந்த தத்துவத்தில் சேர்ந்தவள்? அசித் தத்வத்திலே சேர்ந்தவளென்கைக்கு ப்ரஸக்தியேயில்லை, ஈச்வர தத்வத்தில் சேர்ந்தவள்போலத் தோன்றுகிறது - கீழே நிரூபித்தபடியை நோக்குமிடத்தில். அப்படியாகில் ஈச்வரத்வித்வம் ப்ரஸங்கிக்குமே. பிராட்டி சேதநகோடியிற் சேர்ந்தவள் என்றன்றோ ஸகல பூர்வாசார்ய ஸித்தாந்தமாயிருக்கிறது; அதற்குச் சேர நிர்வஹிக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன, ஈச்வரவாசகமான அகாரத்திலும் சேதநவாசகமான மகாரத்திலும் ஆக இரண்டிலும் இவளுக்கு அந்வயமுண்டென்று அருளிச்செய்கிறார். பிராட்டிக்கு ரக்ஷக கோடியிலும் அந்வயமுண்டு; ரக்ஷ்யகோடியிலும் அந்வயமுண்டு என்கை. இவ்வர்த்தத்தை ஒரு த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலும் மூதலிக்கிறார். உலகத்தில் மாதாவாயிருப்பவள் தன் கணவனைப் பற்றத் தான் அடியவளாயும், தன் குழந்தையைப்பற்றத் தான் தலைவியாயுமிருப்பள். அப்படியிருந்துகொண்டு தன்னுடைய சேஷத்வ ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்படி கணவனை ரஸிப்பிக்கைக்காக அவனுடைய படுக்கையையும் விடாதேயிருப்பள்; ப்ரஜையின் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ரக்ஷகத்வஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அந்த ப்ரஜையை ரக்ஷிக்கைக்காக அதனுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருப்பள். இவ்வண்ணமாகவே பிராட்டிதானும் தன்னுடைய பர்த்தாவான ஈச்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள அகாரத்தையும் விடமாட்டாதவளாய், தன் ப்ரஜைகளான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள மகாரத்தையும் விடமாட்டாதவளாயிருப்பள். இரண்டிடத்திலும் தனக்கு ஸம்பந்தமிருக்கையாலே ஈச்வரனை ரஸிப்பிக்கைக்காக அங்கும் அந்வயமுற்றிருப்பள்; சேதநர்களை ரக்ஷிக்கைக்காக இங்கும் அந்வயமுற்

திருப்பள். ஆகவே ரக்ஷக வகுப்பிலும் ரக்ஷ்ய வகுப்பிலும் பிராட்டிக்கு அந்வயம் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே ரக்ஷக வாசகமான அகாரத்தையும் விடமாட்டாள்; ரக்ஷ்யவாசகமான மகாரத்தையும் விடமாட்டாள் என்றதாயிற்று. பிராட்டிக்கு அகாரத்திலே அந்வயம் அர்த்த பலத்தாலே; இவளுக்கு சப்த சக்தியினால் போதகம் மகாரமேயாகையாலே ஜீவகோடியில் இவளுக்கு அந்தர்ப்பாவம் குறையற்றதென்று முடிந்து நின்றது. .... (42)

43. ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே.

(திருப்பாவையில் *அம்பரமேதண்ணீரே* என்கிற பாட்டிற்படியே) பர்த்தாவான நந்தகோபரையும் குழந்தையான கண்ணனையும் விட்டு நீங்காத நந்தகோபருடைய மனைவியும் கண்ணனுடைய தாயுமான யசோதையைப்போலே.

43. *பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே* என்று கீழே காட்டின ஸாமாந்யத்ருஷ்டாந்தம் ஒரு விசேஷ நிஷ்டமாகக் காட்டப்படுகிறது. திருப்பாவையில் *அம்பரமே தண்ணீரே* என்கிற பாசுரத்தில் *எம்பெருமான் நந்தகோபாலா எழுந்திராய்* என்று முதலில் நந்தகோபரை யெழுப்பி, பிறகு *அசோதாய்! அறிவுறாய்* என்று யசோதைப் பிராட்டியை யெழுப்பி, அதன் பிறகு *உம்பர்கோமானே! உறங்காதெழுந்திராய்* என்று கண்ணபிரானை யெழுப்பியிருக்கிறது. இதில் யசோதைப் பிராட்டி இடையிலே வர்த்திக்கிறுளாகத் தெரிகின்றது. அவள், பார்யையான தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக ரஸிப்பிக்கும் பொருட்டுத் தன் கணவனை நந்தகோபரையும்விடாமல், மாதாவான தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு புத்திரனை கண்ணனையும் விடாமல் இடையிலே வர்த்திக்கிறுள் போலும். அதுபோலவே பிராட்டியும் ப்ரணவத்தில் முதல் பதத்தின் பொருளான ஈச்வரனையும், கடைப் பதத்தின் பொருளான சேதநரையும் விடாதேயிருக்குமென்று கண்டுகொள்வது. 43

44. ஒருவனடிமைகொள்ளும்போது க்ருஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணையோலை யெழுதுவது; ஆகிலும், பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே; அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

உலகில் ஒரு ப்ரபுவானவன் வேலைக்காரர்களை வேலைக்கு அமர்த்திக்கொள்ளும்போது உடன்படிக்கைச் சீட்டு எழுதி வாங்கிக்கொள்வதானது புருஷன் தானிட்ட வேலைகளைச் செய்வதாகவே யொழிய, தன் மனையாளிட்ட வேலைகளைச் செய்வதாகவுமல்லவே; ஓலைச் சீட்டில் மனைவியின் ப்ரஸ்தாவம் செய்யாதிருந்தாலும் அடிமைத்தொழில் செய்வது மனைவிக்கன்றோ; இந்த நிதர்சனத்தின்படியே, (பிராட்டிக்கு நேரே வாசகமான சொல் இங்கு இல்லையாகிலும்) நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கத் தட்டில்லை.

44. சேதநன் எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டவன் என்கிற இவ்வளவு மாத்திரமேயன்றோ ப்ரணவத்தில் தேறுகின்ற பொருள்; இப்படியிருக்க, பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டதாகக் கூறுகிற பொருள் எங்ஙனே தகும்? என்று பின்னையும் சங்கிப்பவர்களுக்கு ஸாமானியமாக லோகத்திற்காணும் ஒரு நியாயத்தைக்கொண்டு

ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் பெரிய ப்ரபுக்களாயிருப்பவர்கள் தம்மிடத்தில் சில வேலைக்காரர்களை அமைத்துக் கொள்ளும்போது (கரார்நாமா என்று இக்காலத்தில் சொல்லுகிறரீதியிலே) ஒரு சீட்டு எழுதுவிப்பது வழக்கமுண்டு. அதற்கு ஆவணையோலை என்று பெயர்; அந்த விலையோலையை ஆண்மக்கள் தங்கள் பேருக்கு எழுதி வாங்கிக்கொள்ளுவதுண்டே தவிர, தங்கள் பெண் பெண்டாட்டியையும் அதில் சேர்த்து எழுதி வாங்கிக்கொள்வது கிடையாது. "நீங்கள் காலாலேயிட்ட வேலையைத் தலையாலே செய்துகொண்டு உங்களிடம் பணிசெய்திருக்கக்கடவேன்" என்றுதான் எழுதுவது வழக்கம்; மனையாளுடைய பெயர் அதில் இருக்கமாட்டாது; ஆனாலும் அந்த பணிவிடைக்காரன் அதிகமாகப் பணிசெய்வது மனையாளுக்கே யென்பதை நாம் உலகில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டு வருகிறோம்; அதுபோலவே, இந்த அகாரமும் 'நாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷபூதர்கள்' என்னுமளவையே சொல்லிற்றானாலும் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கக் குறையில்லை யென்றுணர்க. .... (44)

45. ஆகப் பிரிந்து நிலையில்லை.

ஆகவே, பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் தனிப்பட்ட இருப்பென்பது கிடையாது.

45. ஆக, கீழே உபபாதித்த காரணங்களை யெல்லாம் சேரப்பிடித்து நிகமநம் செய்யுமளவில், ஈச்வரனும் பிராட்டியுமாகிற இந்த திவ்ய தம்பதிகளுக்கு எப்போதும் சேர்த்தியுண்டே தவிர, பிரிந்து நிலையில்லை என்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டதாகிறது. .... (45)

46. ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும், புஷ்பத்தையும் மணத்தையும் போலே.

ஸூர்யாதிகளின் தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸூர்யாதிகளுக்கும் பிரிந்து நிலையில்லாதாப் போலவும், பூவுக்தும் பரிமளத்திற்கும் பிரிந்து நிலையில்லாதாப்போலவும் இதனைக் கொள்க.

46. திவ்ய தம்பதிகளுக்கு ஒருகாலும் பிரிந்து நிலையில்லை யென்னுமிடம் இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களினால் மூதலிக்கப்படுகிறது. ஸூர்யன் முதலிய தேஜஃபதார்த்தங்களையும் அவற்றின் கிரணமாகிய ப்ரபையையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; இவற்றுக்கு ஒருபோதும் பிரிந்து நிலை கிடையாது; அங்ஙனமே பூவையும் பரிமளத்தையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; அவற்றுக்கும் ஒருபோதும் பிரிந்து நிலைகிடையாது. இவ்வண்ணமாகவே பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருபோதும் பிரிந்து நிலை கிடையாதென்று கொள்ளத்தக்கது. இந்த இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஏற்கெனவே பூருவர்களின் க்ரந்தங்களில் காட்டப்பட்டிருக்குமவையே யாகும். அசோகவனத்திலே இராவணன் பிராட்டி பக்கலில் வந்து பலவகையான ப்ரலோபந வார்த்தைகளைப் பிதற்றினபோது, பிராட்டி ஒரு துரும்பைக் கிள்ளி எதிரே போட்டு மறுமாற்ற மருளிச்செய்து வருகையில் *சக்யா லோபயிதும் நாஹம் ஐச்வர்யேண தநேந வா, அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா. உபதாய புஜம் தஸ்ய லோகநாதஸ்ய ஸத்க்ருதம். கதம் நாமோபதாஸ்யாமி புஜமந்யஸ்ய கஸ்யசித் என்று அருளிச்செய்தாள். இதில் ப்ரபாவான் ஸ்தானத்திலே பெருமாளையும், ப்ரபையின் ஸ்தானத்திலே தன்னையும் வைத்துப் பேசினாள் பிராட்டி.

பிராட்டி அக்நிப்ரவேசம் செய்தருளித் தமது சுத்தியை நிருபித்த பின்பு பெருமாளும் • அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா • என்று இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தையிட்டே அருளிச்செய்தார். பூவும் மணமும் என்கிற திருஷ்டாந்தத்தை ஸ்ரீகுணரத்நகோசத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தார் •ப்ரஸூநம் புஷ்யந்தீமபி பரிமளர்த்திம் ஜிகதிஷு: • என்று. ஆக, ப்ரபைக்கும் ப்ரபாவானுக்கும், பரிமளத்திற்கும் புஷ்பத்திற்கும் பிரித்து நிலையில்லாதாப்போலே எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் பிரித்து நிலையில்லையென்றதாயிற்று. .... (46)

47. ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய் விட்டது.

இங்ஙனே பிரித்து நிலையில்லாமையாலே, திவ்ய தம்பதிகளான சேர்த்தியே நமக்குத் தஞ்சமாயிற்று.

47. இங்ஙனே திவ்யதம்பதிகளுக்கு ஒருபோதும் பிரித்து நிலையில்லாமையாலே நமக்கெல்லார்க்கும் இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய்விட்டது. இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை தகாது என்றும், அப்படி விரும்பினால் ராவணனும் சூர்ப்பணகையும் பட்டபாடுதான் படநேருமென்றும், இருவரையும் சேரப்பற்றினால்தான் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் போலே வாழலாமென்றும் தெரிவித்தவாறாயிற்று. .... (47)

48. இதிலே சதுர்த்தியேறிக் கழியும்.

இந்த அகாரத்திலே நான்காம் வேற்றுமை ஏறியிருந்து லோபித்து விட்டதாகக் கொள்ளவேணும்.

48. ஆக இவ்வளவும் அகாரத்தின் பொருளை விவரித்தாயிற்று. இனி, அந்த அகாரத்தின்மீது ஒரு விபக்தியிருப்பதாகக் கொண்டு அதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அந்த விபக்தியானது சாஸ்த்ரப்படி லோபித்து விட்டதென்று அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, அகாரத்தின்மேல் சதுர்த்தீ விபக்தி ஏறியிருந்து, அது [வைதிகப்ரக்ரியைக்குரிய] ஒரு ஸூத்ரத்தினால் லோபமடைந்திருப்பதாகக் கொள்ளவேணுமென்கை. ... ... (48)

49. சதுர்த்தியேறினபடி யேன்?' என்னில்.
50. நாராயண பதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

மற்ற வேற்றுமைகள் கிடக்க நான்காம் வேற்றுமையே ஏறியிருந்து லோபித்ததாகக் கொள்வதற்கு நியாமகமேதென்னில், மேலேயுள்ள 'நாராயணாய' என்கிற பதத்திற்கு இது ஸங்க்ரஹமாகையாலே. அதில் நான்காம் வேற்றுமை ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறதன்றோ.

49, 50. விபக்திகள் பல இருக்க, சதுர்த்தீவிபக்திதான் ஏறிக்கழிந்ததென்று கொள்ளவேண்டிய நியாமகம் ஏதென்னில்; மேலேயுள்ள நாராயண பதத்திற்கு இந்த அகாரம் ஸங்க்ரஹமென்றும், இந்த அகாரத்திற்கு நாராயணபதம் விவரணமென்றும் ஏற்பட்டிருக்கையாலே, விவரணமான அதில் சதுர்த்தீவிபக்தி வ்யக்தமாக இருக்கக்காண்கையாலே, அதன் ஸங்க்ரஹமான அகாரத்திலும் அந்த சதுர்த்தீ விபக்தியேதான் இருக்கத்தகும். ஆகவே இதுவே நியாமகமென்று கொள்ளக்கடவது. ... . (49, 50)

51. இத்தால் ஈச்வரனுக்கு சேஷமென்கிறது.

இந்த லுப்தசதுர்த்தியாலே பகவச்சேஷத்வம் சொல்லப்படுகிறது.

51. இங்கு ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தீவிபக்திக்கு என்ன அர்த்தமென்னில், [தாதர்த்த்யம்] என்பது அர்த்தம்; அதாவது சேஷத்வம். அகாரவாச்யனான ஈச்வரனுக்கு சேஷம் என்கை. ... . (51)

52. சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற்காண்கிறதென்னில்: 53. அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே.

உலகத்திலே, ஒருவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பது துக்கமாகக் காணப்படுகிறதே யென்னில்; அடிமைத்தனமெல்லாம் துக்க ரூபமாகவேயிருக்குமென்கிற நியதியில்லை; அபிமதவிஷயங்களிலே அடிமைத்தொழில் செய்திருக்கு மிருப்பானது ஸுகரூபமாகக் காணப்படுகையாலே.

52, 53. ஒருவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதானது வருத்தமாக உலகில் காணப்படுகின்றதே; ஆகவே அது ஹேயமன்றோ; ஹேயமான சேஷத்வத்தை விதிக்கலாமோ வென்னில்; 'அடிமைப்பட்டிருப்பதெல்லாம் வருத்தம்' என்று ஒரு நியமம் கிடையாது; அபிமத விஷயங்களிலே அடிமைப்பட்டிருப்பதானது பேரின்பமாக உலகிற் காணப்படாநின்றது. • ஸம்வாஹயாமி சரணவுத பத்மதாம்ரௌ • என்று துஷ்யந்தன் சகுந்தலையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். 'உன் கால்களை என் மடியிலே இட்டுக்கொண்டு இனிதாக வருடட்டுமா? ஆலவட்டம் பணிமாறட்டுமா?' என்றிப்படி அபிமதவிஷயங்களை நோக்கி நாயகன் சொல்லுவது ஜகத்ப்ரஸித்தம். ஆகவே உகப்புண்டான விஷயங்களில் அடிமைப்படுவது ஆனந்தமாயிருக்கையாலே 'சேஷத்வம் துக்கரூபம்' என்ற நியமமில்லை யென்றதாயிற்று. ... (52, 53)

54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

ஈச்வரன் ரக்ஷகனென்பதைச் சொல்லுமதான அகாரத்திலே. அந்த ரக்ஷணத்திற்கு இன்றியமையாத திருக்குணங்களும் அர்த்த ஸித்தமாகையாலே. லுப்தசதுர்த்தியின் பொருளாகக் கீழே சொல்லப்பட்ட சேஷத்வமும் குணப்ரயுக்தமேயாம்.

54. அடிமைப்பட்டிருப்பது இன்பமாகவும் உலகத்தில் காண்கிறதென்பது உண்மையே; தான் உகக்குமிடத்தில் ஏதோ சில குணங்கள் இருப்பதாக எண்ணுவதனாலன்றோ அங்கு அடிமை ரஸிக்கிறது; இங்கு அப்படி யுண்டோவென்ன; "அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது" என்கிறார். அகாரமானது எம்பெருமான் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது. ரக்ஷணத்திற்கு வேண்டிய கல்யாண குணங்களும் சொல்லப்பட்டனவாதலால் பகவத் விஷயத்திலுண்டாகிற சேஷத்வமும் குணப்ரயுக்தமேயென்று அறியலாம். ஆகவே இதுவும் ஸுகரூபமாகவேயிருக்குமென்றதாயிற்று. .... (54)

55. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஔபாதிகமன்றிக்கே ஸ்வரூபமே யாயிருக்கும்.

55. சேஷத்வம் குணப்ரயுக்தமென்னும் பக்ஷத்தில் ஔபாதிகம் என்றதாகவன்றோ தேறும்; அப்போது இது ஸ்வரூபமாகமாட்டாதே யென்ன; சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். உலகத்தார் உகந்த விஷயங்களில் அடிமைப்படுவதை ஸ்வரூபமாக நினைப்பதானது அங்கேயுள்ள குணங்கள் காரணமாக—என்று பேச்சு வந்தபடியாலே அவ்வண்ணமாகவே இங்கும் குணங்கள் உண்டு என்று சொல்லிற்றே தவிர, உண்மையை நோக்கினால் சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று சாஸ்திரங்களில் அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறதென்கை. (55)

56. சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை. 57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு : ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.

சேஷத்வத்தையிட்டே நிரூபிக்கத் தக்கது ஆத்ம ஸ்வரூபம் சாஸ்த்ரங்களில் ஸகல பாபங்களுக்கும் மூலமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மாபஹாரமாவது சேஷத்வத்திற்கு எதிர்த்தட்டான ஸ்வாதந்த்ர்யப்ரதிபத்தி. அந்த ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தி நடக்குமளவில், ஆத்மஸ்வரூபஸத்தைக்கே அபாயமாம்.

56, 57. "சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்பானேன்? ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமில்லாதபோதும் ஸ்வரூபமில்லையோ என்ன; இல்லை என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். சேஷத்வமில்லையென்றால் தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்திரம் என்று நினைத்தபடியாயிற்று. இந்த நினைவு தான் ஆத்மாபஹாரக்களவு எனப்படுகிறது. அந்த ஆத்மாபஹாரந்தான் ஸகல பாபங்களுக்கும் வேர்ப்பற்றாகச் சொல்லப்பட்டுளது. தன்னை ஸ்வதந்த்ரன் என்று நினைத்தபோதே ஸ்வரூபம் இல்லையாய் விடும். ஆகவே 'சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை' என்றது கல்வெட்டாயிற்று. ஆக இவ்வளவும் அகாரார்த்த விவரணம். ... . (56, 57)

58. ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்.

ஏவகார ஸ்தானத்தில் உகாரம் ப்ரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிற கணக்காலே உகாரமானது அவதாரணத்தைப் பொருளாக வுடையது. (அவதாரணம் - பிரிநிலை.)

58. உகாரத்திற்கு 'அவதாரணம்' அர்த்தம்; ஏவ என்றிருந்தால் என்ன அர்த்தம் கொள்ளக்கூடுமோ அந்த அர்த்தமே உகாரத்திற்குக் கொள்ளவேணும். வேதத்தில் ஏவகாரஸ்தானத்திலேயே உகாரத்தை ப்ரயோகிப்பது வழக்கமாகக் காண்கிறது. * தநேவாக்நிஸ் தத் வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ் தது சந்த்ரமா: * இத்தியாதி ஸ்தலங்கள் காணத்தக்கன. இப்படிப்பட்ட ஸ்தாந ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு உகாரத்திற்கு அவதாரணம் அர்த்தமாகக்கொள்ளக் குறையில்லை. ... (58)

59. இத்தால் பிறர்க்கு சேஷமன்றென்கிறது.

பிரிநிலைப் பொருளதான இவ்வுகாரத்தால், அந்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தி காட்டப்படுகிறது.

59. அவதாரணத்தினால் சில இடங்களில் அயோகவ்யவச்சேதம் பலிக்கும்; சில இடங்களில் அந்யயோகவ்யவச்சேதம் பலிக்கும். 'சங்கு வெண்ணிற

முடையதே' என்றால் இவ்விடத்து அவதாரணம் அயோகவ்யவச்சேதத்தைக் காட்டும்; அதாவது, சங்கில் வெண்மை நிறமே யிருக்கிறது என்று காட்டுவது அயோகவ்யவச்சேதமாகும். 'வெண்மை நிறம் சங்கில் தவிர வேறொன்றில் இல்லை' என்பதானால் இது அந்யயோகவ்யவச்சேதமாகும். அப்படிச் சொல்ல ப்ரஸக்தி யில்லாமையாலே அங்கு அந்யயோகவ்யவச்சேதமென்ன ப்ரஸக்தியில்லை; அயோக வ்யவச்சேதமேயுள்ளது. 'அர்ஜுனனே வில்வல்லான்' என்றால் வில்வல்லமை அர்ஜுனனுக்குத் தவிர வேறொருவனுக்கில்லையென்று காட்டப்படுவதால் இங்கு அந்யயோகவ்யவச்சேதம் கொள்ளப்படும். ப்ரக்ருதத்தில், உகாரத்திற்கு அர்த்த மாகச் சொல்லப்பட்ட அவதாரணம் அந்யயோக வ்யவச்சேதத்தையே காட்டி நிற்கும். சேதநர்க்குக்கூறப்படும்சேஷத்வமானது எம்பெருமான் விஷயத்திலேயன்றி மற்றொருவர் விஷயத்திலே யன்று என்றதாகத் தேறிநிற்கும். "ப்ருதிவ்யாமேவ கந்த:" என்று சொன்னால், மணமென்கிற குணம் ப்ருதிவியில் தவிர வேறொன்றி லில்லையென்று காட்டி அந்யயோக வ்யவச்சேதம் தேறுகிறாப்போல, இங்கும் "ஜீவ: ஆயைவ" என்றதாகி, சேதநன் எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷப்பட்டவன், பிறர்க்கு உரியவனல்லன் என்று அந்யயோக வ்யவச்சேதமே தேறி நிற்கும்.

லுப்தசதுர்த்தியாலே 'எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதன்' என்னுமிடம் தெரி விக்கப்படா நிற்க, வேறொருவனுக்கு சேஷபூதனா அல்லனா என்கிற விசாரத்திற்கே உதயமில்லாமலிருக்கையில் அந்யசேஷத்வத்தையெடுத்துக் கழிக்கவேணுமோ வென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; உலகத்தில் ஒருவனுக்கு சேஷப்பட்டவஸ்துவே மற்றொருவனுக்கும் சேஷப்பட்டிருக்கிறபடியை நாம் க்ருஹம், க்ஷேத்ரம், புத்ரன், தாஸன் முதலான விஷயங்களிலே காணாநின்றோமாகையாலே அப்படிப்பட்ட அந்ய சேஷத்வம் இங்குமுண்டோவென்று சங்கையுண்டாக ப்ரஸக்தியிருக்கை யாலே எடுத்துக் கழிப்பது பொருந்துமென்று கொள்க. .... (59)

60. பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

உகாரத்திற்குப் பிராட்டியைப் பொருளாகக்கொண்டு அவளுக்கு அடிமையென்கிற தென்பதாகவும் சிலர் நிர்வஹிப்பர்கள்.

60. உகாரத்திற்கு அவதாரணமென்னும் பொருள் கீழே சொல்லப்பட்டது. அங்ஙனன்றிக்கே லக்ஷ்மீ என்கிற பொருளும் சிலர் கூறுவதுண்டு; பகவச் சாஸ் திரத்தில் உகாரத்திற்கு லக்ஷ்மி அர்த்தமென்றும், பகவானுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் சேதநன் சேஷபூதன் என்று ப்ரணவத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்றும் ஸ்பஷ்ட மான வசனங்கள் காணப்படுகையாலே அதையடியொற்றி அகாரத்தாலே அர்த்தாத் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் அநுஸந்திக்க வேண்டா; உகாரத்தில் ஸ்பஷ்டமாகவே லக்ஷ்மீ சேஷத்வம் அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படலாம் என்றதாயிற்று. இது சில ஆசாரி யர்களுடைய நிர்வாஹம். ... ... (60)

61. அதிலும் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

லக்ஷ்மீசேஷத்வமாகிற பொருளிலுங்காட்டில், அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்திப் பொருளே சிறக்கும்.

61. உகாரத்திற்கு லக்ஷ்மியைப் பொருளாகக்கொண்டு நிர்வஹிப்பதிற் காட்டிலும், முந்துற நிர்வஹித்தபடி அவதாரணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதே சிறக்கும். அவ்வர்த்தந்தான் முக்கியமாக அபேக்ஷிதம். அகாரத்திலேயே லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் ஸித்தித்துவிட வழியுண்டு; அந்யசேஷத்வம் கழியும்படியான அவதாரணப்பொருள் கொள்வதற்குப் பாங்கான வேறு இடம் இல்லாமையாலே உகாரத்திலே அதனைக் கொள்வதுதான் நன்று. ... ... (61)

62. தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை நாய்க்கிடுமாபோலே, ஈச்வர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை.

வேள்விகளில் இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு உரித்தாக இடப்படுகிற ஹவிஸ்ஸை, நிஹீநஜந்துவான நாய்க்கு இடுவது போலேயிருப்பதென்று. (எதுவென்னில்) - எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டதான ஆத்மவஸ்துவை ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு அடிமைப்படுத்துகை.

62. அந்ய சேஷத்வத்தை அவசியம் கழித்தே தீரவேண்டும்படி அது அவ்வளவு கொடிதோவென்னில்; மிகக் கொடியதேயாம். வகுத்த சேஷியான எம்பெருமானுக்கு உரியதான ஆத்ம வஸ்துவை, பலபடியாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷப்படுத்துவது எதுபோன்றதென்றால், "வானிடை வாழுமவ் வானவர்க்கு மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி" என்கிறபடியே இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு போக்யமாய் சேஷமாகக் கல்பிக்கப்பட்டதான ஹவிஸ்ஸை, அதிநிஹீந ஜந்துவான நாய்க்கு இடுவது போன்றதாகும். ஆகவே இவ்வளவு கொடிதான அந்ய சேஷத்துவத்தைக் கழிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகையாலே உகாரத்திற்குப் பிராட்டியைப் பொருளாகக் கொள்வதிற் காட்டிலும், அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிப்பதற்குறுப்பான அவதாரணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதே பாங்கு என்றதாயிற்று. .... (62)

63. பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

எம்பெருமானுக்கு சேஷமாயிருக்குமதிலுங் காட்டில் பிறர்க்கு அடிமைப்படாதொழிகையே முக்கியமானது.

63. அறுபத்தோராவது சூர்ணையில் தெரிவிக்கப்பட்ட அர்த்தம் மீண்டும் ஸ்திரமாக நிகமிக்கப்படுகிறது. கீழே உபபாதித்தபடி மிகவும் க்ரூரமான அந்ய சேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் முக்கியமாதலால், எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதிலுங்காட்டில் பிறர் பக்கலில் அடிமைப்படாதிருக்கையே மிகவும் உத்தேச்யம். உகாரத்திற்கு, பிராட்டிக்கு சேஷப்படுகையென்கிற அர்த்தத்திற் காட்டிலும் அவதாரணார்த்தம் கொள்வது முக்கியம் என்கிற இவ்வளவேயன்று. பகவச் சேஷத்வத்திற்காட்டிலுங்கூட அந்ய சேஷத்வம் கழிகைதான் அவச்யாபேக்ஷிதமென்றதாயிற்று. ... ... (63)

64. "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்கையாலே.

'எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றொருவருக்கு அடிமைப்படாதவர்கள்' என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்கையாலே.

64. கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்திற்கு ஒரு ப்ரமாணம் காட்டவேணுமேயென்ன, “மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” [நான்முகன் திருவந்தாதி—68] என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரமே இதற்குச் சிறந்த ப்ரமாணமென்று காட்டப்படுகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (3-7. 14) “ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே, பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம்” என்ற சுலோகத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாகத் திருமழிசைப்பிரான் “திறம்பேல்மின்கண்டீர் திருவடிதன்நாமம்மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்(ரை) இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான் நமனும் தன் தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு” என்ற பாசுரத்தை யருளிச்செய்தார். இதில் “திருவடிதன் நாமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்” என்றது மிகவும் ஸாரமானது. ‘அடி’ என்றும் ‘அடிகள்’ என்றும் ‘திருவடி’ என்றும் ஸ்வாமிக்கு வாசகம். ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை மறந்திருந்தாலுமிருக்கலாம்; (அதாவது) பகவத்பஜனத்தைத் தவிர்ந்திருந்தாலுமிருக்கலாம்; புறம்தொழுகை (அதாவது, அந்ய சேஷத்வம்) ஆகாது என்பது இங்குக் காட்டப்பட்டது. ஒருத்தி தன் கணவனிடத்தில் அன்பு கொள்ளாதிருக்கினுமிருக்கலாம்; நாளடைவில் ஆநுகூல்யம் ஏற்படக்கூடும்; வேறு புருஷனிடத்தில் அன்புகொண்டால் அவத்யமாகுமே; அதுபோல, ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் பராசரமஹர்ஷி “மதுஸூதநப்ரபந்நாந்” என்றதை ஆழ்வார் “மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்” என்ற சொல்லாலே மொழிபெயர்த்திருக்கையாலே அந்யசேஷப்படாமலிருக்குமளவே பாகவதர்களென்கைக்குப் போரும் — என்று ஸித்திக்கின்றது. ஆகவே, இந்தப் பாசுரத்தினால் பகவச்சேஷத்வத்திற்காட்டிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே முக்கியமென்னுமிடம் மூதலிக்கப்பட்டதாயிற்று. (64)

65. இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றேன்கிறது.

அந்ய சேஷத்வநிவ்ருத்தியைத் தெரிவிக்குமதான இவ்வுகாரத்திலே, இவ்வாத்ம வஸ்துவானது தனக்கும் உரித்தன்று, பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்று சொல்லி நிற்கிறது.

65. “அந்யசேஷத்வம் கழிகை” என்பது வியாக்கியானிக்கப்படுகிறது. இவ்வாத்ம வஸ்துவானது தன்னையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு உரித்தன்று என்பது மாத்திரம் பொருளல்ல; ‘தனக்கும் உரித்தன்று’ என்கிறவரையில் பொருள்பட்டு நிற்கும். அந்யர் என்று சொன்னால் அந்யரில் தானும் சேர்ந்தவனேயாகையாலே, தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்பதுதான் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையாவது. ஸ்வசேஷத்வத்தைக் கழிப்பதற்காகத் தனியே ஒரு முயற்சி வேண்டியதில்லை; அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்கிற உகாரத்திலேயே ஸ்வசேஷத்வமும் அர்த்தாத் கழியுண்டதென்றதாயிற்று. ஆக இவ்வளவும் உகாரார்த்தம். .... (65)

66. மகாரம் இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

உகாரத்திற்கடுத்த மகாரமானது. ககாரம் தொடங்கி, இருபத்தைந்தாவது எழுத்தாயும். ஞானப் பொருளதான தாதுவினின்றும் தோன்றி ஞானத்தைச் சொல்லுமதாயுமிருக்கையாலே, இருபத்தைந்தாவது தத்வமாய் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாந குணகனுமாயிருக்கிற ஆத்மாவுக்கு வாசகமாம்.

66. இனி, ப்ரணவத்தில் மூன்றாவது அக்ஷரமான மகாரத்தின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. அக்ஷரராசியில் (ஹல்லெழுத்துக்களில்) ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தினாலும் ஒவ்வொரு தத்துவம் கூறப்படுகிறதாகச் சொல்லிவருமடைவில், ககாரம் முதல் பவர்க்கசதுர்த்தாக்ஷரம் வரையிலுமுள்ள (24) அக்ஷரங்களாலும் *பொங்கைம் புலனும்பொறியைந்தும் கருமேந்திரிய மைம்பூதம், இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்காரமனங்களே* என்னப்பட்ட இருபத்துநான்கு தத்துவங்கள் கூறப்பட்டனவாகவும், இருபத்தைந்தாவது அக்ஷரமான மகாரமானது இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும் மகாரமானது "மந—ஜ்ஞாநே" (அல்லது) "மநு—அவபோதநே" என்கிற தாது வடியாகத் தோன்றினதாகையாலும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஞானத்தையே குணமாக வுடையனுமான ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றுகிறது. ... ... (66)

67. இதுதான் ஷஷ்டி வாசகம். 68. ஜாத்யேகவசநம்.

ஆத்மாவைச் சொல்லுமதான இம் மகாரமானது, ஆத்மஸமுதாயங்களுக்கெல்லாம் வாசகமாயிருக்கும். ஆத்ம ஜாதியிலே நோக்கான ஏகவசனமென்கை.

67, 68. ப்ரணவத்திலுள்ள மகாரமானது ஏகவசனமாயிருக்கையாலே ஒரு ஆத்மாவைத்தானே சொல்லும்; இங்குச்சொல்லப்படுகிற பகவச்சேஷத்வம் ஒரு ஆத்மாவுக்கு உள்ளதாகத்தானே இதனால் தேறுகின்றது. இது பொருந்துமோ? பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்று சொல்லப்படுகிற ஆத்ம வகுப்புகள் மூன்றிலுமுள்ள ஸகல ஆத்மாக்களுக்குமன்றோ பகவச்சேஷத்வம் லக்ஷணமாகவுள்ளது; இங்கு ஏகவசனமே உள்ளபடியாலே அது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று சங்கையுண்டாக, இது ஜாத்யேக வசனமாகையாலே ஆத்ம ஸமுதாயங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லக் குறையில்லை என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. 'இந்தக் கடையில் குடை விற்கப்படுகிறது' என்றால், ஒருகுடைதான் விற்கப்படுகிறதென்று பொருள்படுமோ? அந்த ஏகவசனம் ஜாதிபரம் என்று கொள்ளப்படுவதுபோல இங்கும் (ம்) என்கிற ஏகவசனம் ஆத்ம ஜாதிபரம் என்றதாயிற்று. ... . (67, 68)

69. இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

இந்த மகாரத்தினால், சேஷத்வத்திற்கு இருப்பிடமான ஆத்மாவானவன் ஞானத்திற்குக் கொள்கலமானவனென்று காட்டி, அறிவில்லாத தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குள்ள வேறுபாடு சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

69. ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆநந்தித்வம் முதலாகவுள்ள தருமங்களில் இப்போது மகாரத்தினால் எவ்விதமான தருமம் சொல்லப்பட்டதென்னில், இருபத்தைந்தாவது அக்ஷரமாயும் ஞானத்தைச் சொல்லுமதாயுமிருக்கின்ற இந்த மகாரத்தினால் ஆத்மாவின் ஜ்ஞாதாச்ரயத்வம் சொல்லப்படுகிறது; இது சொன்னதனால் என்ன தேறுகிறதெனில், அசேதநமான தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மா வாசிபெற்றதென்னுமிடம் தேறுகிறது. .... (69)

70. தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வசேகரத்திலே சொன்னோம்.

தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவுக்குள்ள வேறுபாட்டை தத்வசேகரமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே பரக்கச் சொன்னோம்.

70. தேஹமே ஆத்மாவென்றும், தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மா இல்லையென்றும் சிலர் வாதிக்கின்றார்களே; அப்படியிருக்க, ஆத்மா தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டவனென்று எப்படி நிர்வஹிக்கமுடியுமென்ன; இதைப்பற்றின விரிவு இவ்விடத்தில் வைத்துக்கொள்ளவில்லை; ஏற்கெனவே தத்வசேகரமென்னும் பெரிய க்ரந்தத்தில் அது மிக விரிவாக விசாரித்து முடிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கே கண்டுகொள்வது என்றாராயிற்று. ... ... (70)

71. மணத்தையும் ஒளியையுங்கொண்டு பூவையும் ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது; அல்லாதபோது "உயிரினாற் குறைவிலம்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அது தோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

மணத்திற்கிருப்பிடமானதென்கிற காரணத்தினால் புஷ்பத்தை விரும்புவது போலவும், சிறந்த ப்ரகாசத்திற்கு இருப்பிடமானதென்கிற காரணத்தினால் ரத்னத்தை விரும்புவதுபோலவும், சேஷத்வத்திற்கு இருப்பிடமானதென்கிற காரணத்தினால் ஆத்மாவை விரும்புகிறது. சேஷத்வத்திற்கு ஆச்ரயமன்றாகில், *தடம் புனல சடைமுடியன் தனியொரு கூறமர்ந்துறையு முடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவிலமே* என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படியே, [அதாவது, பகவச் சேஷத்வமற்ற ஆத்மா அநபேக்ஷிதமென்று சொன்னபடியே] ஆத்மா த்யாஜ்யனாவன்.

71. தர்மியின் ஸ்வரூபத்தை முற்படச்சொல்லிப் பிறகு அதன் தர்மத்தைச் சொல்லுவது முறைமை; ப்ரக்ருதத்தில் அந்த ரீதியிலே சொல்லுவதானால் (இந்த ப்ரணவத்திலே) முன்னே ஆத்மாவைச்சொல்லி, பின்னே சேஷத்வத்தைச் சொல்ல வேணும்; அங்ஙனே சொல்லாமல், முன்னம் சேஷத்வத்தைச்சொல்லி பின்னை (மகாரத்தாலே) ஆத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதே, இதற்கு என்ன காரணம்? என்ன, அது சொல்லுகிறது. உலகில் புஷ்பத்தை விரும்புகிறவன் அது நறுமணமுடையது என்கிற காரணத்தையிட்டே விரும்புகிறப்போலவும், ஒரு ரத்னத்தை விரும்புகிறவன், அது ஒளியுடையது என்கிற காரணத்தையிட்டே விரும்புகிறப்போலவும், ஆத்மாவை விரும்புகிறதும் சேஷத்வமென்கிற செல்வத்தையிட்டேயாகும். அந்தச் செல்வத்திற்கு ஆத்மா ஆச்ரயமல்லாவிடில் அவ்வாத்மா த்யாஜ்யனேயாகின்றான்; அங்ஙனே கண்டதுண்டோவென்னில், *தடம் புனல சடைமுடியன் தனியொரு கூறமர்ந்துறையும் உடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவிலமே* (திருவாய்மொழி 4—8—10) என்று ஆழ்வார் பாசுரம் காண்பது. எம்பெருமானுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மா தொலைந்துபோகட்டுமென்பது இப்பாசுரத்தின் தாத்பரியம். ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் *தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத! க்ஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம்.* என்றருளிச்செய்தார். அறிவுடையார் இங்ஙனே பேசும்படிக்கீடாகவுள்ள சேஷத்வத்தின் உறைப்பு தோற்றுவதற்காகவே சேஷத்வத்தை முந்துற முன்னம் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொன்னது. ... (71)

72. ஆக ப்ரணவத்தால் "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ" என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

இவ்வளவும் சொன்னவற்றால், ப்ரணவத்தால் சொல்லித் தலைக்கட்டின வர்த்தம் என்னவென்றால், * கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கடியேனொருவர்க்குரியேனோ * என்கிற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரப்படியே ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமுண்டான சேஷ சேஷிபாவமாகிற ஸம்பந்தம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

72. ஆக இவ்வளவும் ப்ரணவத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரணவத்தின் பிண்டிதார்த்தம் என்னவெனில், அது சொல்லுகிறது இப்போது. ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்குமுள்ள சேஷசேஷித்வருபமான ஸம்பந்தம் பிரணவத்தினால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதற்குச் சார்பாக *கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கடியேன் ஒருவர்க்கு உரியேனோ* என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல் அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம் இந்தச்சந்தை ப்ரணவமே வடிவெடுத்தது போன்றுள்ளது 'கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு' என்றதனால் (லுப்தசதுர்த்தியோடு கூடின) அகாரத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்று. அடியேன் என்றதனால் சேஷத்வத்திற்கு ஆச்ரயமான வஸ்துவைச் சொல்லுமதான மகாரத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்று. ஒருவர்க்கு உரியேனோ என்றதனால் அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்குமதான உகாரத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்று. ஆகவே இந்தச் சந்தை ப்ரணவமாக அநுஸந்திக்கப்படும்.

73. இத்தால், * தாமரையாள் கேள்வனொருவனையேநோக்குமுணர்வென்றதாயிற்று.

இந்த ப்ரணவத்தினால், மேலே காட்டின பொய்கையாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியின் படியே ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

73. "ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலே இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமநுஸந்தேயம்" என்று கீழே அருளிச்செய்ததற்கு இணங்க, திவ்ய தம்பதிகளே சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தி யென்னுமிடம் தோற்ற ஜீவபரஸம்பந்தம் அருளிச்செய்யப்படுகிறது. * ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு * என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தைக் கொண்டும் ப்ரணவத்தின்பொருளை அநுஸந்திக்கலாம். **தாமரையாள் கேள்வன்** என்றதனால் அகாரவாச்யனாய் சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான திருமால் சொல்லிற்று. ஒருவனையே நோக்கும் என்றதனால், சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் சொல்லப்படுகிற அநந்யார்ஹ சேஷத்வ ப்ரயுக்தமான ஆத்மாவின் ததேகபரத்வம் சொல்லிற்று. உணர்வு என்றதனால் அந்த சேஷத்வத்துக்கு இருப்பிடமாக மகாரத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநைக நிருபணீயமான ஆத்மவஸ்து சொல்லிற்று. ஆகவே லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் தோற்றும்படியாக ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்திக்கவேண்டில் பொய்கையாழ்வாருடைய இந்தப்பாசுரத்தை அநுஸந்திக்கலாமென்றதாயிற்று. ... ... (73)

74. அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் ரக்ஷகனையும் ரக்ஷ்யத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும், ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும் பலத்தையும் சொல்லிற்று.

அகாரத்தாலே ரக்ஷகனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே ரக்ஷ்யத்தைச்சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; உகாரத்தாலே பலத்தைச் சொல்லிற்று—(என்று அந்வயிப்பது)

74. கீழே எழுபத்திரண்டாவது சூர்ணிகையிலும் எழுபத்து மூன்றாவது சூர்ணிகையிலும் ப்ரணவத்தின் ஸாரமான பொருள் ஒருவாறு தொகுத்துக் காணப் பட்டது. அகாரத்தின்மேல் ஏறிக்கழிந்திருக்கிற லுப்த சதுர்த்தீவிபக்தியின் அர்த்தமான சேஷத்வத்தை ப்ரதானமாக வைத்து அந்த தொகுத்தல் காட்டப் பட்டது. இப்போது தாதுவின் அர்த்தத்தை ப்ரதானமாகவைத்து ப்ரணவத்திற்கு இன்னமுமொரு ஸாரார்த்தயோஜநை காட்டப்படுகிறது. அகாரமானது 'அவ— ரக்ஷணே' என்கிற தாதுவிலிருந்து நிஷ்பந்நமானதாகையாலே அந்த தாதுவின் அர்த்தமான ரக்ஷணத்தை ப்ரதானமாகவைத்து ப்ரணவார்த்தம் தொகுத்துரைக்கப் படுகின்றது என்றவாறு. எங்ஙனேயென்னில்; அகாரத்தாலே ரக்ஷகனை எம்பெரு மானைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே அந்த எம்பெருமானால் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டி யதான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; 'இவன் நமக்கு சேஷப்பட்டவன்' என்கிற காரணத்தாலேயே எம்பெருமான் நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவனாகையாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவான சேஷத்வமாகிற ப்ராப்தியை சதுர்த்தியாலே சொல்லிற்று. இப்படி ரக்ஷிப்பதற்குப் பலன் இந்த ஆத்ம வஸ்துவானது அத்தலைக்கே விநியோகிக்கப் படுகையாகையாலே அந்த அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லுமதான உகாரத் தாலே ரக்ஷண பலன் சொல்லிற்று. ஆக ப்ரணவத்தாலே ரக்ஷகவஸ்துவும் ரக்ஷணீய வஸ்துவும் ரக்ஷண ஹேதுவும் ரக்ஷண ப்ரயோஜனமுமாகிற நான்கும் சொல்லப்பட்டனவென்க. .... (74)

75. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

ப்ரணவத்திற்கு மேலுள்ள பதங்கள் ப்ரணவவிவரணமாயிருக்கும்.

75. மந்த்ர சேஷமென்னப்படுகிற நம: பதத்திற்கும் நாராயணாயவுக்கும் இனி அர்த்தம் விவரிக்கப்பட வேண்டியதாகிறது. அந்த மந்த்ர சேஷமானது ப்ரணவத்திற்கு வியாக்கியான ரூபம் என்று முன்னம் சொல்லப்படுகிறது. மூலத்தி லுள்ள சொற்களை யெடுத்துப் பொருள் விவரிப்பதன்றோ வியாக்கியானமென்று கூறப்படுகிறது; ப்ரணவத்திலுள்ள ஒரு சொல்லையுமெடுத்து மந்த்ரசேஷம் வியாக்கியானித்திருக்கவில்லையே; அப்படியிருக்க "இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவ ரிக்கிறது" என்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின்; மூலத்திலுள்ள பதங்களை யெடுத்துப் பொருள் கூறுவிடினும், ப்ரஸ்துதமான அர்த் தத்திற்கு உபயுக்தமான [இன்றியமையாத] அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு முன்னேசொன்ன அர்த்தத்தை விசதப்படுத்துகையும் விவரணமாதலால் "ப்ரண வத்தை மந்த்ரசேஷம் விவரிக்கிறது" என்னத்தட்டில்லை. ப்ரணவத்தில் தொகுத் துரைக்கப்பட்ட அர்த்தமானது மேலிரண்டு பதங்களில் மிக விளக்கமாகக் காட்டப் படுகிறதென்கை. ... ... (75)

76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

அவதாரணப் பொருளதாய்க்கொண்டு அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்குமதான உகாரத்தை விவரிப்பது நம: பதம்; ரக்ஷகனைச் சொல்லுமதான அகாரத்தை விவரிப்பது நாராயணபதம். சேஷத்வம் ஸித்திப்பதற்குறுப்பான கிஞ்சித்காரத்

தைச் சொல்லுமதான சதுர்த்தியானது சேஷத்வத்திற் கிருப்பிடமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறது; மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபதம் என்கிற பக்ஷமுமொன்றுண்டு.

76. மந்த்ர சேஷமானது ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறதென்று கீழே சொன்னபடி இன்னத்தை இன்னது விவரிக்கிறதென்று விளக்கிக் காட்டப்படுகிறது. [உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு] எப்படியென்றால், அவதாரணத்தைப் பொருளாக வுடைத்தான உகாரமானது அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்கிறதென்று முன்னமே சொல்லிற்றன்றோ; அந்யசேஷத்வத்தில் ஸ்வசேஷத்வமும் உள்ளிடாகையாலே அதை வெளிப்படையாக எடுத்துக்கழிக்கிற நமஸ்ஸானது உகாரத்தை விவரித்ததாகிறது. [அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பதம்.] நாராயணபதமானது ரக்ஷகனை எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷிக்கப்படும் பொருளான சேதநாசேதநங்களையும், ரக்ஷிக்கைக்கு அவசியமான குணம் முதலியவற்றையும், ரக்ஷிக்கின்ற ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுமதாகையாலே அது அகாரத்தை விவரிக்கிறதாயிற்று. [மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தீ] ஏதேனுமொரு கிஞ்சித்காரம் செய்யாதவளவில் சேஷத்வம் ஸித்திக்கமாட்டாதாகையாலே அது ஸித்திப்பதற்கு உறுப்பான கிஞ்சித்காரத்தைத் தெரிவிக்குமதான (வ்யக்த) சதுர்த்தியானது, சேஷத்வத்திற்கு ஆச்ரயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறதாயிற்று. [நாரபதமென்றும் சொல்லுவர்கள்.] மகாரார்த்தமான ஆத்மா நித்யன் என்பதையும், ஏகரூபன் என்பதையும், பஹு என்பதையும் நாரபதம் விவரிக்கின்றதாகையாலே மகாரத்தை விவரிக்கிறது. [நாரபதமென்றும் சொல்லுவர்கள்.] ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வ, ஏகரூபத்வ, பஹுத்வாதிகள் நாரபதத்தாலே எங்ஙனே தெரிகின்றனவென்னில்; (ரிங்-க்ஷயே) என்கிற தாதுவிலிருந்து (ர) என்றாகிறது; நசிக்கக்கூடியது என்று அர்த்தம். (நர) என்றால் நசிக்காமல் நித்யமாயிருக்கக்கூடியதென்கை. ஆகவே நித்யத்வம் தெரிகிறது. ஸமூஹம் என்னும் பொருளில் அண் ப்ரத்யயம் வந்து, (நார) என்றானமையாலே பஹுத்வம் தெரிந்தது. இங்ஙனமே மற்றும் கண்டுகொள்வது. ... ... (76)

77. அடைவே விவரியாதொழிகிறது விரோதிபோய் அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே.

ப்ரணவத்திலுள்ள அக்ஷரங்களின் வரிசை க்ரமத்திலே விவரணமில்லாதிருப்பதற்கு என்ன காரணமென்றால். எம்பெருமானை யநுபவிப்பதற்கு இடையூறான அஹங்கார மமகாரம் முதலியவை கழிந்தே அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே உகாரவிவரணமாக நமஸ்ஸு முற்பட்டது.

77. ப்ரணவத்தில் அகார உகார மகாரங்கள் வரிசையாக இருக்கும்போது அந்த வரிசைக்ரமத்திலேயே மந்த்ரசேஷம் விவரணம் செய்யலாகாதோ? க்ரமம் தப்பி விவரணம் செய்திருப்பதாகவன்றோ கீழே திருபிக்கப்பட்டது; ஏன் இப்படி அடைவுகெட விவரிக்கவேணுமென்னில்; கேண்மின்; வரிசைக்ரமமாக விவரிப்பதாயிருந்தால், அகாரத்தை விவரிப்பதான நாராயணபதம் முந்துற முன்னம் இருக்கவேண்டும் என்றதாகிறது. அப்படியில்லை யென்பது வாஸ்தவமே. அகாரவிவரணமான அந்த நாராயணபதத்தில் உண்டாகவேண்டிய பகவதநுபவத்துக்கு இடைச்

சுவரான அஹங்காரம் மமகாரம் முதலானவைகள் நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுபோனுல் பிறகு பகவதநுபவம் சாலப் பாங்காகுமாகையாலே அடைவுகெட விவரித்ததென்று கொள்க. மக்ஷிகா நிரஸநம் செய்து மதுபானம் பண்ணுகை அடைவாதலால், நமஸ்ஸாலே மக்ஷிகா நிரஸநம் செய்து, நாராயணபதத்தாலே மதுபானம் பண்ணுவதானவிது முறைமையே. ... ... (77)

78. நமஸ்ஸு ந என்றும், ம: என்றும் இரண்டுபதம்.

78. இனி நடுப்பதமான நமஸ்ஸுக்குப்பொருள் விவரிக்க வேண்டி, ஒருபதமான அதுதானும் இரண்டு பதமாகப் பிரிகிறபடி காட்டப்படுகிறது. "நமஸ்ஸு ந என்றும் ம: என்றும் இரண்டுபதம்" என்று. இது அவாந்தரவிபாக மென்றுகொள்க.

79. ம: என்கிற விந்தால், தனக்கு உரியன் என்கிறது; ந என்று அந்தைத் தவிர்க்கிறது.

80. ஆக நம: என்கிற விந்தால் தனக்கு உரியனன்றேனென்கிறது.

79, 80. அவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் பொருள் கூறப்படுகிறது. ம: என்பது ஷஷ்டிவிபக்தியை முடிவாகவுடைத்தான மகாரமாதலால், தனக்கு என்று பொருள் பட்டு நிற்கிறது. எனவே ஸ்வார்த்தத்வம் தோற்றி நின்றது. எனக்கு நான் உரியன் என்று சொன்னதாக ஆயிற்று. ந என்று அது கழிக்கப்பட்டு, எனக்கு நான் உரியேனல்லேன் என்றதாயிற்று. ... ... (79, 80)

81. பிறர்க்குரியனுனவன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங் கூட அழியும்.

(நமஸ்ஸானது அந்யசேஷத்வத்தைத் தவிர்க்கிற உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில் அந்யசேஷத்வத்தை விலக்காமல் ஸ்வசேஷத்வத்தை மாத்திரமே விலக்குவது ஏனென்னில்;) யாரேனுமொருவர்க்கு சேஷப்படுவதென்று வைத்துக்கொண்டால், (அப்படி சேஷத்வத்திற்கு இசைந்தவனை) தனக்குண்டான வாசியைக்காட்டி அந்யசேஷத்வத்தில் நின்று திருப்பமுடியும்; ஒருவர்க்கும் அடிமைப்பட இசையாமல் 'அஹம் மே' என்றேயிருந்தால், ஈடுபடுத்திக்கொள்ள வழியேயில்லையாம். (ஆகவே நமஸ்ஸால் அந்யசேஷத்வத்தைக் கழித்தது யுக்தம் என்று கருத்து.)

81. கீழே "உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு" என்னப்பட்டது; அந்ய சேஷத்வத்தையன்றே உகாரம் கழித்திருக்கிறது. தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்று காட்டியிருக்கிற உகாரத்தை நமஸ்ஸு விவரிக்கிறதாகில், தனக்குரியனன்று என்கிற இவ்வளவையே சொல்லா நின்றுல் போதுமோ? பிறர்க்கு உரித்தன்று என்றத்தையும் விவரிக்கவேண்டாவோவென்று பிறக்கக்கூடிய சங்கைக்குப் பரிஹாரம் செய்யப்படுகிறது.

தனக்கு சேஷப்படுகை, பிறர்க்கு சேஷப்படுகை என்ற இரண்டில் மிகவும் கொடியது ஏதுவென்றுல் தனக்கு சேஷப்படுகையேயாகும். பிறர்க்கு சேஷப் படுவானுகில் ஒருவர்க்கு சேஷப்படுகிறது என்கிற அர்த்தத்திற்கு இசைந்தவனுகை யாலே எம்பெருமான் தன்னுடைய பலவகையான வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி, அந்யசேஷப்பட்ட அவனை ஸ்வசேஷப்படுத்திக்கொள்ள எளிதாகும். 'பிறரொருவர்க்கும் நான் சேஷப்பட்டவனல்லேன், எனக்கே நான் உரியேன்' என்றிருக்கும்

பக்ஷத்தில் சேஷத்வத்திற்கு அடியோடு இசையாமையாலே அந்த வ்யக்தியை ஸ்வசேஷப்படுத்திக்கொள்ளுகை எம்பெருமானுக்கு மிகவும் கடினமேயாகும், ஆகவே அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தியிற் காட்டிலும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியே மிகவும் முக்கியமாதலால் நமஸ்ஸில் அது செய்யப்படுகிறது என்றதாயிற்று. (81)

82. இத்தால், விரோதியைக் கழிக்கிறது. 83. விரோதிதான் மூன்று.

84. அதாவது - ஸ்வரூப விரோதியும், உபாயவிரோதியும், ப்ராப்யவிரோதியும்.

82, 83, 84. நமஸ்ஸானது விரோதியைக் கழிப்பதாகும். விரோதிகள் மூன்று வகையாக இருக்கின்றன. 1. ஸ்வரூபவிரோதி. 2. உபாயவிரோதி. 3. ப்ராப்யவிரோதி என்று மூவகைப்படும். கீழே ப்ரணவத்தினால் தேறின ஸ்வரூபத்திற்கு எது விரோதியோ அது ஸ்வரூப விரோதியெனப்படும். ப்ரக்ருதமான நமஸ்ஸில் அர்த்தாத் ஸித்திக்கிற உபாயத்திற்கு எது விரோதியோ அது உபாய விரோதியெனப்படும் மேற்பதமாகிய 'நாராயணாய' என்பதில் சொல்லப்படுகிற உபேயத்திற்கு எது விரோதியோ அது உபேயவிரோதியெனப்படும். [உபேயமென்றாலும் ப்ராப்யமென்றாலும் பலன் என்றாலும் புருஷார்த்தம் என்றாலும் ஒன்றே] திருமந்த்ரத்தில் ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன வென்பது ஏற்கெனவே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது அந்த ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் விரோதிகளும் உண்டாதலால் அந்த மூன்று விரோதிகளையும் கழிக்கின்றதாயிற்று இந்த நமஸ்ஸு (1) சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்திற்கு அஹங்காரமமகாரங்கள் விரோதி. (2) எம்பெருமான் கையையே பார்த்திருக்கையாகிற உபாயத்திற்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் தான் அந்வயிப்பது விரோதி. (3) பகவத் கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தத்திற்கு—அதில் ஸ்வபோக்யதா புத்தி செல்லுவது விரோதி. ஆக இம்மூன்று விரோதிகளையும் இந்த நமஸ்ஸு எங்ஙனே கழிக்கின்றதென்றால்; அஷ்டச்லோகியில், * மந்த்ரப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா பும்ஸ: ஸ்வரூபம் கதி: கம்யம் சிக்ஷிதமீக்ஷிதேந புரத: பச்சாதபிஸ்தாநத: * என்று பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே இந்த நமஸ்ஸானது காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே கீழோடே அந்வயித்தும் மேலோடே அந்வயித்தும் ஸ்வஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டும் மூன்று விரோதிகளையும் கழிக்கின்றதாயிற்று. (1) கீழோடே அந்வயிக்கும்போது 'ஓம் நம:' என்றும்; (2) மேலோடே அந்வயிக்கும்போது 'நாராயணாய நம:' என்றும்; (3) ஸ்வஸ்தானத்தையே நோக்கும்போது 'நமோ நம:' என்றும்.... (82, 83, 84)

85. ஸ்வரூபவிரோதி கழிகையாவது *யானே நீ என்னுடைமையும்நீயே* என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி கழிகையாவது *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்* என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது—* மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றேன்றிருக்கை.

85. கீழ்ச்சொன்ன மூன்று விரோதிகளும் கழியப்பெற்றவர்களின் அனுஸந்தான முறைமையைக்காட்டினால் விரோதிகளின் வேஷம் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாகுமாதலால் அந்த அனுஸந்தாநக்ரமங் காட்டப்படுகின்றது. (1) *யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே* என்றிருக்கை ஸ்ரூபவிரோதி கழிகையாகும். இதனால் "யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன்" என்று ஆழ்வாரருளிச்

செய்தபடி அஹங்காரமமகாரங்களோடு கூடியிருத்தல் ஸ்வரூப விரோதி யென்றதாயிற்று. "என்னையு மென்னுடைமையையும் உன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக் கொண்டு நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்றிருக்கை ஸ்வரூப விரோதி கழிந்த நிலைமை என்றதாயிற்று.

(2) "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" என்றிருக்கை உபாயவிரோதி கழிகையாகும். தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தானும் ஒருதலைபற்றி நிற்கை உபாயத்துக்கு விரோதியாகையாலே [அதாவது, ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் காரியம் செய்வதற்கு இடையூறுகையாலே] அந்த ஸ்வயத்நம் கழிந்த நிலைமையை "உனக்குப் பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன். இனிப்போய் ஒருவன் தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயை யழிவு கண்டாய்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே வேறொரு ரக்ஷகன் மனையைத் தேடிச் செல்வேனல்லேனென்றிருக்கை உபாய விரோதி கழிந்த நிலைமை யென்றதாயிற்று.

(3) "மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று" என்றிருக்கை உபேய விரோதி கழிகையாகும். கைங்கர்யந்தான் உபேயமெனப்படுகிறது. அதுதன்னிலே ஸ்வப்ரயோஜந புத்தி நடையாடிற்றாகில் அது தான் அதற்கு விரோதி. கைங்கரியத்தினால் விளைகின்ற ஆனந்தத்தில் தனக்கு அந்வயமற்றிருக்க வேணும். நிலா தென்றல் புஷ்பம் சந்தனம் முதலானவை பிறர்க்கு உபயோகப்படுமளவில் அவற்றுக்கு ஸ்வப்ரயோஜன மென்பது சிறிதுமில்லாதாப்போலே யிருக்கவேணும். "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்கிற திருப்பாவைப் பாசுரத்தில் இதுவே விவக்ஷிதம். 'வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்" என்கிறவிடத்திலும் 'வழு' என்கிற சொல்லால் இதுதான் விவக்ஷிதம். ஆகவே கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தி கழிந்த நிலைமைதான் உபேயவிரோதி கழிகை யென்றதாயிற்று. .... (85)

86. மः என்கை ஸ்வரூபநாசம்,; நமः என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

அஹங்காரமமகாரங்களிலே அந்வயமுடைமை ஸ்வரூபக்கேடு; அஹங்கார மமகாரங்களில் அந்வயமற்றிருக்கை ஸ்வரூப வாழ்வு.

86. கீழே வகுத்துக் காட்டப்பட்ட விரோதிகள் மூன்றும் அஹங்காரமமகாரங்களேயாக நிற்கையாலே அவற்றின் கொடுமையிருக்கும்படியும், அவை கழிந்தால் உண்டாகக் கூடியதான நன்மையும் காட்டப்படுகிறது. [மः என்கை ஸ்வரூபநாசம்.] 'மः' என்கிறவிதிலே அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டும் அடங்கியிருக்கும். தன்னிடத்திலே உண்டாகிற மமதை அஹங்காரமென்றும், தன்னுடையதான வஸ்துவிலே உண்டாகிற மமதை மமகார மென்றும் சொல்லப்படுகையாலே, மः என்பதிலே அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டு முண்டாயிருக்குமென்னக் குறையில்லை. அவையிரண்டும் ஸ்வரூபநாசகங்களாகையாலே மः என்கை ஸ்வரூபநாசமெனப்பட்டது. அந்த அஹங்காரமமகாரங்களிலே அந்வயமற்றிருக்கை ஸ்வரூபத்திற்கு உஜ்ஜீவனமாகையாலே நமः என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவந மெனப்பட்டது. (86)

87. இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையுங் காட்டும்.

இந்த நமஸ்ஸானது (விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகிற அளவேயல்லாமல்) ஸ்வரூபோபாய பலங்களைக் காட்டுதலுஞ் செய்யும்.

88. * தொலைவில்லிமங்கலந் தொழுமென்கையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று ; * வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று : * அந்திதொழுஞ் சொல் என்கையாலே பலம் சொல்லிற்று.

ஆழ்வாருடைய ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்குமதான *துவளில் மாமணிமாட மோங்கு தொலைவில்லி மங்கலம் தொழுமிவளை * என்கிற பாசுரத்தில் நமஸ்ஸுக்குப் பர்யாயமான 'தொழும்' என்ற சொல்லை இட்டிருக்கையாலே (அகண்ட) நமஸ்ஸு ஸ்வரூபவாசகமாயிற்று; உபாய நிஷ்டையைத் தெரிவிக்குமதான * வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம: * என்கிற பாசுரத்தில் நமஸ்ஸை ப்ரயோகித்திருக்கையாலே (அகண்ட) நமஸ்ஸு உபாய வாசகமுமாயிற்று; ப்ராப்தி தசையில் வ்ருத்தியைச் சொல்லுமதான *மேலைத் தொண்டு உகளித்து அந்தி தொழுஞ் சொல்லுப்பெற்றேன் * என்கிற பாசுரத்தில் நமஸ்ஸுக்குப் பர்யாயமான தொழுஞ் சொல்லையிட்டுச் சொல்லியிருக்கையாலே (அகண்ட) நமஸ்ஸு பலவாசகமுமாயிற்று.

87, 88. கீழே விவரித்தபடி இந்த நமஸ்ஸானது ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளைக் கழிக்கும் மாத்திரமே யல்லாது அந்த ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் வாசகமாகவுமிருக்கும்; எங்ஙனேயென்னில் *துவளில் மாமணிமாடமோங்கு தொலைவில்லிமங்கலம் தொழுமிவளை * என்றவிடத்து, அவனுகந்தருளின நிலத்தளவுஞ் செல்ல சேஷமாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே, இவ்விடத்தில் நமஸ்ஸுக்குப் பர்யாயமான தொழும் என்கிற சொல் பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கையாலே, நமஸ்ஸு ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிற்றாயிற்று. 'வேங்கடங்கள்' என்ற பாசுரத்தில் "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாங் கடமையது சுமந்தார்கட்கே" என்றவிடத்து ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமறுகையைச் சொல்லும் முகத்தால் அவனே உபாயமென்னுமிடம் காட்டப்படுகிறது ; இங்கு நம: என்று பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கையாலே உபாயத்தைக் காட்டிற்றாயிற்று. * உண்டு களித்தேற்கு * என்கிற பாசுரத்தில் கைங்கர்யரஸம் அதிசயிக்கிற காலத்தில் அதனுடைய மேலெல்லையிலே சொல்லுகிற சொல் நமஸ்ஸு—என்பதை " அந்தி தொழுஞ் சொல்லுப் பெற்றேன் " என்பதனால் ஆழ்வார் காட்டி யருளினார். ஆகவே 'தொழுஞ் சொல்' என்று நமச்சப்தத்தைச் சொல்லுகையாலே நமஸ்ஸு பலனையும் காட்டிற்றும். ... ... (87, 88)

89. "உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்கிறபடியே, இதிலே பாகவதசேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

"கண்ணபுரத்துறையம்மானே! நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கையாலே, இந்த நமஸ்ஸிலே விரோதிநிவ்ருத்திமட்டுமன்றிக்கே பகவச்சேஷத்வத்தின் எல்லை நிலமான பாகவத சேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

89. இந்த நமஸ்ஸிலே பாகவதசேஷத்வமும் அர்த்தாத் அநுஸந்திக்க
வேண்டுமாகையாலே அது சொல்லப்படுகிறது. அஹங்கார மமகாரங்கள் அடி
யோடு தொலைந்து பகவச் சேஷத்வம் உள்ளபடி விளங்க நிற்கும் இந்த நமஸ்ஸிலே
அந்த பகவத் சேஷத்வத்திற்கு எல்லை நிலமான பாகவத சேஷத்வமும் அநுஸந்
திக்கப்படவேணும். திருமங்கையாழ்வாருடைய அருளிச் செயலே இதற்குப்
பிரமாணம். "மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன். உற்றது
முன்னடியார்க் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்று
நான், கண்ணபுரத்துறையம்மானே." (8-10-3) என்ற பெரிய திருமொழிப் பாசுரம்
காண்க ... ... (89)

90. இது – அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்; உகாரத்திலே யென்றுஞ்
சொல்லுவர்கள்.

கீழ்சொன்ன பாகவத சேஷத்வாநுஸந்தானமானது, லுப்தசதுர்த்தியோடு கூடின
அகாரத்திலேயாகலாமென்று சொல்லுவாருமுளர்; அநந்யார்ஹ சேஷத்வ ஸ்தாபக
மான உகாரத்திலே யாகலாமென்று சொல்லுவாருமுளர்;

90. அநுஸந்தேயமாகச் சொன்ன பாகவத சேஷத்வம் இந்த நமஸ்ஸில்
அல்லாமல் கீழே அகாரத்திலேயே அநுஸந்திக்கப்படலாமென்று சிலரும், உகாரத்
திலே அநுஸந்திக்கப்படலாமென்று சிலரும் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அந்தப்
பக்ஷங்களும் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. பிரணவத்தில் முதற்பதமான
அகாரத்தில் ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தியினாலே ஆத்மாவினுடைய பகவத் சேஷத்வம்
சொல்லப்படுகையாலே அந்த சேஷத்வத்தின் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்
தின் அநுஸந்தானமும் அந்த அகாரத்திலேயே பண்ண ப்ராப்தம் என்று சிலர்
சொல்லுவர்கள்.

அகாரத்திற்கு அடுத்ததான உகாரமானது அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தைப்
பிரதிபாதிக்கிறது. அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்துக்கு எல்லை பாகவத சேஷத்வமாகை
யாலே இதினுடைய அநுஸந்தானம் அநந்யார்ஹத்வப்ரதிபாதகமான அந்த
உகாரத்திலேயே பண்ண ப்ராப்தம் என்று சிலர் சொல்லுவர்கள்.

இந்த பாகவத சேஷத்வமென்பது ஸாக்ஷாத் சப்தத்திலிருந்து கிடைக்காமல்
அர்த்தபலத்தாலே கிடைப்பதொன்றாகையாலே இதை எந்த இடத்திலே அநுஸந்
தித்தாலும் குறையில்லை. ஆனாலும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற கந்தல் நன்றாகக்
கழிந்தவிடமாகிய நமஸ்ஸிலே அதை யநுஸந்திப்பது மிகப் பொருந்துமென்று
ஆசிரியருடைய திருவுள்ளம். ... ... (90)

91. ஈச்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்
கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமென்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே,
அசித்தைப்போலே பரனுக்கேயாக விருக்கவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

நமச் சப்தார்த்தம் நெஞ்சிற்படுவதற்கு முன்பு உண்டான நினைவு எப்படிப்பட்ட
தென்னில்; ஸ்வாதந்த்ர்யமே வடிவான ஸர்வேச்வரன ஸ்வார்த்த பரனாயே
யிருப்பன்; பாரதந்த்ர்யமே வடிவான அசித்து பரார்த்தமாயே யிருக்கும்; ஆத்மா

ஜ்ஞானமுடையனாயாலே ஸ்வார்த்த பரனுமாய், சேஷத்வமுடையனாயாலே பரார்த்தனுமாயிருப்பன் என்பதாக (முற்பட்ட நினைவு); அப்படியல்லாமல், இத்த நமஃபதத்தினால், பாரார்த்த்யமே வடிவான அசித்தைப் போலே 'தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை யான் கொள் சிறப்பே' என்ற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியின்படியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகம் கொள்ள வேணுமென்கிறது.

91. நமஸ்ஸின் பொருளை உணர்வதற்கு முன்னே சேதநர்கட்கு இருக்கக்கூடிய நினைவும், அதற்குப் பின்னே உண்டாகக்கூடிய நினைவும் காட்டப்படுகின்றது. சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என்று மூன்று தத்துவங்களுள்ளன; இவற்றுள் ஈச்வரன் ஸ்வதந்திரனே யாதலால் அவன் தனக்கேயாயிருப்பன் என்றும், அசித்தானது சைதந்யமற்றதாகையாலே தனக்கேயாயிருக்க யோக்யதையற்றுப் பரார்த்தமாயே யிருக்குமென்றும், சேதநனானவன் லுப்த சதுர்த்தியில் சொன்ன சேஷத்வத்தையும் மகாரத்தில் சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையு முடையனாகையாலே சேஷத்வத்திற்கு அநுகுணமாகப் பரார்த்தனாயிருக்கவும், ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு அநுகுணமாக ஸ்வார்த்தனாயிருக்கவும் ஆக இரண்டுக்கும் பொதுவான யோக்யதையையுடையவன் என்றும் நமஸ்ஸுக்கு முன்னே பிறக்கக்கூடிய நினைவு. நமஸ்ஸின் பொருள் நெஞ்சிலே ஊறினபிறகோ வென்னில்; சைதந்யமற்ற அசித்தானது எப்படி தனக்கென் றிருக்கை யன்றிக்கே பரார்த்தமே யாயிருக்குமோ அப்படியே சேதநனும் ஸ்வார்த்தத்வ ப்ரதிபத்தி லேசமுமற்று • தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை யான்கொள்சிறப்பே • என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங்கொள்ள வேணுமென்கிற இத்தகைத்தான நினைவாயிற்று. நமச்சப்தார்த்தஜ்ஞானத்திற்கு இவ்விதமான நினைவே பலன் என்றவாறு. ... ... (91)

92. அதாவது போகதசையில் ஈச்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியா தொழிகை.

அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப் படுகையாவது (என்னவென்றால்), தன்னோடே கலந்து பரிமாறுகிற ஸமயத்தில், தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாழ நின்று பரிமாறுகிற எம்பெருமான் நம்முடைய சேஷத்வத்தை யழிக்குமளவில், 'நமது சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை நாம் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டாவோ' என்று நினைத்து (நைச்சியம் பாவித்து இருப்பது), அப்பெருமானுடைய போகத்தை அழிக்காமலிருப்பதுதான். [அவனுடைய பரிமாற்றங்களுக்கு ஸ்வாதந்தராகஉடன்பட்டிருக்கை]

92. கீழே "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்" எனப்பட்டது; அதில் • தனக்கேயாக • என்றதை நன்கு விவரிக்கிறது இப்போது. அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது என்னவென்றால், போக்தாவான எம்பெருமான் தன்னோடு கலந்து பரிமாறுகிற ஸமயத்தில் • வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற வென்னையொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான் • என்னுமாப்போலே தலைதடுமாறான அபிநிவேசத்தாலே தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷத்வத்தை

யழிக்க நேர்ந்தால், 'நம்முடைய சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கிக் கொள்ளவேணுமே' யென்றெண்ணி நைச்சியம் பாவித்து இருய்த்து அப்பெருமானுடைய போகத்தை அழிப்பதென்று ஒன்றுண்டாகும்; அது உண்டாகப்பெருமல் • செய்த்தலை யெழு நாற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்துகொள்ள • என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்த படையிலே எதற்கும் இசைந்து நிற்கையாயிற்று—அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது. .... (92)

93. அழிக்கைக்கு ஹேது கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ் சொல்லும்.

எம்பெருமான் மேல் விழுந்து பரிமாறுமளவில் இவன் நைச்சியம் பாவித்து இருய்த்து அவனுடைய போகத்தை யழிப்பதற்கு எது ஹேதுவோ அதுவானது, 'சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்று அறுதியிடுமதான ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; மேலே வ்யக்த சதுர்த்தியிலும் அதுசொல்லப்படும்.

93. போகதசையில் எம்பெருமான் தலைதடுமாருக அநுபவிக்கிற ஸமயத்தில் அப்படிப்பட்ட போகத்தை அழிக்காம லிருக்கவேணுமென்று கீழே சொல்லிற்று. • ப்ரஸக்தஸ்யைவ ஹி ப்ரதிஷேத: • என்கிற நியாயத்தாலே அழிக்கைக்கு ப்ரஸக்தி யிருந்தாலன்றே அதை நிஷேதிக்கவேணும்; ப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்று கேள்வியுண்டாகு மளவில், அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறது சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று கீழே ப்ரணவத்தில் சொல்லி யிருக்கையாலே அந்த சேஷத்வமே எம்பெருமானுடைய தலைதடுமாருன போகத்தை அழிக்க நினைப்பதற்கு ஹேதுவாகையாலே அது கீழே சொல்லப்பட்டது. மேல் சதுர்த்தியிலும் அது சொல்லப்படும் என்றதாயிற்று, ... (93)

94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு; இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயச்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்; இதுதன்னுலே எல்லாப் பாபங்களும் போம்; எல்லாப் பலன்களும் உண்டாம்.

இந்த பாரதந்த்ரிய ப்ரதிபத்தி பிறந்தவாறே இவன் தன்னுடைய ஹிதத்துக்காகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்துமுடித்தவனுகிருன். இப்பாரதந்த்ரிய ப்ரதிபத்தியில்லாவிடில், எல்லாப்பாபங்களும் இவனுலே செய்யப்பட்டதாய் முடியும். இப்பாரதந்த்ரிய ப்ரதிபத்தியொன்று இருக்குமாகில் ஈச்வர ப்ரீதிஹேதுவான ஸகல ஸுக்ருதங்களும் செய்யப்பட்டதாய் முடியும். இந்நினைவு இல்லாமல், இவன் பண்ணுகிற யாகம் முதலிய கருமங்களும், ப்ராயச்சித்தம் முதலானவைகளும் பழுதேயாம். இந்நினைவினுல் ஸகலபாபங்களும் தொலையும்; பிறப்பிறப்பு நீங்குதல் முதலாக அத்தாணிச் சேவகமீருக ஸகல பலன்களுமுண்டாகும்.

94. நமச் சப்தத்தின் பரமதாத்பர்யமான பாரதந்த்ரியத்தின் உணர்ச்சியினுல் விளையும் நன்மைகள் இனிக் கூறப்படுகின்றன. ஒருவன் தன்னுடைய ஹிதத்துக்காகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவனுக ஆகவேண்டுமானுல் ''தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்'' என்கிற இந்த அத்யந்த

பாரதந்த்ரிய வுணர்ச்சியைப் பெற்றவனாக ஆதல்வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சி உண்டாய்விட்டால் அவன் க்ருதக்ருத்யனேயாவன். இவ்வுணர்ச்சி உண்டாகாதவளவில் ஸகலவிதமான பாவங்களும் அவனால் செய்யப்பட்டனவேயாகும். • கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்மாபஹாரிணா • என்பது இதற்குப் பிரமாணமாக அநுஸந்திக்கவுரியது. இவ்வுணர்ச்சியிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு என்றது - எல்லா ஸுக்ருதங்களும் பண்ணினால் எம்பெருமானுக்கு எப்படிப்பட்ட உகப்பு விளையுமோ அப்படிப்பட்ட உகப்பு இப்பாரதந்திரிய வுணர்ச்சி யுண்டாகவே விளையுமென்றபடி. இந்தப் பாரதந்த்ரியவுணர்ச்சி இல்லாமலிருக்கச்செய்தே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளவுகப்புக்காக இவன் பண்ணும் யாகம் முதலிய கருமங்களும் தன் பாபங்கள் தொலைவதற்காகப் பண்ணும் க்ருச்ச்ரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய ப்ராயச்சித்தங்களும் எம்பெருமானுடைய உகப்புக்கும் தன் பாவம் தொலைவதற்கும் உறுப்பல்லாமையாலே பயனற்றவையாம். இப் பாரதந்த்ரிய வுணர்ச்சியினாலே எம்பெருமான் இவன் திறத்தில் மிக்க அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனது நிக்ரஹரூபமான ஸகல பாபங்களும் தொலையும்; ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி முதலாக நித்ய கைங்கரிய மளவாகவுண்டான ஸகல பலன்களுமுண்டாம். ஆக இவ்வளவும் நடுவிற் பதமான நமஸ்ஸின் அர்த்தம் விவரித்தபடி. .... (94)

95. நாராயணனென்றது - நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

95. இனி நாராயணபதத்தின் அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. நாராயணனென்கிற திருநாமத்திற்கு இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தி செய்ய இடமுண்டு; தத்புருஷஸமாஸம், பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் என இரண்டுவகையான ஸமாஸங்கள் இங்கே கொள்ளலாம். "நாராணும் அயநம்—நாராயண:" என்பது தத்புருஷஸமாஸம்; "நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ:" என்பது பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம். இவற்றுள் முந்துற முன்னம் தத்புருஷஸமாஸத்தைக்கொண்டு "நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி" என்று கூறப்பட்டது. ... ... (95)

96. நாரங்களாவன—நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

97. அவை யாவன — ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்யாதிகளும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்யஸூரிகளும், சத்ரசாமராதிகளும், திருவாசல்காக்கும் முதலிகளும், கணாதிபரும், முக்தரும், பரமாகாசமும், ப்ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்களும், காலமும், மஹதாதி விகாரங்களும், அண்டங்களும் அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்.

96, 97. நாரங்களென்றால் என்ன? என்னில்; நித்ய வஸ்துக்களின் ஸமூஹமே நாரமெனப்படும். அவைதாம் எவையென்னில்; பகவத்ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களான ஜ்ஞான ஆநந்த அமலத்வ அநந்தத்வங்கள், நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞானசக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட்குணங்கள். வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யங்கள் முதலிய

எண்ணிறந்த கல்யாண குணவிசேஷங்கள், அஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹம், இச்சையினால் பரிக்ரஹிக்கும் பல பல விக்ரஹங்கள். அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாதி குணங்கள். அத்திருமேனிக்குச் சாத்தும் எண்ணிறந்த திருவாபரணங்கள், அழகுக்கும் அடியவர் வினை கெடுக்கைக்கும் உடலாயிருந்துள்ள திவ்யாயுத விசேஷங்கள், பெரிய பிராட்டியார் முதலான நாச்சிமார்கள், அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளான நித்யஸூரிவர்க்கங்கள். கைங்கரியத்திற்கு உபகரணங்களான குடை சாமரம் திருவாலவட்டம் வட்டில் படிக்கம் முதலானவை; சண்டப்ரசண்ட பத்ரஸுபத்ர ஜய விஜயாதிகளான திருவாசல் காக்கும் முதலிகள், குமுத குமுதாக்ஷர் முதலான கணாதிபதிகள், ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்தர்கள், பரமபதம், மூலப்பிரக்ருதி, இந்த பிரக்ருதிக்குள்ளே உருமாய்ந்து கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்கள், பகல் இரவு முதலிய பாகுபாடுகளுடன் கூடின காலம், மஹத்தத்வம் முதலாக ப்ருதிவியளவாகவுண்டான இருபத்து மூன்று தத்துவம், அண்ட விசேஷங்கள். அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தாவர விசேஷங்கள் ஆக இவ்வளவும் நாரங்களெனப்படும்.

"நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்" என்று முன்னே சொல்லி வைத்து, மேலே விவரிக்கும்போது அநித்யவஸ்துக்களையும் சேர்த்து எண்ணியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்துமென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின்; அநித்யவஸ்துக்கள் எதுவுமில்லை ; எல்லாம் நித்யவஸ்துக்களேயாம். ஸ்வரூபதோ நித்யங்களென்றும் ப்ரவாஹதோ நித்யங்களென்றும் நித்யவஸ்துக்கள் இரு வகைப்படும். "ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும்" என்று தொடங்கி "காலமும்" என்னுமளவும் ஸ்வரூபநித்யங்களான வஸ்துக்கள் சொல்லப்பட்டன ; அதற்குமேல் ப்ரவாஹ நித்யங்களான வஸ்துக்கள் சொல்லப்பட்டன. ஒரு நாளும் உற்பத்திவிநாசமேயில்லாத வஸ்துக்கள் ஸ்வரூப நித்யங்களெனப்படும். உற்பத்தி விநாசங்கள் இருக்கச்செய்தேயும் முன்புண்டான நாமரூபலிங்காதிகள் மாறுமலிருக்கப்பெற்ற வஸ்துக்கள் பிரவாஹ நித்யங்களெனப்படும். ஆக நாரபதார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. (96, 97)

98. அயநமென்றது—இவற்றுக்கு ஆச்ரய மென்றபடி.

98. இனி அயநபதார்த்தம் கூறப்படுகிறது. அயநமாவது ஆச்ரயம்; நாரங்களுக்கு இருப்பிடமானவன் நாராயணன் என்றதாயிற்று.

99. அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆச்ரயமாகவுடைய வென்னவுமாம்.

கீழே சொன்ன தத்புருஷ ஸமாஸார்த்தம் தவிர, பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸார்த்தமும் கொள்ளலாம்.

99. நாராயண பதத்திற்கு தத்புருஷஸமாஸமும் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமும் ஆக இரண்டு வகைப்பட்ட ஸமாஸங்கள் செய்யலாமென்று முன்னம் சொல்லப்பட்டது. அதில் தத்புருஷ ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தம் கீழே விவரிக்கப்பட்டது. பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தம் இப்போது கூறப்படுகிறது. நாராயணனென்கிற பதத்திற்கு நாரங்களை ஆச்ரயமாகவுடையவன் என்கிற பொருளும்

கொள்ளலாமென்றதாயிற்று. நாரங்களெனப்படுகிற நித்யவஸ்துக்கள் எம்பெருமானிடத்திலே யிருக்கின்றனவென்று தத்புருஷஸமாஸத்தால் தேறும். அவற்றிலே எம்பெருமான் இருக்கிறானென்று பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தால் தேறும். ... (99)

100. இவையிரண்டாலும் பலித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்.

கீழேகாட்டிய இருவகைப்பட்ட ஸமாஸங்களினாலும் தேறியதென்னவென்றால், பரத்வ ஸௌலப்யங்கள் தத்புருஷனால் பரத்வமும், பஹுவ்ரீஹியினால் ஸௌலப்யமுமாம்.

100. மேற்சொன்ன இரண்டு ஸமாஸங்களாலும் பலித்தது இன்னதென்கிறது. 'நாரங்களுக்கு அயநம்' என்ற தத்புருஷ ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தத்தினால் பரத்வம் பலித்ததாகும். ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையென்பது தானே பரத்வம். "நாரங்களை ஆச்ரயமாகவுடையவன்' என்ற பஹுவ்ரீஹிஸமாஸஸித்தமான அர்த்தத்தினால் - மிகப் பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் பலித்ததாகும். .... (100)

101. அந்தர்யாமித்வமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

101. கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகையான ஸமாஸங்களாலும் பரத்வஸௌலப்யங்கள் பலித்தனவாகச் சொல்லுவதும் தவிர, அந்தர்யாமித்வம் உபாயத்வம் உபேயத்வம் ஆக இம்மூன்றும் பலித்தனவாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; நாரங்களிலே தான் இருக்கிறான் என்பதனாலே அந்தர்யாமித்வம் ஸித்தம். அயநபதமானது கரணே வ்யுத்பத்தியாலும் ஸித்திக்கக்கூடியது, கர்மணி வ்யுத்பத்தியாலும் ஸித்திக்கக்கூடியது. "*அயதே அநேநேத்ய்யநம்" என்பது கரணே வ்யுத்பத்தி. "*அயதே அஸௌ இதி அயநம்" என்பது கர்மணி வ்யுத்பத்தி. முந்தின வ்யுத்பத்தியில் எம்பெருமான் உபாயமாக நிற்பவன்; பிந்தின வ்யுத்பத்தியில் உபேயமாக நிற்பவன்; ஆகவே அந்தர்யாமித்வமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் பலித்தனவாகும். ... . (101)

102. *எம்பிரானெந்தை யென்கையாலே, ஈச்வரனே எல்லாவுறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

102. கீழே நிரூபித்த கர்மணிவ்யுத்பத்தியினால் பலித்த உபேயத்வத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே அந்த உபேயத்வமானது • தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய் • என்னும்படி மாத்ருத்வம் முதலான ஸர்வப்ரகார விசிஷ்டமாயிருக்கையாலும், பந்துலாபமும் ப்ராப்யமாகையாலும் ஈச்வரன் ஸர்வவித பந்து என்பது நாராயணபதத்திலே ஸித்தம். ஆனது பற்றியே இந்த நாராயண சப்தத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிற திருமங்கை யாழ்வாரும் *எம்பிரானெந்தையென்னுடைச் சுற்றமெனக்கர சென்னுடைவாணாள்* என்று ஸகலவித பந்துத்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். .... (102)

103. நாம் பிறக்கானவன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

நாம் எம்பெருமானுறவை மறந்து ஸம்ஸாரிகளோடு உறவு கொண்டாடினாலும், எம்பெருமான் நமக்கு ஹிதபரனாயே நடத்து போருவன்.

103. எம்பெருமானே ஸகலவித பந்துவுமாகில் அவன் நமக்குச் செய்யும் நன்மை ஏதென்னில்; நாம் அப்பெருமானோடு ஸம்பந்தமற்று அந்யபரராக இருக்குமிடத்தும் நமக்கு ஆபிமுக்கியமுண்டாகும்படியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நம் பக்கலிலே ஊற்றமுற்றிருக்கையேயாம். .... (103)

104. இரா மடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளேபதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரும்.

(துர்மானத்தாலே வீட்டைவிட்டு அகன்ற மக்களுக்கு) இராக்காலங்களிலே அசலறியாதபடி மடங்களிலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே, கண்காணுமே அந்தராத்மாவாயிருந்து சேதனர்களின் ஸத்தை ஏற்பட்ட காலந்தொடங்கி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருவன்.

104. நாம் அந்யபரராயிருக்கவும் எம்பெருமான் நமக்கேயாயிருந்து கொண்டு செய்வதுதான் ஏதென்னில்; சில பிள்ளைகள் தாய்தகப்பன்மாரிடத்தில் விரோதங்கொண்டு அவர்களோடே கூடியிருந்து உண்ணமாட்டாதே பட்டினி கிடந்து திரியுமளவில், அத்தாய்தந்தையர் அவர்களையும் விடமாட்டாமல் அசலறியாதபடி இராக்காலங்களிலே மடங்களில் மறைந்திருந்து பிறரைக்கொண்டு உண்பிப்பது போல், எம்பெருமானும் தன் பக்கலில் தலைசாய்க்கமாட்டோமென்று ஸ்வாதந்திரியங்கொண்டாடித் திரிகிற சேதநர்கள் கண்காணுதபடி அந்தராத்மாவாய் இவர்கள் ஸத்தையே பிடித்து ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருவதுண்டே, அது காண்மின்.

ஆக இந்த நாராயண பதத்தாலே கைங்கரியத்திற்கு உத்தேச்ய பூதனை எம்பெருமான் படியைச் சொல்லியாயிற்று. ... ... (104)

105. 'ஆய' என்கிற வித்தால், •சென்றுல் குடையாமென்கிறபடியே எல்லா வடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறது.

105. நாராயண பதத்தின்மேல் ஏறிக்கிடக்கிற சதுர்த்தீவிபக்தியானது கைங்கர்ய பிரார்த்தநை பண்ணுகிறபடியைத் தெரிவிக்கின்றதென்கிறது இனி. •சென்றால்குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் —என்றும்,புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கு அரவு• என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியே திருவனந்தாழ்வானைப்போலே எவ்வகைப்பட்ட கைங்கரியங்களும் செய்ய வேணுமென்கிற அபேக்ஷை சதுர்த்தீ விபக்தியினால் பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிறதென்றதாயிற்று.

[மூலத்தில் "ஆயவென்கிறவித்தால்" என்றிருப்பதில் சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; அதாவது, வியாகரண சாஸ்த்ரப்படி (ஆய) என்று கிடையாதே; •ஙேர்ய:• என்கிற பாணிநிஸூத்திரத்தினால் ஙே என்பதற்கு 'ய' என்பது ஆதேசமாக வந்து ஸ்தாநிவத்பாவத்தாலே தீர்க்கம் ப்ராப்தமாயிருக்கிறவத்தனை போக்கி ஆய என்கிற ரூபமில்லையே; அப்படியிருக்க (ஆயவென்கிறவித்தால்) என்று அருளிச்செய்தது எப்படி பொருந்தும்? என்று சங்கிப்பர்கள்; இதற்கு ஸமாதானமாவது, இது மந்த்ரமாகை

யாலே மந்த்ர சாஸ்த்ரத்தில் உத்தாரக்ரமத்தில் (ஆய) என்று எடுத்திருக்கை யாலே அதையடியொற்றி அருளிச்செய்ததாகையாலே பொருந்தாமை யொன்று மில்லை.] "அம் பீஜம். ஆயேதி சக்தி:" என்றதை அநுஸந்திப்பது. .... (105)

106. நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோ வென்னில்.

107. "படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறியன்று; ஸ்வரூபப்ரயுக்தம்.

106, 107. கீழே நமஸ்ஸுக்கு அத்யந்தபாரதந்திரியமன்றோ பொருளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தனக்கென்று ஒன்றை விரும்புகைக்கு யோக்யதை யில்லாமையன்றோ அத்யந்த பாரதந்திரியமாவது; அப்படிப்பட்ட பாரதந்திரியத் திற்கு விருத்தமாக இப்போது கைங்கரியத்தை விரும்பி அபேக்ஷித்தல் யுக்தமோ வென்னில்; யுக்தமே. கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திப்பதானது ஸ்வபோக்த்ருத்வ ரூபமான அஹங்காரத்தாலே விளைவதாய்க்கொண்டு வந்தேறியானதன்று; சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தே தான் தரிக்கவேண்டியவனாகையாலே சேஷிக்கு அதி சயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றினதே யாம். ஆனதுபற்றியே "படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேன்" என்று குலசேகராழ்வார் அத்யந்த பாரதந்திரியத்தோடே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையும் பண்ணியிருக்கிறார். ஆக ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாமையாலே கைங்கர்யத்தைப் பிரார்த் தித்தல் யுக்தம்.

[* படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே * என்கிற விதில் கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை எங்கே கிடக்கிறது? என்னில்; "உன்பவளவாய் காண் பேன்" என்பதில் அது உணரத்தக்கது. நாம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தோமா என்பதை சேஷியினுடைய முகவிகாஸம் கண்டே அறியவேண்டுதலால் அதற் காகவே "உன்பவளவாய் காண்பேனே" என்றாராழ்வார். ஆகவே அது கைங்கர்ய பிரார்த்தனை பண்ணினபடியேயாம் என்று கொள்க.] ... . (106, 107)

108. ஆகையால் *வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் * என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது.

108. கைங்கரியத்தை ப்ரார்த்திப்பதானது வந்தேறியல்லாமல் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாகையாலே *ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டு நாம் * என்று ஆழ்வார் விரும்பியபடியே அடிமையில் ஒன்றும் நழுவாதபடி ஸகல கைங்கரியங்களும் செய்யவேண்டுமென்கிற ப்ரார்த்தனையை இந்த சதுர்த்திவிபக்தி விளக்கிற்றாயிற்று. ... . (108)

109. கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலென்கிறபடியே காண்பதற்குமுன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் *ஸதா பச்யந்தி யாகையாலே உறக்கமில்லை.

109. மேற்கூறிய கைங்கர்யப் பிரார்த்தனை நிரந்தரமாக நடக்கும்படியான ருசியுடையார்படி பேசப்படுகிறது. *இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ்

செய் தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே* என்னுமாபோலே எம்பெருமானை ஸேவிப்பதற்கு முன்பு ஜ்ஞான ஸங்கோசமாகிற உறக்கம் கிடையாது. கண்டகாலத்திலே *தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: * என்று உபநிஷத்து ஓதினபடியே நித்யாநுபவம் பண்ணுகையாலே பின்பும் உறக்கமில்லை. இப்படி எப்போதும் உறக்கமில்லாதபடியாகவாயிற்று ப்ராப்யருசியுடையார் படியிருப்பது. ... (109)

110. *பழுதே பலபகலும்போயினவென்று இழந்தநாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை.

110. உறக்கமில்லாமைக்கு மற்றொரு காரணமுமுண்டு; *பழுதே பல பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்* என்று பொய்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே, பகவத் விஷயத்தை இப்போது அநுபவிக்குமாபோலே பண்டெல்லாம் அநுபவியாமல் அநேககாலம் வியர்த்தமாய்க் கழிந்துபோய்விட்டதே! என்று இழந்த நாளை நினைத்து வருந்தி ஆக்ரந்தநம் பண்ணுமதிகாரிக்கு மேலுள்ள காலத்தில் உறக்கம்வர அவகாசமில்லை. ... ... (110)

111. *அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேனென்னு நின்றுக்கவிர்

111. அன்றியும் * அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன் * என்கிற திருமழிசையாழ்வாருடைய படியிலே யிருப்பார்க்கு பகவத் விஷயத்தில் அறிவு பிறந்தபின்பு மறப்பதற்கு ப்ரஸக்தியே கிடையாது.

ஆக இவ்வளவால்—பகவத்விஷய வைலக்ஷண்ய முணர்ந்தவர்களின்படி இப்படிப்பட்டதாகையாலே இந்த கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடையறாமல் நடக்குமென்றதாயிற்று. .... (111)

112. இவ்வடிமைதான் *ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி * என்கிறபடியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

112. இனிமேல் இந்த கைங்கரியத்திற்கு தேசநியமம் காலநியமம் ஒன்றுமில்லாமை கூறப்படுகிறது. * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம் * என்று எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லா தேசங்களிலும் எல்லா அவஸ்தையிலும் பிரியாது நின்று கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறவேணுமென்று ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே இவ்வடிமை ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்து செல்லும். ... ... (112)

113. எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதோரு மங்களஸூத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்.

எட்டுத் திருவக்ஷரங்களையும் எட்டு இழையாகக் கொண்டதாய், மூன்று பதங்களையும் மூன்று சரடாகக் கொண்டதாய், இப்படி லோகவிலக்ஷணமாயிருப்பதோரு மங்கலநாண் போன்றதாம் இத்திருமந்த்ரம்.

113. உலகத்தில் ஸ்த்ரீகள் மங்களஸூத்ரம் தரிப்பதானது இவள் புருஷனுக்கு அநந்யார்ஹை' என்று காட்டுவதற்கு ஆகிறாப்போலே இந்தத் திருமந்த்ரத்தைத் தரிப்பதானது சேதநர்கள் எம்பெருமானுக்கு அநந்யார்ஹ பூதர்கள்'

என்பதை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்பது தோற்ற இத்திருமந்த்ரம் ஒரு மங்களஸூத்ர மாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. உலகத்தில் மங்களஸூத்ரமானது பதினாறு இழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும்; இது அப்படியல்லாமல் விலக்ஷணமான ரீதியிலே எட்டு இழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலேயாம். எட்டு அக்ஷரமிருப்பது எட்டு இழையாகவும், மூன்று பதமிருப்பது மூன்று சரடாகவும் கொள்ளப்பட்டது. — ... . (113)

114. இத்தால் ஈச்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று ரக்ஷிக்கு மென்கிறது.

இதனை மங்கலநாணாகச் சொன்னவிதனால், எம்பெருமானானவன் ஆத்மாக்களுக்குக் கணவனாயிருந்துகொண்டு ரக்ஷிப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது.

114. திருமந்த்ரத்தை மங்களஸூத்ரமாக நிரூபித்துச் சொன்னதனால் என்ன தேறிற்று? என்னில்; இந்தத் திருமந்த்ரத்தோடு ஸம்பந்தமுடைய சேதநர் களுக்கு எம்பெருமான் பதியாயிருந்துகொண்டு ரக்ஷணத்தொழிலே நிர்வஹித்துக் கொண்டு போருமென்பதே. .... (114)

115. ஆகத் திருமந்த்ரத்தால், எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே யொழியவேணும்; ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறவேணுக வேணுமென்றதாயிற்று.

ஆக, திருவஷ்டாக்ஷரத்தினால் (சொல்லப்படுவதாவது). பகவானுக்கே சேஷப்பட்ட வனான நான், ஸ்வசேஷத்வம் தவிரப் பெறவேணும்; அடிமைகொள்ள இட்டுப் பிறந்தவனான திருமாலுக்கே எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறவேணுக வேணும் என்றதாயிற்று.

115. இத்திருமந்த்ரத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹித்து நிகமிக்கப்பட்டது. (115)

திருமந்த்ர ப்ரகரணம் முற்றிற்று.
பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

முமுக்ஷுப்படி—த்வயப்ரகரணம்

116. புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும்நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய்க் குணாநுபவகைங்கர்யங்களே போதுபோக்காகையும், இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்தி லும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலி லும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப்போருகையும், ஜ்ஞானமும் விரக்தியும் சாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதம்.

எம்பெருமான் தவிர மற்ற விஷயங்களிலுண்டான ஸங்கங்களை யெல்லாம் மறுபடியும் அதில் பற்று உண்டாக வழியில்லாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகையும்; வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுகையும்; பலன் தப்பாமல் ஸித்திக்குமென்று திடமான நம்பிக்கை கொண்டிருக்கையும்; பேறு கிடைக்கிறபோது கிடைக்கட்டுமென்றிராமல் பதறுகையும், இவ்வுடம்போடே இங்கிருக்கிறவரையில் திவ்யதேசங்களிலே பற்றமுடையவனாய், பகவத்குணாநுபவமும் பகவத்கைங்கர்யமுமே போது போக்காம்படியிருக்கையும், கீழ்ச்சொன்ன தன்மைகளெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் சிலர் இருப்பரேல் அவர்களது பெருமையை யநுஸந்தித்து உள்ளம் பூரித்திருக்கையும், திருவஷ்டாக்ஷரமஹாமந்த்ரத்திலும் அதன் பொருளை விவரிக்குமதான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கையும்; கீழ்ச் சொன்ன தன்மைகளையெல்லாம் உபதேசமுகத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் அன்பு அதிசயித்திருக்கையும், தன்னைத் திருத்திப் பணிகொண்ட ஆசார்யனிடத்திலும், அவ்வாசார்யனை யுபகரித்த எம்பெருமானிடத்திலும் நன்றியுடையவனா யிருத்தலும்; ஜ்ஞான வைராக்ய சாந்தியுக்தனான பரமஸாத்விக பாகவதனோடே கூட வர்த்தித்துப் போருகையும், ஆக இவையித்தனையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவனென்றிருக்குமோரதிகாரிக்கு அவச்யமுண்டாகவேணும்.

(அவதாரிகை) திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்ற ரஹஸ்யங்கள் மூன்றுள் திருமந்த்ரமானது மந்த்ரராஜமென்றும், த்வயமானது மந்த்ரரத்னமென்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும். ஆசாரியர்கள் திருமந்த்ரத்திற்காட்டிலும் த்வயத்தில் அதிகமாக ஊன்றிப் போருவர்கள். "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைக நிஷ்டராவீர்" என்று ஆசாரியர்கள் ஆசாஸிப்பர்களாம். மணவாளமாமுனிகளின் திநசர்யையில், ॰மந்த்ரரத்நாநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம், ததர்த்ததத்வ நித்யாந ஸந்நத்த புலகோத்கமம்॰ என்றுள்ளது ப்ரஸித்தம். மணவாளமாமுனிகளின் திருவதரம் எப்போதும் த்வயாநுஸந்தானத்தினால் ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்குமென்றும், அதன் அர்த்தாநுஸந்தானத்தினால் திருமேனி புளகாஞ்சிதமாயிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டுளது. இப்படிப்பட்ட பெருமை த்வயத்திற்கு உள்ளதொன்றும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவும் உபாதேயம்.

116. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே, வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களானவற்றை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களென்று ஆசாரியர் நிருபித்தருளுகிறார். அவையாவன :—

1. ॰பிதரம் மாதரம் தாராந்॰ இத்யாதிப்படியே பாஹ்ய விஷய ஸங்கங்களையெல்லாம் மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை.

2. வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி நிருபாதிகரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுகை.

3. பேறு கனத்திருப்பதையும், அதற்குரிய உபாயம் நம்பக்கலில் இல்லாமையையும், நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் நோக்கித் தளும்பாமல் பலன் தப்பாமல் கைபுகும் என்று விச்வஸித்திருக்கை.

4. இப்படி விச்வஸித்து 'பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று ஆறியிராமல் • தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ • • மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கு என் மனமேகமெண்ணும்• என்கிறபடியே க்ரமப்ராப்தி பற்றுமல் பதறுகை.

5. பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபவகைங்கரியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவாநிற்கச்செய்தேயும் இந்த வுடம்போடேயிருக்கும் நாள் திவ்ய தேசங்களிலே •கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனுய், அந்த திவ்ய தேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணநுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாம்படியிருக்கை.

6. கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் '†இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே!' என்று அவர்களது வைபவத்தையறிந்து உகந்திருக்கை. [†இந்தளமாவது - குமிட்டி சட்டி.]

7. இதர மந்த்ரங்களின்அருகே மறந்தும் செல்லாமல், த்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனுயிருக்கை.

8. கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில் பக்தி அதிசயித்திருக்கை.

9. நித்ய ஸம்ஸாரியான தன்னை நித்யஸூரிகள் பெறும் பேற்றுக்கு உரியனும்படி இரும்பைப் பொன்னுக்குவாரைப்போலே திருத்தின அந்த ஆசார்யனிடத்திலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கின எம்பெருமானிடத்திலும் இடையறுது நன்றி பாராட்டுகை.

10. தான் கலங்கினுலும் கலங்காமல் நோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச் சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுகைக்காகவும் ஜ்ஞாநவிரக்தி சாந்தி ஸம்பந்நனுய் பரமஸாத்விகனுயிருப்பானெரு பாகவதனேடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும்—ஆக இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானெரு அதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள்.•

117. இந்தவதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமுமநுஸந்தேயம்.

117. இவ்வதிகாரிக்கு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை வளர்க்குமதான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தான விஷயமாகவேணும். ... . (117)

118. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது ; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமச்லோகத்தில் ஈச்வரனாலே பேறென்கிறது; த்வயத்தில் பெரிய பிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

ரஹஸ்யத்ரயம் தவிர்ந்த மற்ற ஸகல சாஸ்த்ரங்களுக்கும் சேதநனுடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்காகையாலே அவற்றில் ஸாதநாநுஷ்டானத்திற்குரிய தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மஸ்வரூப மொன்றிலேயே நோக்கான திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞானத்

தாலே புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ரியத்திலே நோக்கான சரம ச்லோகத்தில் அவ்வீச்வரனாலே புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது (இப்போது விவரிக்கப் புகும்) த்வயத்திற்கு லக்ஷ்மீவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்காகையாலே இதில் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியாலே புருஷார்த்த லாபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

118. இனி த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அதிசயத்தை யறிவிப்போம். ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது, திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது, சரமச்லோகத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு த்வயத்திற் சொல்லுகிறது இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டால் நலமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநனுடைய விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. விசிஷ்ட வேஷமாவது தேஹவிசிஷ்ட வேஷம். ப்ராஹ்மணாதி வர்ணதர்மங்களைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மசர்யாதி ஆச்ரமதர்மங்களைப் பற்றியும் பேசுவதே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமாகையாலும், அந்த வர்ணாச்ரமங்கள் தேஹத்தைப் பற்றி நிற்கையாலும் சாஸ்திரங்களுக்கு தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறுகிற அர்த்தமாவது-ஸாதநாநுஷ்டாந யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம்.

திருமந்திரத்திற்கு சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, சுத்த ஆத்மவஸ்துவிலே நோக்கு என்றபடி.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான தன்மையைத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்ரம ஸம்பந்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல்லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில்-இவன் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே அந்த ஈச்வரனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது.

ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில்—இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான ஸகல பாபங்களையும் தள்ளிப் போகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாப மென்கிறது.

ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீ விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்திலோ வென்னில், விசேஷண பூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது. பேறுபெறுவதற்கு தேஹமும் வேணும், ஆத்மாவும் வேணும், ஈச்வரனும் வேணும், பிராட்டியும்வேணும் முக்கியமாகவேண்டுவது பிராட்டியாகையாலே அவளாலே புருஷார்த்தலாபமென்று தெரிவிக்கிற த்வயம் மிகச்சிறந்தது என்றதாயிற்று.

119. **பெரிய பிராட்டியாராலே பேறாகையாவது இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈச்வரன் கார்யம் செய்யானென்கை.**

புருஷார்த்த ப்ராபகன் எம்பெருமானேயாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே பேறு என்கைக்குக் கருத்தென் என்னில், இப்பிராட்டி புருஷகாரக்ருத்யம் பண்ணினாலொழிய எம்பெருமான் புருஷார்த்த ப்ராபகனாக மாட்டானென்பதேயாம்.

119. உபாயம் எம்பெருமானுயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னில், இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானாலொழிய எம்பெருமான் இவனுக்குக் காரியம் செய்யானென்பதே தாற்பரியம். .... (119)

120. த்வயத்துக்கதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமுடையவன்.

த்வயமென்னு மித்த ரஹஸ்யத்துக்கு அதிகாரியாகக் கூடியவன் யாவனென்னில்; உபாயாந்தரமொன்றுமில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யமும், வேறொரு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமையாகிற அநந்யகதித்வமுமுடையவன்.

120, ஸித்தோபாய வரணத்தைக் கூறுமதான த்வய ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது; ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமுமாகிற இரண்டு முடையவனே த்வயாதிகாரியாவான். ஆகிஞ்சந்யமாவது—• நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் • என்கிறபடியே ஒருவிதமான கைம்முதலுமில்லாமை; அநந்ய கதித்வமாவது—• புகலொன்றில்லாவடியேன் • களைகண் மற்றிலேன் • என்கிற படியே வேறு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப் பெற்ற அதிகாரியே த்வயாதிகாரியாவான். .... (120)

121. இவையிரண்டும் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

121. உபாயாந்தர மில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், வேறு ரக்ஷகனில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்நபரித்ராணமென்கிற ரஹஸ்யத்திலே பரக்கவருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அங்கே கண்டுகொள்க.

122. இதில் முற்கூற்றால் பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈச்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால் அச்சேர்த்தியில் அடிமை இரக்கிறது.

இந்த த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தினாலே, பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப்பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகை சொல்லப்படுகிறது; உத்தர வாக்யத்தினாலே, பெருமானும் பிராட்டியுமான அச்சேர்த்தியிலே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணும்படியானது சொல்லப்படுகிறது.

122. இனி த்வயத்தின் வாக்யார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. இரண்டு கூறாக [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற இந்த த்வயத்தில் முதற்கண்டத்தினால்-பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமானது திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. ஸ்ரீமத் என்பதனால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே என்பதனால் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது.] உத்தர கண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தி யிலே கைங்கர்யம் பண்ணவேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. [ஸ்ரீமதே என்று பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தி; நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைங்கர்யப் பிரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்ஸு கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி யைக் காட்டும்.] ... ... (122)

123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம்.

123. இனி பிரதிபதார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச்சொல் பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிராநின்றது. * ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா: * என்கிற ப்ரமாண வசனமும் இங்கே அநுஸந்தேயம். .... (123)

124. ஸ்ரீயதே-ச்ரயதே.

124. இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, *ச்ரீஞ்—ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தியால் நிஷ்பந்நமாகும். ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:. (இது கர்மணி வ்யுத்பத்தி,) ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ:. (இது கர்த்தரி வ்யுத்பத்தி.) .... (124)

125. இதுக்கர்த்தம் எல்லார்க்குமிவளைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள் தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமென்று.

ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே என்ற இவ்விரண்டு வ்யுத்பத்திகளாலும் தேறின அர்த்தம் என்னவென்றால்; 'ஸ்ரீயதே' என்கிற வ்யுத்பத்தியினாலே 'எல்லாராலும் ஆச்ரயிக்கப் படுகிறாள்' என்கையாலே ஸகல சேதநர்களுக்கும் பிராட்டியைப் பற்றியே ஸ்வரூபஸித்தியாகுமென்கை: 'ச்ரயதே' என்கிற வ்யுத்பத்தியினாலே இவள் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கிறாளென்கையாலே இப்பிராட்டிக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூப ஸித்தியாகுமென்கை.

125. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்று பொருள்படுகின்றது. ஸகல சேதநர்கட்கும் இவளைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் ஸித்திக்குமென்றவாறு. கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ஈச்வரனை இவள் ஸேவியா நின்றாளென்று பொருள்படுகிறது. இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமாயிருக்கு மென்றவாறு. ஸகல சேதந விஷயத்திலும் சேஷித்வத்தையும், ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவள் என்று ஸ்ரீசப்தார்த்தம் தேறிற்றாயிற்று. ... ... (125)

126. இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

பிராட்டியை இப்பூர்வ வாக்யத்தில் நிர்தேசிப்பதானது, புருஷகாரத்வமாகிற தன்மையையிட்டு.

126. எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டானாப்போலே இவளுக்குப் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது. உபாய வஸ்துவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையையிட்டு இவளுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பக்ஷம் யுக்தியுக்தமன்றென்க. (126)

127. நீரிலே நெருப்புக்கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

குளிர்ந்த ஜலத்திலும் அணுகவொண்ணாத படியான நெருப்பு (படபாக்நி) தோன்றுவது போல, ஸாரஸந்நமாயிருக்கிற திருவுள்ளத்திலே. சேதநர்களின் குற்றமடியாகச் சீற்றமுண்டானால், அக்குற்றத்தைப் பொறுப்பது இப்பிராட்டிக்காக.

127. எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுங்கூடக் கொடிதான நெருப்பு கிளருமாபோலே, ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தானவன் திருவுள்ளத்திலே சேதநன் அளவுகடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பது முண்டே; அங்ஙனே சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப்பிராட்டிக்காக. தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தை யாற்றி தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவள்; ஆகையாலே ஸம்பந்த வுணர்ச்சியுள்ளவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயாம். (127)

128. இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்நியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

இப்பிராட்டியானவள் ஸகல சேதநர்களுக்கும் மாதாவாய், இவர்கள்படும் கஷ்டங்களைக் கண்டு ஸஹித்திருக்கமாட்டாமல், அவனுக்கு ஸஹதர்மசாரிணியாயும் பரம போக்யையாயு மிருக்கையாலே தட்டுத் தடங்கலொன்றுமில்லாத புருஷகாரமாகக் கூடியவள்.

128. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோவென்னில், *அகில ஜகந்மாதரம்* என்கிறபடியே சேதநர்கட்கு இவள் மாதாவாய், அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய வருத்தம் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதேயிருக்கிறவொருதன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்நியாய் *பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு* என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கிறவொரு தன்மையும் உடையளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷகாரம் செய்பவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; எவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று. யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்ய வேணுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றிபெற்றே தீரும்படியான வால்லப்ய மிருக்க வேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புஷ்கலமென்று நிருபிக்கப்பட்டதாயிற்று. (128)

129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன்சொல்வழிவருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே.

ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம் பண்ணமுயன்ற மாருதியையும் பொறுப்பித்த பிராட்டி, தான் சொன்னபடி கேட்கும் கணவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லவள் என்பது கைமுதிகந்யாய ஸித்தமன்றோ.

129. இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான்; ஈச்வரனோ கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டி தான் என்னசெய்ய முடியும்? என்னில்; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆக்ஷேபமாகும். இவள்

சிறையிருந்த காலத்தில் இவளைப் பத்து மாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளும் படுத்தின ராக்ஷஸிகளின் கொடுமையை மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அனுமான் "பெருமாள் வெற்றிபெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்" என்று ஆறியிருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து, 'இவ்வரக்கிகளின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருக்குமெனக்கு இடமளிக்க வேணும்" என்று (பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்மிறுங்களுன அவ்வனுமானையுமுட்பட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமாயணப் பிரஸித்தம். அப்படிப்பட்டவிவள் * அல்லிமலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான் * என்கிறபடியே தன் போக்யதையிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவனுய், *நின்னன்பின் வழிநின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக* என்கிறபடியே "மாயாமிருகத்தின் பின்னே போ" என்ருலும் விளைவதறியாதே அதின் பின்னே தொடர்ந்து போமவனுய் இப்படி தனக்கு விதேயனுய் ரஸிகனுயிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லளென்பதுபற்றிக் கேட்கவேணுமோ? .... (129)

130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்யமென்கிறது.

ஸ்ரீசப்தத்திற்கு அடுத்தபடியுள்ள மதுப் ப்ரத்யயத்தாலே, இந்த திவ்ய தம்பதிகளின் சேர்த்தி எப்போதுமுள்ளதென்று காட்டப்படுகிறது.

130. 'ஸ்ரீமத்' என்கிற பதத்தில் ப்ரக்ருதியான ஸ்ரீ என்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று; அதன்மேல் ஏறிக்கிடக்கும் மதுப்பென்கிற பிரத்யயத்தின் பொருள் இனிமேல் விவரிக்கப்படுகிறது. 'எப்போதும் கூடியிருத்தல்' என்னும் பொருளில் 'மதுப்பு' வந்திருப்பதாகக் கொள்க. இத்தால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டென்பது சொல்லப்பட்டதாயிற்று. ... . (130)

131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

இப்பிராட்டியோடு கூடியே ஈச்வரஸத்பாவம்

131. இந்த நித்யயோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கடவது. ஞானம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும் நிரூபகமாகை யாலே இவளோடே கூடியே ஈச்வர வஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க. (131)

132. ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் சேதனனுடைய அபராதத்தையும் கண்டு அகலமாட்டாள்.

எம்பெருமான் கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன் என்பதைக் கண்டும், வந்துபணிகிற சேதநன் மஹாபராதி என்பதைக் கண்டும், ஒரு நொடியும் எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிய மாட்டாள்.

132. இவனுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு; அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லவனுன ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமையையுங்கண்டு "ஐயோ என்னுகுமோ!" என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒருநொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டாள்.

133. சேதனனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைந்து அஞ்சவேண்டா.

அபராதிபட்டு வந்து பணிகிற சேதநனுக்கு, ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யமும் தன்னபராதமுமாகிற இரண்டையும் நினைத்து பயப்பட ப்ரஸக்தியில்லை.

133 இப்படி இவளிருந்து நோக்குகையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதநன் அஞ்ச வேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை. ... ... (133)

134. இத்தால் ஆச்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்க வேண்டாவென்கிறது.

இந்த மதுப் ப்ரத்யயத்தினால், எம்பெருமானைப் பணியுமிடத்தில் பணியவேணுமென்கிற ருசிதான் வேண்டுவது, ஸமய ப்ரதீக்ஷை பண்ணவேண்டிய அவசியமில்லை என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது.

184. அன்றியும். பிராட்டியானவள் எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியேயிருக்கின்றாளென்று தெரிந்துகொள்ளுமளவில் எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேறிற்றாகும். 'புருஷகாரம் செய்பவள் அருகேயிருக்குங் காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேணும்' என்று ஸமயப்ரதீக்ஷை வேண்டியதில்லை; ஆச்ரயிக்கவேணுமென்கிற ருசி பிறக்கவேண்டுவதத்தனையே. ருசி பிறந்தபோதே ஆச்ரயிக்கலாமென்கை. ... ... (184)

135. இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது ; அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

பிராட்டி கூடியிருந்தபடியினாலே, ராவணனிற் காட்டிலும் மஹாபராதியான காகம் உயிர்தப்பிற்று; பிராட்டியின் ஸந்நிதியில்லாமையாலே; காகத்திற்காட்டிலும் குறைந்த அபராதியான ராவணன் மாண்டுபோனான்.

185. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதேயென்பதை விபவாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்துகொள்ளலாம்; ராமாவதாரத்தில், அளவுகடந்த அபராதத்தைச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திற்கு இலக்காய் தலையறுப்புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக்காய்த் தலைபெற்றுப்போனது பிராட்டியின் ஸந்நிதியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவளுடைய ஸந்நிதியில்லாமையினாலேயாம். ஆகவே பிராட்டியின் ஸந்நிதானம் பழுதுபடாதென்று உணர்க. ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று. .... (135)

136. புருஷகாரபலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

137. அவையாவன-வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும் ஜ்ஞானமும் சக்தியும்.

பிராட்டிசெய்கிற புருஷகார க்ருத்ய விசேஷத்தாலே ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியம் தலை மடிந்தவாறே, முன்பு தலையெடுக்கமாட்டாமலிருந்து பிறகு தலையெடுக்க வல்ல வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்யாதி திருக்குணங்களை நாராயணபதம் தெரிவிக்கிறது. [இங்குள்ள நாராயண பதத்திற்கு கல்யாண குணசாலித்வத்திலே முழுநோக்கு என்றபடி.]

136, 137. இனி நாராயணபதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. 'நாராயணன்' என்பதற்குப் பல பல பொருள்கள் உண்டு; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பாநுகுணமாகப் பொருள்கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு, வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஜ்ஞாநம் சக்தி ஆகிற இத்திருக் குணங்களையுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கடவது; ஏனெனில், ஆச்ரயிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங்கொண்டு 'இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசீகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பலத்தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின் கீழ் தலையெடுக்கப் பெறுமலிருந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலையெடுக்குமவையான குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணும். ... ... (136, 137)

138. குற்றம்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம்; கார்யம் செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வம் கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌசீல்யம்; கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள்.

தன் குற்றங்களைத் தான் கண்டு அஞ்சாமைக்கு அவனுடைய வாத்ஸல்யகுணம் உதவும். நம் காரியம் அவச்யம் செய்வனென்று உறுதிகொண்டிருப்பதற்கு ஸ்வாமித்வ குணமுதவும். மிக்க பெருமை பொருந்திய ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு நைச்யாநுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்காமைக்கு ஸௌசீல்யமுதவும். கண்ணாலேகண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு ஸௌலப்யமுதவும். ப்ராப்தி விரோதிகளைக் கழித்து ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிவைப்பதற்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உதவும்.

138. இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்னவெனில்; ஆச்ரயிக்க வந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு **வாத்ஸல்யம்**; வாத்ஸல்யமாவது கன்றினிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதருடைய தோஷத்தை [*என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்* என்கிறபடியே] போக்யமாகக் கொண்டு, *பாலேபோல் சீர்* என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, *ந த்யஜேயம் கதஞ்சந* என்று ஒருநிலைநின்று ரக்ஷித்தருள்வன். ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக்கண்டு அஞ்சாமைக் குடலாம். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ' வென்று சங்கியாமல் 'அவசியம் காரியம் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற்குறுப்பு **ஸ்வாமித்வம்**. உடைமையை உடையவனாயிருக்குமிருப்புதான் ஸ்வாமித்வமென்பது. சேதநன் விமுகனான தசையிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான உறவுமுறையாம். ஆகவே, இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே திருவனென்று துணிகைக்கு உடலாம். உபயவிபூதிக்

கும் கடவனுயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசகமான ஸ்வாமித்வத்தைக்கண்டு (சேதநன்) தன் தாழ்வை யநுஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு ஸௌசீல்யம். எல்லாரோடுமொக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌசீல்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின்வாங்காமைக்கு உடலாம். அதீந்த்ரியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலேகண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு ஸௌலப்யம். தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவதேயன்றோ ஸௌலப்யமாவது. * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனுன தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாந சக்திகள். இந்த சேதநன் கீழ் நின்ற நிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமானறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞாநம் உறுப்பு; அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாந சக்திகள் உடலாம். .... (138)

139. இங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

இந்த குணங்களியிலே சொல்லப்பட்ட ஸௌலப்யகுணத்திற்கு முடிந்த நிலம் எது வென்றால், தமருகந்ததெவ்வுருவ மவ்வுருவமாயிருக்கும் அர்ச்சை நிலை.

139. கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லையான நிலம் எதுவென்றால் * தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே * என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனியாகக் கொண்டு நித்யஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். .... (139)

140. இதுதான் பரவ்யூஹ விபவங்கள்போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படியிருக்கும்.

141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள்பக்கலிலே காணலாம்.

இவ்வர்ச்சாவதாரமானது, இப்போது உதவாத பரவ்யூஹ விபவங்கள் போலல்லாமல், ஸதா ஸாக்ஷாத்கார யோக்யமாயிருக்கும்

கீழ்ச்சொன்ன இக்குணங்களெல்லாம், இவை காண விரும்பும் நமக்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

140, 141. இந்த அர்ச்சாவதாரமானது தேச விப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரவ்யூஹங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி போன விபவாவதாரங்கள் போலுமல்லாமல் அணித்தாகி ஸதா ஸந்நிதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணாலே காணலாம்படி யிருக்கும். ... ... (140, 141)

142. திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும் வைத்தஞ்சலென்ற கையும் கவித்த முடியும் முகமும் முறுவலும் ஆஸனபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

திருக்கைகளிலே தரித்திருக்கிற திருவாழி திருச்சங்கு முதலான திவ்யாயுதங்களும், அபய முத்ரையோடு கூடின திருக்கையும், திருமுடியிலணிந்து கொண்டிருக்கிற திருவபிஷேகமும், திருமுகமண்டலமும், அதில் தோன்றும் புன்சிரிப்பும்,

(தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானென்கிறபடியே) கீழுள்ள ஆஸனபத்மத்திலே யழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டு எழுந்தருளிநிற்கிற நிலைதான் ஸம்ஸாரிகளான நமக்கு ரக்ஷகம்.

142. ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமாகவும் ஆச்ரித கார்யாபாதகமாகவும் கீழ்விவரித்த திருக்குணங்களெல்லாம் இவை காண விருப்பமுடையார்க்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணத்தகும். (எங்ஙனே யென்னில்;) ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு ப்ரகாசகமாம்படி திருக்கைகளிலே தரித்துக் கொண்டிருக்கிற திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்யத்திற்கு ப்ரகாசகமாம்படி வைத்த அபய ஹஸ்தமும், ஸ்வாமித்வப்ரகாசகமாகக் கவித்த திருவபிஷேகமும், ஸௌசீல்ய ப்ரகாசகமான திருமுகமும் முறுவலும், அனைவர்க்கும் கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌலப்யத்திற்கு ப்ரகாசகமாக ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டன்றோ நம்பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிறபடி. இந்த நிலையே நமக்கு ரக்ஷகம். ... . (142)

143. ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங்களிரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றம்.

(திவ்யாயுதங்களும் கிரீடமும் ரக்ஷிக்கைக்கு உடலாகவும் போக்யங்களாகவும் காண்கையாலே) ரக்ஷகத்வமும் போக்யத்வமுமாகிற இவையிரண்டும் கீழ்ச்சொன்ன நிலைகொண்ட திருமேனியிலே நமக்குத் தோற்றும்.

143. எம்பெருமானையே உபாயமாயும் உபேயமாயும் கொள்ளுகிறவர்களுக்கு உபாயத்வத்திற்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரம் ரக்ஷகத்வம்; உபேயத்வத்திற்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரம் போக்யத்வம்; இவையிரண்டும் நம்பெருமாள் திருமேனியிலே அநுபாவ்யமாகும். ரக்ஷண பரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடும் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றும்; அவைதானே அழகுக்கும் உடலாய், அபயஹஸ்தமும் முகமும் முறுவலும் திருவடிகளும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லை நிலமாயிருக்கையாலே போக்யத்வம். ஆக இவ்வளவும் நாராயணபதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. (143)

144. சரணௌ—திருவடிகளை

145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

'சரணௌ' என்கிற த்விவசநத்தால், இணைத்தாமரை யென்னலாம்படியான சேர்த்தியழகையும், இரண்டுக்குமேல் மற்றொன்றை ஸஹியாமையாகிற உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

144, 145. இனி 'சரணௌ' என்கிற பதமுள்ளது. 'திருவடிகளை' என்று அதற்குப் பொருள். இது த்விவசநாந்த பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லிற்றாகிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் * இணைத்தாமரையடியெம்பிரான் * என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச் சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது. அதுவன்றியும் உபாயபூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்; ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஜாத்யேகவசநமென்று கொண்டு பல

வ்யக்திகள் பொருளாகவுங் கூடும்; பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யக்தியே பொருளாகவுங் கூடும். த்விவசநமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு இடந்தர மாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவில் ஸஹாயாந்தரத்தை அபேக்ஷியாமையாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ... ... (144, 145)

146. பிராட்டியுமவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலா யிருக்கும்.

புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் ஸ்வதஃ ரக்ஷகனான அப்பெருமானும் கைவிட்டாலுங்கூட திருவடிகள் ஒருபோதும் விடமாட்டா; பற்றினவர்களை நழுவவிடாமையாகிற திண்மையை யுடைத்தாயிருக்கும்.

146. ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பற்றுகிறேனென்னுமல் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்றதான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ள தென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும், ரக்ஷகனுகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா: * வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் * என்கிறபடியே பற்றினாரை ஒருகாலும் நழுவவிடாத திண்மையை யுடைத்தாயிருக்கும். அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம் * என்று நின்றார்களன்றோ.

147. சேஷிபக்கல் சேஷபூதனிழியும் துறை; ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே.

ஸர்வ சேஷியான எம்பெருமானிடத்திலே ஆச்ரயிக்க விருக்கிற சேஷபூதன், தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தக்கபடி வந்து புகும் துறை திருவடிகள்; குழந்தை தாயின் முலையிலே வாய்வைக்குமா போலேயாம் இது.

147. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதுந்தவிர, இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகை ப்ராப்தம். ஸ்தநந்தய ப்ரஜையானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க விழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். .... (147)

148. இத்தால் பிராட்டிக்கிருப்பிடமாய் குணப்ரகாசகமுமாய் சிசுபாலனையுமகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது.

திருமேனியில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னவித்தால், ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானமாய், திருக்கல்யாண குணங்களை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுமதாய், தூஷிப்பதே தொழிலான சிசுபாலனையுங்கூட *டுபடுத்திக் கொள்ளுமியல்வினதான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தளவும் அர்த்தமாகும்.

148. திருவடிகளைச் சொன்ன விது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்திற்சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் * பலபலநாழுஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலனையுங்கூடத் திருத்தி * சேட்பால் பழம்

பகைவன் சிசுபாலன், திருவடிதாட் பாலடைந்த* என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளு மியல்வினதான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறதென்கை. ... (148)

149. 'சரணம்'—இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

'சரணம்' என்கிற பதத்திற்கு இனிப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. (இதன் பொருள் யாதெனில்;) வேண்டியவற்றைப் பெறுதற்கும் வேண்டாதவற்றைப் பரிஹரிப்பதற்கும் தப்பாத ஸாதநமாக என்பது பொருள்.

149. த்வயத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்யபாப ரூப கருமங்களென்ன—ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரம பதத்தை ப்ராபிக்கையும் பரமபுருஷனைக் காண்கையும் குணநுபவ கைங்கரியங்களுமாகிய இவை இஷ்டங்களாம். ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று. ... ... (149)

150. இத்தால் ப்ராப்யம்தானே ப்ராபகமென்கிறது.

திருவடிகளை உபாயமாகச் சொன்னவிதனால்: முடிவில் பேருகப் பெறவேண்டிய வஸ்துவே உபாயம் என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது

150. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகிற வித்தால் உபேயமானது தானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறுமாயிருக்கிறபடி கிடையாதென்க. ... ... (150)

151. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே.

முன்னேயுள்ள 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ' என்கிற ஸமஸ்தபதத்தில் சொன்னவையான பிராட்டியோடு கூடியிருத்தல், கல்யாணகுணமுடைமை, திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைமையாகிற மூன்றும், திருநாட்டிலே இவனுக்கு அநுபவிக்கப்பட வேண்டிய விஷயங்களாகச் சொல்லுகையாலே ப்ராப்யமன்றோ.

151. கீழே உபேய ப்ரஸங்கமுண்டோ வென்னில், *ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ* என்று ஸமஸ்தமான கீழ்ப்பதத்தில் 1. லக்ஷ்மியோடு கூடியிருத்தல், 2. கல்யாணகுணங்களுடைமை, 3. திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடியிருத்தல் ஆக மூன்று விஷயங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வன்றோ; இவை மூன்றும் சேதநனுக்கு அநுபவ விஷயமாகச் சொல்லப்படுமவை யாகையாலே அவை உபேயங்களா மென்றுணர்க. .... (151)

152. இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறுவித்தனை.

இயற்றை ப்ராப்யமாகவே கொள்ளவேண்டிய இந்த சேதநன், தான் வேறு செய்யலாவதொன்றில்லாமையாலே அவற்றை உபாயமாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று.

152. ஆனால் இத்தை உபாயமாக்குகிறது ஏனென்னில்: அகிஞ்சநனுய் அநந்யகதியாயிருக்கிறவிவன் தன் செயல்மாட்சியாலே உபேயமானது தன்னையே

உபாயமாக்குகிருனித்தனை. உலகில் போக்யமான பாலையே மருந்தாக்கும்படியாக நேர்ந்துவிடுகிறதன்றே. அதுபோல. ... . (152)

153. * சரணௌ சரணமென்கையாலே உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்தமான உபாயமென்கிறது

உபேயமான திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகிறவித்தாலே உபாயோபேயங்கள் வெவ்வேறுயிருக்கிற இதர விஷயங்களிற்காட்டிலும் வாசிபெற்ற உபாயம் இது என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

153. உபேயமான வஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணமான வுபாயம் இது என்றதாயிற்று. ... . (153)

154. ப்ரபத்யே—பற்றுகிறேன். 155. வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றிலும் பற்றுக்கு இழவில்லை; * ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமாகக் கடவது.

வாக்காலே மாத்திரம் பிரார்த்திப்பதும் கைகூப்புவதுமாகிய இவற்றைச் செய்தாலும் பேறு பெறக் குறையில்லை; (ஆனாலும்) ஞானத்தாலே முக்தியென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, அத்யவஸாய ரூபமான பற்றுதலாகக் கடவது.

154, 155. ப்ரபத்யே என்றது பற்றுகிறேனென்றபடி. ரக்ஷித்தருளவேணு மென்று வாயினால் பிரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகூப்புதல் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் ஸித்திக்கக் குறையில்லை: ஆனாலும் * ந்தஜ்ஜ்ஞாநாத் முக்தி: * என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷ மென்கையாலே இங்கு மாநஸமான பற்றுதலே சொல்லிற்றுகக் கடவது. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒருஅத்யவஸாயமேஇந்த ஞானமாம்.

156. உபாயம் அவனாகையாலும் இவை நேரே உபாயமல்லாமையாலும் இம்மூன்றும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை.

பேற்றுக்கு உபாயம் எம்பெருமானே யாகையாலும் மனமொழி மெய்களாலேயாகும் பற்றுதல்கள் ஸாக்ஷாத்தாக உபாயமல்லாமையாலும், மாநஸிக வாசிக காயி கங்களான மூன்று பற்றுதல்களும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை.

156. மாநஸிகம் மாத்திரமே போதுமோ? * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே அடைந்த* என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றாலும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாவோ வென்னில், இம்மூன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏனென்னில், பற்றப்படுகிற ஈச்வரனே பலன் ஸித்திக்கைக்கு உபாயமாகையாலும், மனமொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயம்போல் தோன்றிக் கழிந்து போமதொழிய ஸாக்ஷாத் உபாயமல்லாமையாலும், பலன் ஸித்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்வீகாரமொன்றுமே போதுமானது. .... (156)

157. வர்த்தமாந நிர்த்தேசம் ஸத்வம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கைக்காக.

பற்றுகிறேனென்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லியிருப்பதானது, ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அநுதபித்து பயப்பட்டபோது, அநுஸந்திப்பதற்குறுப்பாக.

157. * நின்னடியிணையடைந்தேன் * * அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன் * என்றுப்போலே இறந்த காலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்ரபத்யே—பற்றுகிறேன்] என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிறவிவன் ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலும், அது தான் ஒருகால் செய்தற்ற பின்பு மீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முந்துற்ற ப்ரபத்தியை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி. ... (157)

158. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும் காலக்ஷேபத்துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்

இதரோபாயங்களில் மனஸ்ஸு ஓடாதபடிக்கும், வேறொன்றாலே போதுபோக்கவரிதாகையாலே இதையேகொண்டு காலக்ஷேபம் செய்யவும், இதனுடைய பரம போக்யதையாலே விடவொண்ணாகையாலும் இவ்வநுஸந்தானமே நிரந்தரமாக நடக்கும்.

158. முன் வாஸநையாலே அவசமாக உபாயாந்தரங்களிலே நெஞ்சு செல்லாமைக்காகவும், இவ்வநுஸந்தானத்தாலொழியப் போதுபோக்க வரிதாகையாலே இதைக்கொண்டு காலக்ஷேபத்துக்காகவும், இதினுடைய இனிமையாலே விடமாட்டாமையாலும் இவ்வநுஸந்தானம் இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதாம். இதற்காகவும் 'ப்ரபத்யே' என்று நிகழ்காலமாகக் கூறிற்றென்று கொள்க. ... (158)

159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும்

பலன் கைபுகுவதற்காகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று நினைத்தால், ஸித்தோபாயம் குலையும். [கார்யகரமாகாது என்கை.]

159. ஆகக் கீழ்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக வல்லாமல் பேற்றுக் குறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று நினைத்தால் ஸஹாயாந்தரத்தின் சேர்க்கையை ஸஹிக்கமாட்டாததான ஸித்தோபாயமானது சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவிப்போம். [அதாவது தான் கார்யகாரியாக மாட்டாதென்கை.] ஆக இவ்வளவும் த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. .... (159)

160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

த்வயத்தில் உத்தரகண்டத்தாலே கைங்கரியமாகிற பலன் சொல்லப்படுகிறது.

160. (இனி உத்தரவாக்யத்திற்கு அர்த்த முரைக்கப்படுகிறது.) ஸர்வ ஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கரியமே உத்தர வாக்யத்திற்குத் திரண்ட பொருள். .... (160)

161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

கைங்கர்யந்தவிர வேறொரு பலனுக்காக வன்று இவ்வநுஸந்தானம் என்று கருத்து.

161. பூர்வ வாக்யத்தில் உபாய ஸ்வீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிறவிதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில்; பூர்வ வாக்கியத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாதநம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேறொரு பலனுக்காகவன்று, பகவத் கைங்கர்ய ஸித்திக்காகவே என்றதாகத் தேறுகின்றது. ... ... (161)

162. உபாயாந்தரங்களைவிட்டு சரமோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற இதரோபாயங்களை விட்டு இதற்குமேலில்லை யென்னும்படியான ஸித்தோபாயத்தை (கீழ் வாக்யத்தாலே) பற்றினாப்போலே, இதர பலன்களான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு, இனி இதுக்குமேலில்லை யென்னலாம்படி சரமமான பலனை (கைங்கரியத்தை) ப்ரார்த்திக்கிறது.

162. மற்ற பலன்களைவிட்டு இந்தப் பலனை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென்னென்னில்; உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களைவிட்டு சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே, உபேய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத் கைங்கர்யத்தை] வேண்டுவது ப்ராப்தமேயன்றோ. ... ... (162)

163. இவனர்த்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ வென்னில்.

164. இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்.

அஜ்ஞனான இந்த சேதநன் ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ? எல்லாமறிந்த ஸர்வேச்வரன் இவனுடைய நினைவிலுள்ளதை யறிந்து தரமாட்டானோ வென்னில், (அதிலொரு குறையில்லை; ஆனாலும்) இவன் வாய் திறந்து அபேக்ஷிக்குமது கேட்டால், நெஞ்சு குளிரும். (அதற்காக ப்ரார்த்திக்கவேணுமென்கை)

163, 164. "உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறிதி" என்கிறபடியே நினைவறியுமவனான எம்பெருமான் பக்கலிலே ப்ரார்த்தனை வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞனான அவன் இவனது நினைவை அறியமாட்டானோ வென்னில், நெடுங்காலமாக இதர பலன்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில் நசையற்றுக்கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தையபேக்ஷிக்கிற பாசுரம் கேட்டவாறே சேஷியான அவனுடைய திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக்காகவே அபேக்ஷிக்கிறதித்தனை, ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக்கிடந்த குழந்தை, ரோகம்தீர்ந்து பசிவிளைந்து சோறு வேணும் தாயே! என்றபேக்ஷிக்குமது கேட்டால் பெற்றதாய் உகக்குமா போலே இதனைக் கொள்க. .... (163, 164)

165. ஸ்ரீமதே. 166. பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

165, 166. இனி, ஸ்ரீமதே என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறது, ஸ்ரீசப்தத்திற்குப் பூர்வ வாக்கியத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்

பத்திகளும் அர்த்தமும், மதுப்புக்கு அர்த்தமான நித்யயோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத் தக்கது ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு—பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாம். ... . (165, 166)

167. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனுமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய் கைங்கர்ய வர்த்திகையுமாயிருக்கும்.

ஈச்வரன் மோக்ஷமளிப்பவனும் போது, பிராட்டியானவள் (உபாயத்வத்தில் அந்வய மற்று) புருஷகார க்ருத்யத்திலே ஊன்றி யிருப்பள். அப்பெருமான் கைங்கரியத்தைக் கொள்ளுகிற உபேயனும்போது, பிராட்டி தானும் கைங்கரியம் கொள்ளுமவளாயும் சேதநன் செய்யுங் கைங்கரியத்தை எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாக்குமவளாயு மிருப்பள்.

167. பிராட்டியின் நித்யயோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்குமிருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ளவேணும். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளவில் இவள் புருஷகாரமாயிருப்பள். அவன் சேதநர்க்கு கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய் ப்ராப்யனுமளவில் தானும் அவனைப் போலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்குமவளாயிருப்பள். ஆகவே, பூர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷகாரத்வோபயுக்தமென்றும், இப்போது உத்தர வாக்யத்தில் சொல்லுகிற நித்ய யோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியாகைக்காகவும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்ததென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. ... ... (167)

168. இதிலே திருமந்த்ரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது

இந்த உத்தரவாக்கியத்திலே திருவஷ்டாக்ஷரத்தில் • நாராயணாயவில் அஸ்பஷ்டமாகச்சொன்ன கைங்கர்யத்தை, (பிராட்டியும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியென்று காட்டுகையாலே) ஸுஸ்பஷ்டமாக அநுஸந்திக்கிறது.

168. முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்திலே 'நாராயணாய' என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாகவேணும் என்கிற இவ்வளவேயொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப்பவனாக வேணுமென்றும், அடிமை செய்யுமவன் மமகாரமற்றவனாக வேணுமென்றும் அங்குச் சொல்லிற்றில்லையே. அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தில் உத்தரபதத்திற்கு இவ்வுத்தரவாக்கியம் விவரணமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. ... ... (168)

169. இளையபெருமாளைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

(காட்டில் இருவருமான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணின) லக்ஷ்மணனைப் போலே, திவ்ய தம்பதிகளைக் குறித்து அடிமை செய்வதுதான் ஸ்வரூபமாகும்.

169. இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தந்தான் என்னென்னில்; இளையபெருமாள் சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யப் பாரித்து அப்படியே அடிமை செய்து காட்டினராகையாலே, அவரைப்போல இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்க. மிதுந சேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுந கைங்கர்யமன்றோ ஸ்வரூபப்ராப்தம். ... (169)

170. அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

சேதநன் தான் செய்யவேணுமென்று கோருகிற கைங்கரியமானது தனக்கு லபிப்பதும் ரஸ்யமாவதும் பிராட்டியும் பெருமாளுமான சேர்த்தியிலேயாம்.

170. இன்னமும், ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் உபேக்ஷியாமல் கைங்கர்யம் கொண்டருளும்படி பண்ணுமவள் பிராட்டியாகையாலே இவன் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப் பெற்றுக்களித்த இளைய பெருமாளுக்குப்போலே இவன் பிரார்த்திக்கிற அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தியிலேயாம். ... ... (170)

171. 'நாராயணாய' 172. ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு.

171, 172. இனி 'நாராயணாய' என்கிற பதத்துக்குப் பொருளுரைக்கப்படுகிறது நாராயணத்வமாவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு என்றபடி. கைங்கர்ய ப்ரகரணமாகையாலே இப்பொருள் தான் பொருந்தும். கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றோ. [சேஷி - ப்ராப்தனான ஸ்வாமி] ... ... (171, 172)

173. இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

இந்த உத்தரவாக்யஸ்த நாராயணபதத்திலே, (கைங்கர்ய ருசிக்குமுன்னே அநுபாவ்யமான) திவ்யமங்கள விக்ரஹமும் திருக்கல்யாண குணங்களும் விவக்ஷிதமாகும்.

173. கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர்யத்துக்கு முன்னடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும், ... — (173)

174. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

(ஆனாலும்) சேஷித்வமென்கிற ஒரு குணம் மிகவும் விவக்ஷிதமாயிருக்கும்.

174 ஸகல குணங்களும் அநுபவிக்கப் படுமவையானாலும் இவ்விடத்தில் சேஷித்வமென்கிற குணத்திலே முக்யமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏனென்னில், இங்குச் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே ... ... (174)

175. ப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

ஸ்வரூபாநுரூப விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமேயன்றோ ரஸித்திருக்கும்.

175. அப்ராத விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ இவனுக்கு ரஸிப்பது; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று.

176. இந்த சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லும்.

176. இனி, நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்திக்கு அர்த்தஞ் சொல்லுகிறது. இந்த சதுர்த்தி கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷத்வஜ்ஞாநகார்யமான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றதென்கை மிகவும் உசிதம். ... ... (176)

177. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

கைங்கர்யமானது ஆத்மாவுள்ளவரையில் ஒழிக்கவொழியாதது.

177. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமானது கைங்கர்ய மில்லாதபோது ஸத்தைபெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்கும். ... ... (177)

178. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

178. நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேணுமோவென்னில், ப்ரார்த்தநா விசேஷமில்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலே அதை நித்தியமாகப் பிரார்த்தித்தே பெறவேணும். ... ... (178)

179. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும்.

சேஷியான ஈச்வரனுக்கு ப்ரீதிரூபமான ஒரு சிறப்பை யுண்டுபண்ணுகை சேஷப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு, தன் ஸ்வரூபத்தை நிரம் பெறுவிப்பதும் அவனுக்கு முகோல்லாஸகரமுமாயிருக்கும்.

179. சேஷிக்கு அதிசயாவஹமல்லாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வ மில்லாமையாலே, சேஷியான எம்பெருமானுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிசயத்தை விளைப்பது சேஷபூதனானவனுக்குத் தன் ஸ்வருபலாபமுமாய், அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருப்பதுபற்றி ப்ராப்யமுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே இது நித்யமாக ப்ரார்த்திக்கத் தக்கது. (179)

180. 'நம:' 181. கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

நம:பதமானது கைங்கர்ய விரோதியைக் கழிக்கிறதாயிருக்கும்.

180, 181. இனி நம:பதத்திற்குப் பொருள் கூறப்படுகின்றது. நமச்சப்தமானது பொதுவாக அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்த்ரத்தில் நடுவிலுள்ள நமச் சப்தம்போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாயவிரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்ய பிரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாகவுள்ள தாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. .... (180, 181)

182. களையாவது தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

(அநுபதத்தினால் கழிக்கப்படுகிற) கைங்கர்ய விரோதியாவதென்னென்னில், தன்னுடைய ஆனந்தத்திற்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை.

182. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்ஙனே நினைத்துப் பண்ணலாகாது. “பகவந்முகவிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம்” என்கிற ப்ரதிபத்தியே நடக்கக் கடவது. இதில் தான் போக்தா என்கிற பிரதிபத்தியும் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும். .... (182)

183. இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்.

(விரோதி நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற) இந்த நமஸ்ஸிலே, அவித்யை கர்மம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஆகிற எல்லா விரோதிகளின் நிவ்ருத்தியும் விவக்ஷிதம்.

183. இன்னமும் இந்த கைங்கர்ய பிராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இந்த நமஸ்ஸிலே தள்ளுண்டுபோம். அவையாவன—கர்மோத்பத்திக்குக் காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யை, அதன் கார்யமான கர்மங்கள், அதடியாகவரும் பிரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஆகிய எல்லாம். ... . (183)

184. *உனக்கே நாமாட்செய்வோமென்னும் படியேயாகவேணும்.

உனக்கே உகப்பாக நாங்களடிமை செய்யவேணுமென்கிற அத்யவஸாயமுண்டாகவேணும்.

184. ஆனாலும் நமஸ்ஸுக்குப் பிரதானமான அர்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தியாகையாலே அந்த அநுஸந்தானமே நெஞ்சில் அதிகமாகச் செல்லவேணும். கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் [*உனக்கே நாமாட் செய்வோம்*] உனக்கு மெங்களுக்கு மாயிருக்குமிருப்பு தவிர்ந்து உனக்கே உகப்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேணும் என்கிறபடியே சேஷிக்கே உகப்பாகப் பண்ணவேணும். • தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே • என்று நம்மாழ்வாருமருளிச் செய்தார். .... (184)

185. ஸௌந்தர்யமந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்னகைங்கர்யமுமப்படியே.

அவனுடைய வடிவழகில் ஈடுபடுகை கைங்கர்யத்திற்கு இடையூறாயிருக்கும். நமஃபதார்த்தாநுஸந்தானம் கலசாத கைங்கர்யமும் அவத்யமே.

185. இந்த கைங்கர்யத்துக்கு விக்னங்களுண்டு. எம்பெருமானுடைய திருமேனி யழகும் சித்தாபஹாரியாய் கைசோரப் பண்ணுகையாலே கைங்கர்யத்துக்கு இடையூறாகும். இந்த நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியில் சொன்ன கைங்கர்யமும் அபிமத விஷயத்தில் செய்யும் பணிவிடைபோலே தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே அவனுடைய முகமலர்த்தியையே புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டவிவனுக்கு அதுவும் இடையூறுதான். .... (185)

186. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையுமென்றமுண்டு.

கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திப்பது நித்யமாய்ச் செல்லுவது போலே நமஸ்ஸிலாகும் விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தநையும் பந்ததசையில் மாத்திரமன்றிக்கே முக்தி தசையிலுமுண்டு.

186. இப்படியாகையாலே இவ்விரோதி நிவ்ருத்தியின் பிரார்த்தநை இடைவிடாமல் நடக்கும். அதாவது சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய பிரார்த்தனையானது ஏதோ வொருகாலுண்டாமதல்லாமல் நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே இந்த நமஃ பதத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனையும் இங்கிருக்கும் காலத்தோடு பிராப்யபூமியில் போனகாலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலத்திலும் நடக்கக்கடவதா யிருக்குமென்கை. ... ... (186)

187. *மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கு* என்று நின்றதிறே.

நித்யஸூரிகள் பேசும் பாசுரமாக ஆழ்வாரெடுத்துக் காட்டின பாசுரத்திலே இந்த விரோதி நிவ்ருத்திப்ரார்த்தநையும் காணலா யிருந்தது.

187. கந்தல் கழிந்தவிடமான நித்யவிபூதியிலுங்கூட கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபோக்த்ருத்வப் பிரதிபத்தியாகிற விரோதி விளையுமோ வென்னில்; *மருந்தே நங்கள் போக மகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரான்* என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்யுமது கண்டால், விஷய வைலக்ஷண்ய மடியாக வரும் ஸ்வபோக்த்ருத்வ புத்தி அங்கும் விளையுமென்று தெரியாநின்றதே. "நங்கள்போக மகிழ்ச்சிக்கு மருந்தே!" என்றன்றோ நித்யஸூரிகளும் சொல்லும் பாசுரம். "உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆனந்தத்துக்கு ஸ்வபோக்த்ருத்வ புத்தியை விளைவித்து ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே!" என்பது பாசுரத்தின் பொருள். இதனால் பரமபதத்திலும் நமஸ்ஸின் அநுஸந்தானத்திற்கு ப்ரஸக்தி யுண்டென்பது காட்டப்பட்டது. ... (187)

மாமுனிகள் திவ்யஸூக்தி ஸாரார்த்தமாலிகையில்

முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

முமுக்ஷுப்படி—சரமச்லோகப்ரகரணம்

188. கீழ் சில உபாயவிசேஷங்களையுபதேசிக்க, அவை துஷ்கரங்களென்றும் ஸ்வரூப விரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக்குறித்து அவனுடைய சோக நிவ்ருத்த்யர்த்தமாக இனி இதுக்கவ்வருகில்லை யென்னலாம்படியான சரமோபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே சரமச்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

சரமச்லோகார்த்த ஸாரஸங்க்ரஹம்

(அவ.) கீழே த்வயார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டது. அந்த த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தினால் உபாயவரணமன்றோ சொல்லப்படுகிறது. அதனை ஸர்வேச்வரன் தானே விதிக்கிறானாதலால் அது அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கும் என்பதுதான் கீதையில் ஸாரமான "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:" என்கிற ச்லோகத்தினால் நன்கு விளங்குவதால் இந்த ச்லோகத்தை நம் முன்னோர்கள் மூன்றுவது ரஹஸ்யமாக அநுஸந்திக்க நியமித்தருளினார்கள். இந்த ச்லோகத்தில் சரணவரணம் ஸர்வேச்வரனாலேயே விதிக்கப்படுகிறதென்பது மாத்திரமேயல்ல; வரணத்திற்கு அங்கமான உபாயாந்த பரித்யாகமும், வரணத்தில் உபாயத்வ புத்தியைத் தவிர்த்தலும், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகல பாபவிமோசனமுமாகிய இவையும் பிரதிபாதிக்கப்படுகையால் இந்தச்லோகம் த்வயத்திற்கு விவரணமாயுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தம் கேட்கைக்காகவே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளினதாக ஸம்பிரதாயம். நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்து எம்பெருமானாருடைய ஆஸ்திக்யத்தையும் ஆதரத்தையும் பரீக்ஷிக்கைக்காகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி மாஸோபவாஸங்கொண்டு ப்ரதிஜ்ஞையும் பெற்றுக்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்ததாகவும் ப்ரஸித்தம். ... ...

188. இதற்கு சரமச்லோகமென்று எதனால் திருநாமமாயிற்றென்னில்; சரமமான உபாயத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் ச்லோகம் சரமச்லோகம் என்று விவக்ஷிதம். இந்த ச்லோகத்துக்குக் கீழே பல அத்யாயங்களிலே கருமயோகம் ஞானயோகம் முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விரிவாய் உபதேசித்தருளினான் கண்ணபிரான்; அதைக்கேட்ட அர்ஜுநன் அவை அநுஷ்டிக்க எளியனவல்லவென்றும், பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வ ப்ரயத்ந ரூபங்களான இவை விரோதிகளென்றும் நினைத்து 'இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெறுவதென்று ஒன்றுண்டோ; இனி இழந்தே போமித்தனை' என்று சோகித்து நின்றான். அன்னவனைக்குறித்து அவனுடைய அந்த சோகம் போகைக்காக, அநுஷ்டிக்கவெளிதாய் ஸ்வரூபாநுரூபமான இந்த சரமோபாயம் அருளிச்செய்யப்பட்ட தாகையாலே, சரமோபாய ப்ரதிபாதகமான ச்லோகம் சரமச்லோகம் என்று கொண்டு வழங்கலாயிற்று. (சாகபார்த்திவபதம் போலே மத்யம லோபி ஸமாஸமென்க.) ... (188)

189. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிருன். உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிருன்.

189. இந்த ச்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டு படியாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. உபாயபூதனுன ஸர் வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது.(189)

190. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது உபாயபரிக்ரஹம்.

190. அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிப் பதேயாகும்; (அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்க.) (190)

191. அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிருன்.

191. ஆனுல் அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை மாத்திரம் சொல்லாதே ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய என்று உபாயாந்தரங்களை விடுகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில்; அங்கியான உபாய ஸ்வீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல் லப்படவேண்டுகையாலும் உபாயாந்தர பரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடே கூட விதிக்கிறபடி. ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமாகச் சொன்ன கைகாலலம்புகை முதலானவற்றையொழிய அவை (ஆசமநாதிகள்) அனுட்டிக்கவொண்ணுதாப்போலே இங்கும் அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர பரித்யாகத்தையொழிய சரணவரணம் ஆகாதென்பது தேற்று. ... (191)

192. ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைதமாலுல் கடுகப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

192. இந்த சரணவரணமானது அனுட்டிக்கவெளிதானபோதே ராகப்ராப் தமாய் வருமன்றே; இதுக்கு விதி வேணுமோவென்னில்; ராகப்ராப்தமானதுக்கு விதியும் ஏற்பட்டால் விரைந்து பற்றுகைக்கு உடலாகுமன்றே. ... (192)

193. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பதம்.

194. ஸர்வ தர்மாந். 195. எல்லா தர்மங்களையும்.

196. தர்மமாவது பலஸாதநமாயிருக்குமது

197. இங்குச் சொல்லுகிற தர்மசப்தம் த்ருஷ்டபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே மோக்ஷபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகிறது.

193—197. இந்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தமானது ஆறு பதங்களைக் கொண்டது. அவற்றுள் முதற்பதமான 'ஸர்வதர்மாந்' என்பதற்கு 'எல்லா தர்மங் களையும்' என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமாயிருக்குமது எதுவோ அதுவே தருமமெனப்படுவது. மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்துவருகிற ப்ரகரணமாகை யாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்ம சப்தமானது—ஐஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ் மிகமாயுமிருந்துள்ள த்ருஷ்டபலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகை யன்றியே பகவத் ப்ராப்திருபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதனமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. ... ... (193—197)

198 அவைதான் ச்ருதிஸ்ம்ருதிவிஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுகிறது

198. அந்த மோக்ஷபலஸாதனங்கள் ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டவையாய்க்கொண்டு அநேகங்களாயிருக்கையாலே (தர்மாந்) என்று பஹுவசநமுள்ளது ... ... (198)

199. அவையாவன - கர்மஜ்ஞாந பக்தியோகங்களும் அவதாரரஹஸ்யஜ்ஞாநம் புருஷோத்தம வித்யை தேசவாஸம் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலை யெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்த்யா செய்யுமவையும்.

199. அவை எவையென்னில்: •கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம்• இத்யாதிகளால் ஸ்வதந்த்ரஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும், •ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த! ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே• என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமும், •மந்மநா பவ மத்பக்த:• இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், •ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்• இத்யாதிகளால் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், •ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச் ச பாரத• என்றவிடத்துச் சொல்லப்படுகிற புருஷோத்தம வித்யை, •தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்• என்று சொல்லும் புண்ய க்ஷேத்ரவாஸம், •ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம்• என்று பகவத் ப்ராப்திஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம், திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்தியோடு செய்யப்படுமவையும் இங்கு (தர்மாந்) என்பதனுலே விவக்ஷிதங்கள். .... (199)

200. ஸர்வசப்தத்தாலே அவ்வவ ஸாதநவிசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான நித்ய கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

200. பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்ம சப்தத்திற்கு விசேஷணமாக ஸர்வசப்தமுமொன்று இருக்கிறதே, இதனுல் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; பஹுவசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த உபாய விசேஷங்களை அனுட்டிக்குமளவில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸந்தியாவந்தந பஞ்ச மஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்யகருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க. ... (200)

201. ஆக ச்ருதிஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதிரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை யென்றபடி.

201. ஆக ஸர்வதர்மாந் என்பதற்குத் தேறின பொருள் யாதென்னில்; ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்யம் நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடைத்தான கர்மயோகம் முதலான உபாயங்களை என்றதாயிற்று. ... ... (201)

202. இவற்றை தர்மமென்கிறது ப்ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

202. ஸ்வரூப விருத்தமாகையாலே அதர்மமென்று சொல்லவேண்டுமிவற்றை தர்மமென்கிறது எதனுலென்னில்; ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மமென்றும் இவற்றை தர்மமென்றும் ப்ரமித்த அர்ஜுநனுடைய நினைவாலேயாம்.

203. பரித்யஜ்ய. 204. த்யாகமாவது உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து சுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும் விபரீததிசாகமனம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமென்கிற புத்தி விசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

203, 204. இனி பரித்யஜ்ய பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. த்யாகமாவது விடுகை. இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும் விடுகையன்று. கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாததொரு சிப்பியிலே வெள்ளியென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப்போலேயும்—பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை.

205. பரியென்கிற உபஸர்க்கத்தாலே பாதகாதிகளைவிடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

205. பரி என்கிற உபஸர்க்கம் மிகுதிக்கு வாசகமாய்க்கொண்டு இங்குத் தெரிவிப்பதென்னவென்றால், ப்ரஹ்மஹத்யை ஸுராபானம் முதலிய பாதகங்களையும் மற்றும் நிஷித்தமானவற்றையும் விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப்பதற் குறுப்பான ருசிவாஸனைகள்கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேணுமென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. ... . (205)

206. ல்யப்பாலே "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களை விட்டே பற்றவேணுமென்கிறது.

206. ......த்யஜ்ய என்கிற ல்யப்பாலே ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை விட்டே பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமம் காட்டப்படுகிறது. ... . (206)

207. "சசால சாபஞ் ச முமோச வீர:" என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால்கட்டென்கிறது.

207. இப்படி விட்டே பற்றவேணுமென்கிற நியமம் என்னென்னில்; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதநமாகாத மாத்திரமன்றிக்கே பேற்றுக்குப் பிரதிபந்தகமாயும் நிற்கும். இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்தமுண்டு; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் நொந்து நிலைகலங்கி எதிரம்பு கோக்க முடியாமே நின்றான்; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. தரும யுத்தஞ் செய்யுமிராமன், நாம் அம்புவிடாமலிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சிந்தித்தான்; தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அந்த வில்லையும் பொகட்டான். அப்போது பெருமாள் பாணப்ரயோகத்தை நிறுத்தி அவனுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பினார் என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்தபோது எதிரியைவெல்வதற்கு ஸாதநமாகாமலிருந்தவளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள்

வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது. *கச்சாநுஜாநாமி* (இராவணா! புறப்பட்டுப் போ; விடை தருகிறேன்) என்கிற திருவாக்கு அப்போது அவதரிக்காமல் வில்லைப் போகட்ட பின்பே அவதரித்தமையால் அந்த வில்லே இராவணனுக்குக் கால்கட்டா யிருந்ததென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாந்தரங்களும். உபாயாந் தரம்பற்று உள்ளவரையில் பகவதநுக்ரஹம் அவகாசம் பெறுதென்றவாறு. (207)

208. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்குறுப்பு.

208. உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் அறியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸ மான ஸத்ய தருமத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளோடே கூடிவாழ வேண்டியபேற்றை இழந்தான். *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்கிற ஸித்ததர்மமான பெருமாளைப்பற்றி ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்க வேண்டுமன்றோ. 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாது' என்று ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளை யிழந்தான். அதுபோலே, ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கை யானது *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதநதர்மமான பகவத் விஷயத் தோடே கூடிவாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும். (208)

209. ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்று சொல்லுகையாலே சிலர் அதர்மங்கள் புகுருமென்றார்கள்.

210. அது கூடாது; அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே.

211. தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோவென்னில்.

212. ஆகாது; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

213. காட்டிலும் அத்தையொழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றுமித்தனை.

214. தன்னையுமீச்வரனையும் பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை.

209—214. இங்குச் சொன்ன ஸர்வதர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்தறியா தார் சிலர் சொல்லும் தூஷணமொன்றுண்டு; (அதாவது—) 'இதைச் செய், இதைச் செய்யாதே' என்று விதி நிஷேத விஷயமாகவன்றோ தர்மமிருப்பது; இங்கு 'ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே விஹிதங்களானவற்றின் அநுஷ்டானத்தை விடுவதுபோலவே நிஷித்த பரிஹாரத்தையும் விடவேண்டிவரு மாகையாலே, நிஷித்த பரிஹாரத்தை விடுவதாவது நிஷித்தங்களைச் செய்வதே யாதலால் அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரவ்ருத்திகளை அனுமதித்ததாயிற்று என்று தூஷணம் சொல்லுவர்கள். இந்த தூஷணம் ஏருது. ஸர்வதர்மங்களையும் விடச் சொன்னவித்தால் அதர்மங்கள் புகுருமென்றவிது ஸம்பவிக்க மாட்டாது. தர்மங் களை விடச்சொன்ன மாத்திரமேயொழிய அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமை யாலே. அதேன்? அதர்ம நிவ்ருத்தியும் தர்மசப்தவாச்யமாகையாலே 'தர்மத்தை விடு' என்றால் அதர்ம நிவ்ருத்தியைவிடு என்றதாகாதோ? ஆகவே அதர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அர்த்தாத் ஸித்தமாகமாட்டாதோவென்னில்; மாட்டாது. தர்மங்களை விடச்சொன்னவித்தால் அதர்மங்களைச் செய்யென்னுமிடம் தன்ன

டையே சொல்லிற்றுகாது; தர்மசப்தமானது அதர்ம நிவ்ருத்தி முதலிய அங்கங்களோடு கூடினதாய் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டானத்தைக் காட்டுமதொழிய, பொதுவிலே அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்திரத்தைக் காட்டாதாகையாலே. நநு, அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மசப்த வாச்யத்வம் முக்கியமாகவில்லையேயாகிலும் இங்கு ஸர்வசப்தம் கூடியிருக்கையாலே, தர்மசப்தமானது விசேஷண பூதமான அதர்ம நிவ்ருத்தியையும் காட்டாதோவென்னில்: அப்படி காட்டிற்றாகிலும் அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமல்லாமையாலே அது தவிர்ந்த விஹிதாநுஷ்டாந ரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்றுமித்தனை. எதைக்கொண்டு இப்படி யொதுக்குகிறதென்னில், தன்னைப் பார்த்தாலும் ஈச்வரனைப் பார்த்தாலும் பலனைப் பார்த்தாலும் அந்த அதர்மங்கள் புகுர வழியில்லை. அதர்மங்களைச் செய்வது எம்பெருமானுக்கு அநிஷ்டமாகையாலே அவனுக்கு அநிஷ்டம் செய்யக்கடவனல்லாத தன்னைப்பார்த்தாலும் அவை புகுர வழியில்லை. இத்தலையில் ஸ்வயத்ன நிவ்ருத்தியைத் தவிர ப்ரவ்ருத்தியாக ஒன்றையும் பொறுத ஈச்வரனைப் பார்த்தாலும் அந்த அதர்ம ப்ரவ்ருத்திகள் புகுர வழியில்லை. இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்குப் பலன் அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே அந்தப் பலனைப் பார்த்தாலும் அதற்கு இடையூறான அதர்மப்ரவ்ருத்தி புகுர வழியில்லையென்க. ஆகையால் தர்மசப்தம் அதர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டிற்றாகிலும் இது தள்ளுண்டதாகக் கடவது ... (209—214)

215. மாம். 216. ஸர்வரக்ஷகனாய் உனக்குக் கையாளாய் உன்னிசைவு பார்த்து உன் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு உனக்குப் புகலாய், நீர் சுடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

217. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும் தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

215—217. இனி, மாம் என்கிற மூன்றாவது பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீக்ஷிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏவிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி கையாளாய், ரக்ஷ்யபூதனான உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங்களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக் கொண்டு உனக்குப்புகலாய், "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்" என்கிறபடியே புருஷகாரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலும் விடமாட்டாதே "என்னடியார் அது செய்யார்" என்று மறுதலைத்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்குமவனான என்னையென்றபடி. அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற விபவரூபனான தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணீயனாகச் சொன்னவித்தாலே—தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவுமொண்ணாதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தமல்லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது. அவற்றிற்காட்டிலுமுண்டான வாசியைக் காட்டுகிறதென்றபடி. ... ... (215—217)

218. தர்மஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணப்பிறந்தவன்தானே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்றென்கையாலே ஸாக்ஷாத்தர்மம் தானே யென்கிறது.

218. "தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி" என்று தர்மங்களை ஸ்தாபிப்பதற்காக வந்து பிறக்கிறேனென்று சொல்லிப் பிறந்தவன் தானே இங்கு

[illegible] சாஸ்த்ரஸித்தங்களான எல்லாத் தருமங்களையும்விட்டுத் [illegible] சொல்லுகையாலே ஒரு அர்த்தவிசேஷம் பலிக்கின்றது. அதாவது— [illegible] தர்மங்களன்று; ஸ்தாபநீயமான ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானே என்று [illegible]. ... ... (218)

219. இத்தால், விட்ட ஸாதனங்களிலேற்றம் சொல்லுகிறது.

220. அதாவது—ஸித்தமாய் பரமசேதனமாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்யமாய் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

221. மற்றையுபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே ஸ்வரூபஸித்தியில் சேதனனை யபேக்ஷித்திருக்கும். அசேதனங்களுமாய் அசக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தியில் ஈச்வரனை யபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த வுபாயம் அவற்றைக் கேதித்தட்டாயிருக்கையாலே இதரநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

219—221. இப்படிச் சொன்னவித்தால், கீழேவிடப்பட்ட ஸாதனங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதனத்துக்கு உண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது. அதாவது என்னென்னில்; அந்த தர்மங்களானவை சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவையாகையாலே தம் ஸ்வரூபம் சேதநனாலே ஸித்திக்கவேண்டும்படி யிருக்கும்; இது ஸநாதந தர்மமாகையாலே ஸித்தமாயிருக்கும். அவை அறிவும் ஆற்றலுமற்றிருக்கும். இது ஸர்வஜ்ஞவிஷயமாகையாலே பரம சேதநமாய் ஸர்வ சக்தியாயிருக்கும். அவை சேதநஸாத்யமாய் நடுவே அபாயங்கள்புகுகைக்கு அவகாசம்பெற்றிருக்கும்; இது ஸித்தவஸ்துவாகையாலே நிரபாயமாயிருக்கும். அவை பரதந்த்ரனான இச் சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிருக்கும். இது பிராப்தமாயிருக்கும். அவை அசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தரஸாபேக்ஷமாயிருக்கும்; இது பரம சேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும். ... (219—221)

222. இதிலே வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராக ப்ரகாசிக்கிறது.

222. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணவிசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும். அவையாவன; வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும். அதர்ம புத்தியாலே தர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனுக்கு குற்றம் பாராதே அர்த்தங்களையெல்லாம் அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச்செய்த மாத்திரமன்றிக்கே அர்ஜுநன் நேரே காணும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம் பிரகாசிக்கிறது. * ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ! * என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌலப்யம் பிரகாசிக்கிறது. .... (222)

223. கையுமுழவுகோலும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும் ஸேநா தூளி தூஸரிதமான திருக்குழலும் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்ய வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறான்.

223. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யமேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌலப்யாதிசயம் மாமென்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவுகோலும் சிறுவாய்க் கயிறும், திருமுடியில் ஒன்றும் அணியாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதி படைத்த திருக்குழலும், சாத்தின சிறு சதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்க விட்ட திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரதிவேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறனென்க.

224. ஏகம். 225. இந்த ஏகசப்தம் ஸ்தானப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. 226. *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* தமேவ சாத்யம்* *த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ* ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

227. இத்தால் 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

224—227. இனி ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களில் பலவிடங்களிலும் *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* என்பது முதலானவிடங்களில் அவதாரண ப்ரயோகமுண்டாகையாலே உகாரம்போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தில் எது வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறதென்னில்; உபாயாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்னில் புநருக்தி ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்னில் மாம் என்று அஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அந்த வ்யாவ்ருத்தி கீழே ஸித்தமாகையாலும் இந்த அவதாரணத்தால் வ்ரஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. இந்த ஸ்வீகாரமுண்டானால் பேறு; இல்லையாகில் இழவு-என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வ புத்தி நடையாட ப்ரஸக்தியுண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கப்படவேணுமன்றோ. .... (224-227)

228. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

228. அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனேயென்னில்; ஸ்வீகாரமான பிறகு இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்ட ப்ராப்தியும் பண்ணுகை அவனாலேயானாப்போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலேயுண்டாமது என்பதே பரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்வீகாரம் உபாய கார்யமேயொழிய உபாயமன்றென்க. ... ... (228)

229. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

229. ஸ்வீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்: கரணகளேபரங்களொன்றுமின்றிக்கே அசித்துப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டிபண்ணி *எதிர் சூழல்புக்கு* என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப்பண்ணி, அவதரித்தவிடங்களிலே

ஆச்ரயிப்பதில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைப்பதான தன் குணசேஷ்டிதம் முதலியவற்றைப் ப்ரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்ததன்றோ இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகையாலே இது அவனாலே வந்ததென்னத் தட்டுண்டோ? .... (229)

230. * அதுவு மவனதின்னருளே *.

230. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண முண்டோவென்னில்; * அதுவுமவனதின்னருளே * என்கிற அருளிச்செயலே ப்ரமாணம். உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் * என்று ஆழ்வார் தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை யருளிச்செய்தவுடனே * அதுவுமவன தின்னருளே * என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயுண்டானதென்று அருளிச்செய்கையாலே ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபலமென்றே கொள்ளவேணுமென்கை. ... . (230)

231. இத்தையொழியவும் தானே கார்யம் செய்யுமென்று நினைக்கக் கடவன்.

232. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது.

233. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம்; புத்தி ஸமாதாநார்த்தம்; சைதந்ய கார்யம்; ராகப்ராப்தம்; ஸ்வரூபநிஷ்டம்; அப்ரதிஷேதத்யோதகம்.

231—233. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷிபண்ணுவானொருவனாகையாலே அவன் இதுக்காகவன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது. இது இல்லாமற்போனாலும் இவ்வாத்மாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையனான தானே நம்முடைய இஷ்ட ப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹாரரூபமான காரியத்தைச் செய்வனென்று நினைக்கவேண்டும். இப்படி நினைக்காவிடில் [அதாவது—நம் ஸ்வீகாரமில்லையானாலும் காரியம் செய்வனென்று நினையாதே அவன் காரியம் செய்கைக்கு இதுவும் வேணுமென்று நினைக்குமளவில்] ஸித்தோபாயமானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர்பாராதென்கிற பெருமை குலைந்ததாகும். ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்னில்; [இது ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம்] இத்தலையில் ஒன்றுமேயில்லாமல் ஈச்வரன் தானே காரியம் செய்யுமளவில் பின்னையெல்லோரும் முக்தராகவேண்டாவோவென்கிற ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கத்தின் பரிஹாரத்துக்கு உறுப்பு. [புத்தி ஸமாதாநார்த்தம்] 'நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிப்பனென்று நாம் எதைக்கொண்டு விச்வஸித்திருப்பது' என்று இவன் தளும்பாமல் புத்தி ஸமாதானம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு. [சைதந்ய கார்யம்] இவன்தான் அசேதநமல்லாமல் சேதநனாகையாலே அவனே உபாயமென்கிற இந்த அத்யவஸாயம் இவனது சைதந்ய கார்யமாக வந்ததத்தனை. [ராகப்ராப்தம், ஸ்வரூப நிஷ்டம்] விதிப்ரயுக்தமாகவல்லாமல் இதில் ரஸமறிந்த இவனுடைய ராகத்தாலே விளைந்தவிது ஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதன்றிக்கே ததேகரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்ருபத்திலே நிற்குமது [அப்ரதிஷேதத்யோதகம்] நெடுங்காலமாக இவன் ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளாலே, அவன் செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப் போந்தவனானதை யாலே இன்று அது தவிர்ந்தமைக்கு ப்ரகாசகம் இது. இவ்வளவேயொழிய உபாயமன்று என்கை. .... (233)

234. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான். இங்குத் தானுமிவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

234. கீழே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம்* என்கையாலே—தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான். மாம் ஏகம் என்கிறவிதனால்—தானும் தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபுத்திபண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான். ஸாதநாந்தரங்களும் உபாயமன்று, ஸித்தோபாயஸ்வீகாரமும் உபாயமன்று என்று காட்டினபடி சொல்லிற்றாயிற்று. [*உன்னாலல்லால் யாவராலும்* என்கிற அருளிச்செயல் ஸமாதியாலே (இங்கு மூலத்தில்) உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது] ... ... (234)

235. அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.

236. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

235, 236. ஸாதனமென்கிற நினைவோடே இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரம் துஷ்டமென்று காட்டப்படுகிறது. நிருபாதிகரக்ஷகனான அவனை அவன் கையையே பார்த்திருக்குமிவன் தன் ரக்ஷணத்திற்காக ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரமானது 'நாம் செய்வது' என்கிற அஹங்காரத்தோடு கூடியதாய், பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்யகரமுமாயிருக்கும். ஆனால் ரக்ஷகமாவதுதான் ஏதென்னில்; இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனான அவன் 'இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக் கடவோம்' என்று அபிமாநித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாம். ... ... (235-236)

237. மற்றையுபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோஷம்; இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.

237. இந்த ஸித்தோபாயமானது சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் ஸஹியாதென்பதைத் தெளிவிக்கைக்காக உபாயாந்தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான வாசி காட்டப்படுகிறது. ஸித்தோபாயமான இது தவிர்ந்த மற்ற உபாயங்களுக்கு சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூப ஸித்தியாக வேண்டுகையாலே இவனுடைய முயற்சி குலைந்தால் குற்றமாகும். இந்த வுபாயத்துக்கு வேறொரு துணையின் சேர்க்கை அஸஹ்யமாகையாலே இச் சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தியென்பதொன்றே குற்றமாகும். ... ... (237)

238. "சிற்றவேண்டா".

238. சேதநப்ரவ்ருத்தியொன்றும் வேண்டாவென்பதற்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்னில்; *சிற்றவேண்டா* என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரமே ப்ரமாணமென்க. ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிற *மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம்* என்கிற பாட்டிலே *சிற்றவேண்டா* என்றது. சிற்றுதல்—சிதறுதலாய், விஸ்தாரமாகவொரு வியாபாரம் பண்ணவேண்டாவென்கையாலே இவ்வுபாயத்திலிழியுமவனுக்கு ஒரு வியாபாரமும் பண்ணவேண்டாவென்னுமிடம் சொல்லிற்று என்கை. ... . (238)

239. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

239. நிவ்ருத்தியைப்பற்றி வேறொரு ப்ரமாணம் தேடவேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த சரமச்லோகத்திலேயே கீழே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்று ஸகல

ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமிடம் சொல்லிற்று. ... ... (239)

240. உபகாரஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்ப்பவியாது.

240. ஆனால் உபகாரஸ்ம்ருதிதான் வேணுமே, அது உபாயத்தில் முதலிடாதோவென்னில், முதலிடாது. *என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்* *மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்* இத்யாதியாலே இவ்வுபாய விஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் இவனுடைய சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை. 'இது உண்டாகையாலன்றோ எம்பெருமான் கார்யம் செய்தது' என்று உபாயத்தில் உட்புகாது. ஆக இவ்வளவும் ஏகபதார்த்தம் சொல்லித் தலைக்கட்டிற்று. ... (240)

241. சரணம். 242. உபாயமாக.

243. இந்த சரணசப்தம் ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும் இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேர வேண்டுகையாலே.

241—243. இனி சரணம் என்பதற்குப் பொருள் 'உபாயமாக' என்கை. *உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரணமித்யயம், வர்த்ததே* என்கிறபடியே சரணசப்தமானது ரக்ஷகனையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும் இந்த ஸ்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையேபற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுமன்றோ.

244. வ்ரஜ. 245. புத்திபண்ணு.

246. கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய் அத்யவஸியென்றபடி.

244—246. இனி, வ்ரஜ என்பதற்கு 'புத்தி பண்ணு' என்று அர்த்தம். "வ்ரஜ—கதௌ" என்று தாதுபாடமாகையாலே வ்ரஜதாதுவுக்கு கதி அர்த்தமாகி, (கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா:) என்கிற நியாயத்தாலே அத்யவஸாயம்செய் என்றபடி. மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ—என்னையே உபாயமாக நெஞ்சிற்கொள்க என்றதாயிற்று.

247. வாசிககாயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களா யிருக்கச்செய்தேயும் *ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

247. *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்* என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றினாலுமுண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசிகமும் காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், *ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷ மென்கையாலே அவையிரண்டையுமொழிய மாநஸமான அநுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ... ... (247)

248. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாகப்ரகாரத்தைச்சொல்லி, பற்றப் படுமுபாயத் தைச் சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷ்யம்சொல்லி, உபாயத்வம்சொல்லி, உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

248. ஆக பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில்; ஸர்வதர்மாந் என்று த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, பரித்யஜ்ய என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச்சொல்லி

மாம் என்று பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லி, ஏகம் என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேக்ஷ மென்பதைச் சொல்லி, சரணம் என்று உபாயத்வம் சொல்லி, வ்ரஜ என்று உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லிற்றுகிறது. .... (248)

249. அஹம். 250. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறன்.
251. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனான நான்.

249—251. இனி உத்தரார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்யமன்றோ சொல்லிற்று. உபாய பூதனான தன்னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தில். அஹம்—எல்லாமறிந்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான் என்கை. ... (249-251)

252. இவன் கீழ் நின்ற நிலையும் மேல்போக்கடியுமறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன்பேருகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான பந்த விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

252. அல்லாத குணங்களெல்லாம் கிடக்க இந்த குண விசேஷங்களை இந்த அஹம் சப்தம் காட்டுகிறதென்பானேன்? என்னில்; இந்த சேதநனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணுமளவில், இவன் இதற்கு முன்னே நின்ற நிலையையும் மேல் போகத்தக்க வழியையும் அறிவதற்கும், அறிந்த படியேசெய்து தலைக்கட்டுவதற்கும் தக்கவையாயிருப்பவை ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வ சக்தித்வங்கள். காரியம் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காகவன்றிக்கே தன் பேருகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக் கீடானது சேஷித்வம். ஆகவே இம்மூன்று குண விசே ஷங்களையும் இது ப்ரகாசிப்பிக்கிறதென்பது பொருந்தும். ... ... (252)

253. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப் பார்த்து அஞ்சின அச்சம் தீர, தானான தன்மையை அஹமென்று காட்டுகிறன்.

253. கீழ் மாம் என்றதில் ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்திரியம் காட்டப்பட்டதே; அதற்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்திரியம் இந்த அஹம் பதத்தில் பிரகாசிப் பிக்கப்படுகிறதென்றும் கொள்க. மாம் என்று ஸாரதிவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப்பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுநன் தன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக ஏறிட் டுக்கொண்ட ஸாரதிவேஷத்தை "ஸர்வாதிகனானவன் இங்ஙனே தாழநின்றது தன் குணத்தாலேயன்றோ" என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில்செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ' என்று தன்னையிட்டுப்பார்த்து, இவன் ஸர்வதர்மங் களையும் விட்டுத் தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகிறனே! இது என்னாகுமோ! என்று அஞ்சின அச்சம்தீர, ஸர்வேச்வரனாய்க்கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தனது உண்மையுருவத்தை அஹமென்று காட்டுகிறனென்க. .... (253)

254. கீழில் பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லைநிலமிறே.

254. இப்படி ஸர்வேச்வரனாய்க்கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக் கிறவன் ஸாரதியாய் நின்று பரதந்திரனானதும் தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்ததன்று; நினைத்தது செய்யுமளவில் தன்னைத் தடுப்பாரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந் திரியத்தினாலான தத்தனை. ... ... (254)

255. த்வா. 256. அஜ்ஞனாய் அசக்தனாய் அப்ராப்தனாய் என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற வுன்னை.

255, 256. இனி, த்வா என்பதற்கு அர்த்தம்—உன் காரியங்களை அறிகைக்குத் தக்க ஞானமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு சக்தி யில்லாதவனாய், சக்தியுண்டானாலும் ஸ்வரக்ஷணே ப்ராப்தியற்றவனாய், இப்படி யிருக்கையாலே ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னையே உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிறவுன்னை என்றபடி. .... (255-256)

257. ஸர்வபாபேப்ய: 258. மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களென்று யாவை சில பாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோ பாபங்களெல்லாவற்றில்நின்றும்.

259. * பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும் * என்கிறபடியே அவித்யா கர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

260. த்ருணச்சேத கண்டூயநாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும் கருணையாலும் கலக்கத்தாலும் செய்யுமவை யென்ன, இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது,

257, 260. இனி ஸர்வபாபேப்ய: என்பதற்கு அர்த்தம்—இஷ்ட விரோதியாய் அநிஷ்ட ஹேதுவாயிருக்குமது பாபம்; மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே எம்பெருமானை யடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்ட விரோதிகள். ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எந்தெந்த பாபங்களில் நின்றும் பயப்படுகிறாயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றுமென்றவாறு. பாபேப்ய: என்கிற பஹுவசனம்—அவித்யை கருமம் வாஸனை ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் ஆகிற இவற்றைச் சொல்லுகிறது. [அவித்யையாவது அஜ்ஞானம். கர்மமாவது புண்ய பாபம். வாஸனையாவது அஜ்ஞாந வாஸனையும் கர்ம வாஸனையும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த வாஸனையும்.] இனி ஸர்வ சப்தத்தாலே விவக்ஷிதமேதென்னில், துரும்பு நறுக்குகை தினவு சொறிகை முதலானவைபோலே அபுத்தி பூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகங்களென்ன, 'நாம் இவற்றைச் செய்யாவிடில் லோகம் நம்மை அபவாதம் சொல்லுமே' என்கிற பயத்தாலும், 'நம்மைக் கண்டு லௌகிகர்கள் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விநாசமாமே! ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலும் செய்கிற நித்திய நைமித்திக கருமங்களென்ன, ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி முன்னம்விட்ட வுபாயங்களிலே மீண்டும் அந்வயித்தலென்ன ஆக இவை யெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது. ... ... (257-260)

261. உந்மத்தப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த வுபாயங்களிலே இவை அத்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா.

261. (ஸாதநமென்கிற புத்தியோடே செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா ஸாதந கோடியிலே அந்வயிக்குமென்று நிருபிக்கப்படுகிறது.) சித்தப்ரமமுடையவனொருவன் இன்னவூருக்குப் போகிறேனென்கிற நினைவின்றிக்கே ஒரு வழியே போகா நின்றால் அவ்வழிக்கு ஏதேனுமோர் ஊரோடே ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலே சென்று சேருமாபோலே ஸாதநமென்கிற எண்ணமில்லாமே

லோகாபவாத பீதி முதலியவற்றாலே செய்யப்படுகிற இவை, விட்ட வுபாயங்களிலே அந்வயித்ததாகுமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டா; அந்வயித்ததாகியே தீரும். ஆகவே அவையும் பாபசப்த வாச்யங்களே. ... ... (261)

262. கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடொக்கும்.

262. (புநப்ரபத்தியும் பாபசப்த வாச்யமென்கிறது.) ஒருகால் அநுஷ்டானமொழிய மீண்டு மனுஷ்டானத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தியின் ஸ்வபாவத்தை யறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவோ இஷ்ட ப்ராப்திக்காகவோ உபாய மென்கிற நினைவோடே மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும் உபாயாந்தரம்போலே பாதகஸமம். ... ... (262)

263. மோக்ஷயிஷ்யாமி. 264. முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்.

265. ணிச்சாலே—நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப் போங்காணென்கிறான்.

263, 265. இனி மோக்ஷயிஷ்யாமி என்பதற்கு அர்த்தம்—இவற்றில் நின்றும் விடுபட்டவனும்படி பண்ணக் கடவேனென்பதாம். நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்யவேண்டா; நீயும் இதுக்கு பிரார்த்திக்கவேண்டா; நீ என்னைப் பணிந்த பெருமையாலே உன்னைக்கண்டு தானே பயப்பட்டு, போனவழி தெரியாத படி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை—என்பது ணிச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். "அஹம் தே ஸர்வபாபேப்யோ நிஹநிஷ்யாமி!" என்று சொல்லாமல் "த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ணிஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணின விதனால்தேறின அர்த்தமிது.

266. என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோவென்கை.

267. அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீ பட்டபாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

266, 267. 'அவை தன்னடையே விட்டுப் போம்' என்றதின் கருத்து யாதெனில்; பாபமென்று ஒரு வஸ்து கிடக்கிறதன்றே; குப்பையில் ஆமணக்குப் போலே யெழுந்து பாம்புபோலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் ஒரு நொடிப்பொழுதில் நசித்துப்போம்; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞனாகையாலே மறந்து போவன்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் நினைத் திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணுவிக்கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோவென்கை. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் உன்னைக் கண்டு அவை தாம் குடல்கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் என்றவாறு. ... . (266-267)

268. இனி உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்; என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ.

268. இத்தனை காலமும் நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடவோமென்று நீ திரிகை யாலே தன் காரியம் தானே செய்துகொள்ளுகிறானென்றிருந்தேனத்தனை. எனக்கு

நீ சரீரதயா சேஷமென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு 'உன்னுடைய பாபம் போகைக்கு யத்னம் நீ பண்ணிக்கொள்' என்று உன் கையிலும் உன்னைக்காட்டித் தரமாட்டேன். என்னுடலான வுன்னுடைய அவித்யை யாகிற அழுக்கை சரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளமாட்டேனோ? ... ... (268)

269. மா சுச:. 270. நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும், நான் உன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும் உனக்கு சோகநிமித்தமில்லை காணென்று அவனுடைய சோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

269, 270. இனி மாசுச: என்றது சோகப்படாதேகொள் என்றபடி. நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்து நின்றாயாகில் 'நம் கார்யத்துக்கு என் செய்வோம்' என்று நீ கரைந்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத்திலே கைவைத்திலேனாகில் "நம் காரியத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிருக்கிறானே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்' என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படி யல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷண காரியத்திலே கைவைக்காமையாலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலும் உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லை காணென்று முன்பு சோகித்து நின்ற அவனுக்கு சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறானாயிற்று. ... (269–270)

271. நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி நிவர்த்யங்கள் உன்னை வந்து மேலிடா தென்ற சொல்லி உனக்கு சோகநிமித்த மில்லைகாணென்கிறான்.

271. அஹம் என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்று நிவர்த்தநீயங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அஞ்சி யோடிப்போமதொழிய உன்னைவந்து மேலிடாதென்னுமிடம் சொல்லி, மாசுச: என்று—இப்படியான பின்பு உனக்கு சோகிக்க நிமித்தமில்லை யென்றதாயிற்று. .... (271)

272. "எத்தினாலிடர்க்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே" என்கிறான்.

272. திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து 'ஸர்வேச்வரன் நமது விரோதியைப் போக்கி அடிமைகொள்வதாக வந்து புகுந்திருக்க இனி நீ ஏதுக்காக துக்க ஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்?' என்றார்.—"எத்தினாலிடர்க்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே" என்ற பாசுரத்தினால், அப்படியே கண்ணபிரானும் அர்ஜுநனை நோக்கி அருளிச்செய்தபடி. .... (272)

273. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ சோகிக்கக் கடவையோ?

273. நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்துற என்னுடைய க்ஷமைக்கு விஷயமாக்கி, பின்னை உன் பக்கல் எனக்குண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே அவற்றைப் பாபமாக நினையாதே புண்யமென்றே நினைப்பிடா நிற்க இனி நீ சோகிக்கலாமோ வென்றும் தெரிவிக்கிறபடி. ... ... (273)

274. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவரருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

274. [இதில் ஒருவனுக்கு ருசி பிறக்கையிலுள்ள அருமையைக் காட்டுவதற்காக ஒரு ஐதிஹ்யம் காட்டப்படுகிறது] எம்பெருமானார் காலத்திலேயிருந்த உய்யக்கொண்டா ரென்னுமொருவர் பக்திநிஷ்டராயிருந்தார்; அவரை ப்ரபத்திநிஷ்டராம்படி பண்ணவேணுமென்று கருதிய உடையவர் அவருக்கு இந்த ச்லோகத்தின்பொருளை யருளிச்செய்தார். அவர் கேட்டு 'அர்த்தம் அழகியதே; ஆகிலும் அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கில்லை' என்றார். அதற்கு உடை

யவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை, "வித்வானுகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய் பகவத் பிரஸாதமில்லாமையாலே ருசி யுண்டாகப்பெற்றிலே" என்று அந்த வார்த்தை இங்கே ஸ்மரிக்கத்தக்கது. ... ... (274)

275. இதுக்கு ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கு

275. சாஸ்த்ரங்களெல்லாமொரு தலையும் தானொரு தலையுமாக இந்த ச்லோகம் இரா நின்றதே; இதற்கு எதில் நோக்கு என்னில்; ஈச்வரஸ்வாதந்த்ரியத்திலே நோக்கு. சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஸகல தர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேக்ஷஸாதநமாய் ப்ராப்திக்கு இடையூறான ஸகல பாபங்களையும் தள்ளிப் போகட்டு ஸ்வ ப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கும்படியான ஈச்வர ஸ்வாதந்திரியம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாகுமென்க.

276. இதுதான் அநுவாதகோடியிலேயென்று வங்கிப்புரத்து நம்பி வார்த்தை.

277. அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத்தொழில்களாலும், ரிஷிகள் வாக்யங்களாலும் க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும் இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே

276, 277. அர்ஜுநன் இளமை தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும், அவனுடைய பெருமையைப் பேசின மஹர்ஷிகளின் வாக்கியங்களினாலும், எப்போதுமே க்ருஷ்ணன் தன் காரியத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும் 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்களெல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்" என்று அவனாகவே விச்வஸித்த பின்பு 'ஆனால் என்னைப் பற்று' என்று சொல்லுகையாலே இந்த ச்லோகம் அநுவாதரூபம் என்று ஆப்ததமரான வங்கிப்புரத்து நம்பி அருளிச்செய்வராம். ... (276-277)

278. புறம்பு பிறந்ததெல்லாம் இவன்னெஞ்சை சோதிக்கைக்காக.

278. இதனை முந்துற முன்னம் உபதேசியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசித்ததெல்லாம் "அவ்வளவிலே நின்று விடுகிறானோ? அல்லது இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாகிறானோ?" என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தை சோதிக்கைக்காக. ... ... (278)

279. வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது கோண்டிப்பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப் போலே அஹங்கார மமகாரங்களால் வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக.

279. கண்ணன் உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்தது அர்ஜுநனுடைய ஹ்ருதய சோதநார்த்தமாகவானலாகுக; வேத புருஷனும் உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விதித்திருக்கிறானே, அது ஏன்? என்னில்; பட்டி தின்று திரிகிற பசுவை வசப்படுத்துகைக்காக அதன் கழுத்திலே தடியைக் கட்டி விடுவாரைப்போலே அஹங்காரமமகாரவச்யனாய்க் களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு அவற்றால்வந்த களிப்புப்போய் பகவத் பாரதந்த்ரியமாகிற ஸ்வரூபத்தின் உணர்ச்சி உண்டாகைக்காக .... (279)

280. ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றை விட்டால் குற்றம் வாராது.

280. ஆனால் இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு ஹேதுவான இவற்றை விட்டால் குற்றமாகாதோவென்னில்; சரமாச்ரமத்திலே அந்வயித்தவன் முந்தின ஆச்ரம தர்மங்களை விடுகிறாப்போலே, உபாயாந்தரங்களின் ஸ்வரூப விரோதித்வம் முதலியவற்றாலே ஸித்தோபாயத்திலே யிழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞான பரிபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயாந்தரங்களைவிட்டால் குற்றம் வாராது. ... (280)

281. இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

282. கர்மம் கைங்கர்யத்திலே புகும். ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே புகும்; பக்தி ப்ராப்ய ருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

281, 282. உபாயாந்தரங்களைவிட்டு ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்த இவ்வதிகாரி இவற்றை அடியோடு விட்டவனாக ஆகிறானுமல்லன். எங்ஙனே யென்னில்; தன் வர்ணத்துக்கும் தன் ஆச்ரமத்துக்கும் தகுதியாக இவன் அனுஷ்டிக்கிற நித்ய நைமித்திக கருமம் ஸாதன புத்தியினாலன்றிக்கே கருணையாலே பரார்த்தமாக அனுஷ்டிக்கையாலே எம்பெருமானுக்கு மிகவுமுகப்பாகையாலே அவனுடைய ப்ரீதிக்கு உடலாகப்பண்ணும் கைங்கர்யத்திலே சேர்ந்ததாகும். ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞான பூர்வகமாக பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்குறுப்பான *நுண்ணறிவு என்கிற ஸூக்ஷ்மஜ்ஞானம் ஸாதனமென்கிற புத்தியில்லாதவளவில் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே சேர்ந்ததாகும். பகவத் பிராப்திக்கு ஸாதனமான பக்தி அந்த ஸாதனபுத்திபோனவாறே, உணவுக்குப் பசிபோலே பிராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு முன் க்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக் கடவதான ருசியிலே சேர்ந்ததாகும். ஸித்தோபாய வரணமாகிற ப்ரபத்தி ஏகபதத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸாதநத்வபுத்தி கழிந்தவாறே அத்யந்த பரதந்த்ரமாய் அநந்ய சரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையுணர்விலே சேர்ந்ததாகும். ஆகவே இவன் தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன் என்னக் குறையில்லை. ... ... (281-282)

283. ஒரு பலத்துக்கு அரிய வழியையும் எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே இவை யிரண்டுமொழிய பகவத்ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது.

283. பக்தி ப்ரபத்திகளிரண்டையும் கழித்தால் இவனுக்குப் பலஸாதனமாவது ஏதென்னில்; பகவத்ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது. பகவத் ப்ராப்தியாகிற ஒரு பலனுக்கு அரிதாயிருந்துள்ள பக்திமார்க்கத்தையும், ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியுடன் ஒருகால் அநுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள பிரபத்தி மார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாதனத்தினுடைய அருமை யெளிமைகளிலே தாற்பரியமின்றிக்கே அதை வியாஜமாகக்கொண்டு பலனளிக்கும் எம்பெருமானுடைய ப்ரஸாதமே முக்கியமாதலால் பக்தி பிரபத்திகளாகிற இவையிரண்டு மொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவதென்கை ... (283)

284 பேற்றுக்கு வேண்டுவது விலக்காமையும் இரப்பும்.

284. ஆனாலும் பேற்றுக்கு இவன் பக்கலிலும் ஏதேனுமுண்டாக வேண்டாவோ வென்னில்; அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை ஸ்வயத்நத்தாலே விலக்காதொழிகையும், அந்த ரக்ஷணம் புருஷார்த்தமாகைக்குறுப்பான இரப்புமே வேண்டுவது.

285. சக்ரவர்த்தி திருமகன் பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன் புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்

285. இப்படியல்லாமல் இவன் பக்கலிலும் சில ஸுக்ருத முண்டானால் ஆகாதோவென்னில்; அது உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமாகும். இது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில், இராமபிரான் ஸுக்ரீவ மஹாராஜரையிட்டு விபீஷணாழ்வானை யழைப்பிக்கிற காலத்திலே *யதி வா ராவண: ஸ்வயம்* என்று பாபிஷ்டனான ராவணன் தானே வந்திருந்தானாகிலும் அவனையும் விடாதே அழைத்து வருக என்று சொல்லுகையாலே, பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலல்லாமையாலே பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றதாகத் தேறிற்று. இக்கண்ணபிரான் *ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்கையாலே பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைக் கழித்துவிட்டு வரவேண்டுமென்றான். ஆகையால் ஸஹாயாந்தர

ஸம்ஸர்க்கத்தைப் பொறுதவனுன உபாயபூதனுக்கு இவன் பக்கல் ஸுக்ருதம் அநிஷ்டமாயிருக்குமென்று கொள்க. ... ... (285)

286. ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசிவிச்வாஸங்களையுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசிந்தலொழிய நடுவில் நிலையில்லை யென்று பட்டருக்கு எம்பாரருளிச்செய்த வார்த்தை.

286. பகவத்ப்ரபாவத்தைநோக்கி இந்த ச்லோகார்த்தத்தைப் பூர்த்தியாக நம்பி உஜ்ஜீவித்துப்போவதோ ; அல்லது, சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதட்டும் இது வொரு தட்டுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ? என்று அநாதரித்து நசித்துப் போவதோ ஆக இவ்விரண்டிலொன்று தவிர நடுவேயொரு நிலையில்லையென்று பட்டருக்கு எம்பாரருளிச் செய்தபடி. ... ... (286)

287. வ்யவஸாயமில்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் போஜனம்போலே.

287. இந்த ச்லோகத்திற் சொல்லுகிற ஸர்வதர்மத்யாகத்துக்கும் ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரத்துக்கும் தகுதியான அத்யவஸாயமில்லாதவன் இதில் அந்வயிப்பது அஜீர்ணதசையில் பண்ணினபோஜநம்போலே விநாச ஹேதுவாய்த் தலைக்கட்டும்.

288 * விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர் * என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

288. * செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெரு வார்த்தை விட்டு சித்தர் கேட்டு இருப்பர் * என்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடியே இது கேட்டால் இதின்படியே நியதராயிருக்குமவர்களே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள். [மேலே குறித்த பாசுரத்தின் பொருளாவது - திருவரங்கர்தாம் திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு அதன்படியே நியதராயிருப்பர் என்கை.] ... (288)

289. * வார்த்தையறிபவர் * என்கிறபாட்டும் * அத்தனாகி * என்கிற பாட்டும் இதுக்கர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

289. இவ்வர்த்த நிஷ்டரான ஆழ்வாருடைய அருளிச்செயல்களில் இதுக்குச் சார்பாக அநுஸந்திக்கவுரிய பாசுரங்கள் இரண்டு: * வார்த்தை யறிபவர் மாயவற்காளன்றி யாவரோ? போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்து, பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கித் தன்தாளின் கீழ்ச்சேர்த்து, அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்ணித் தெளிவுற்றே * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரமும் * அத்தனாகி யன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய், ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான், முத்தனார் முகுந்தனார் புகுந்து நம்முள் மேவினார், எத்தினிடர்க்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே * என்கிற திருச்சந்தவிருத்தப் பாசுரமும், இப்பாசுரங்களின் அரும்பெரும் பொருளைக் குருமுகமாகக் கேட்டு, பிறகு நம்முடைய திவ்யார்த்ததீபிகை யுரையைக்கொண்டு மனனம் செய்வது. .... (289)

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த
மாமுனிவன் திவ்யஸூக்தி ஸாரார்த்தமாலிகையில்

முமுக்ஷுப்படி தாத்பர்யஸாரம்

முற்றுப்பெற்றது.